

Giới thiệu Cô Dâu Ấy Không Phải Em

Thể loại: Hiện đại

Khi con người ta cận kề ranh giới giữa sống và chết thì trong tâm trí họ sẽ có một thước phim quay chậm xuất hiện. Nó chiếu lại tất cả những khoảnh khắc hi, nộ, ái, ố của đời người.

Minh Ngọc bị kẹt trong một nhà kho đang bốc lửa, có nghĩ đến tất cả những gì mình đã trải qua, có hạnh phúc và đau khổ. Cô tưởng rằng đây là những giây phút cuối cùng của cuộc đời mình. Nhưng không, đã có một phép màu hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

“Ngọn lửa bùng cháy và sự ích kỉ cũng được châm ngòi”

Ngôi trường THPT Đoàn Phong nằm tại một vùng quê yên bình. Từ trước tới nay chưa bao giờ lộn xộn đến vậy.

Học sinh nháo nhác, xô đẩy nhau ra khỏi lớp học xem chuyện gì đang diễn ra, bất chấp tiếng quát tháo, gào rách cổ họng để thị uy của các thầy cô.

Nhà kho của trường đang bốc cháy rất dữ dội mà không có lí do. Ngọn lửa cháy ngùn ngụt bao quanh dãy nhà kho dài như muốn nuốt gọn chuỗi thức ăn này, biến nó thành cho bụi trong dạ dày.

Trong đám học sinh lớp 10 đang đứng giữa sân trường bỗng phát ra một tiếng hét thất thanh vang lên:

“Minh Ngọc – Doãn Diệu Minh Ngọc nó không có ở đây!”

Cô giáo chủ nhiệm lớp 10A12 bàng hoàng nhìn lại đám học sinh và phát hiện ra sự mất tích của một em học sinh, đó là Doãn Diệu Minh Ngọc.

Học sinh vừa hét lên đó là Phạm Quỳnh Như – cô bạn thân của Minh Ngọc.

Cả lớp 10A12 xôn xao hẳn lên, cô giáo cố trấn an cả lớp một cách lóng ngóng, chính cô cũng không biết mình nên làm gì lúc này, cô còn hoang mang hơn cả đám học sinh của chính mình.

Bất chợt trước bao con mắt, Quỳnh Như xăm xăm bước tới cạnh Thanh Luyến – lớp trưởng của lớp, giơ tay giật mạnh sợi dây chuyền bạc ở giữa có gắn hạt ngọc làm từ kim cương đeo trên cổ Thanh Luyến rồi găm lên như loài thú dữ bảo vệ đứa con:

“Sợi dây chuyền độc nhất vô nhị của Minh Ngọc sao lại ở chỗ của mày? Nói! Mày đã làm gì nó? Nó ở đâu? Mày nói tao nghe! Nói mau!”

Quỳnh Như vô cùng kích động, hiếm khi cả lớp thấy nó mất kiểm soát như lúc này, hẳn nó lo cho Minh Ngọc lắm.

Trước sự giận dữ của Quỳnh Như, Thanh Luyến mặt tái mét một tay ôm cổ, một tay run run chỉ về phía dãy nhà kho đã bị cháy rụi quá nửa dù cho các thầy cô trong trường đang ra sức chữa cháy bằng giọng khản đặc:

“Có... có thể... có thể... nó... nó vẫn... vẫn ở... ở... ở trong...”

Thanh Luyến chưa thể hoàn chỉnh câu nói thì Quỳnh Như đã lao về phía nhà kho đang bốc cháy nhưng đã bị cô Lương Trang – giáo viên chủ nhiệm lớp 10A12 nhanh tay giữ lại.

“Em định làm gì? Nếu em muốn vào đó thì cô không cho phép. Dãy nhà kho sắp bị thiêu rụi rồi, nó chỉ còn lại có mấy phòng cuối, không dám chắc nhưng có thể Minh Ngọc đã chết cháy ở các phòng trước rồi.”

Đúng lúc Thanh Luyến lại ập ẹ lên tiếng:

“Lúc... nãy... nó... nó... ở... số 13... em... khóa...”

Nó nói năng lộn xộn khiến cho Quỳnh Như tức điên. Nó gào ầm lên:

“Cô nghe kia, Minh Ngọc ở nhà kho cuối dãy. Em phải cứu nó. Không cứu được nó thì em sẽ chết chung với nó, cô mau bỏ tay ra, cô đang làm mất thời gian cứu sống con bạn của em đấy! Bỏ tay ra!”

Trước thái độ của Quỳnh Như, cô Lương Trang cũng không còn giữ nổi bình tĩnh nữa mà gắt lên:

”Em ăn nói với cô giáo kiểu đó à? Em muốn cứu Minh Ngọc còn cô thì không muốn? Nó là học sinh của cô, người cứu nó phải là cô! Cô sẽ cứu nó!”

Giữa lúc đang cãi nhau ầm ĩ với học trò, cô Lương Trang phát hiện có một bóng người bất thành linh xuất hiện chạy về đám cháy rồi quay lại hét to:

”Chị Trang để em cứu em ấy, em sẽ cứu được em ấy!”

Bóng người đó nhanh chóng hòa vào ngọn lửa phía nhà kho. Ngọn lửa ngày càng cháy lớn rình rập mạng sống con người. Bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên “cao trào” hất tung tất cả mọi thứ.

Phía sau, Thanh Luyến sợ hãi ôm lấy chân cô Lương Trang sợ hãi lắp bắp:

”Em không biết nhà kho bị cháy... em không biết... em không cố ý... em chỉ thấy con bé đó chường mắt nên nhốt nó vào dọa nó thôi... em không biết... em không biết...”- Nó kêu gào bao nhiêu thì Quỳnh Như chường mắt bấy nhiêu nhưng nó chả còn hơi sức đâu mà đánh Thanh Luyến, bây giờ nó chỉ biết cầu trời cho Minh Ngọc của nó được bình an.

Cùng lúc đó

Trong nhà kho

Minh Ngọc tỉnh dậy sau khi bị khí co2 bịt kín đường hô hấp. Cô bị sặc và bàng hoàng vì xung quanh cô toàn là khói. Cô đoán đây nhà kho đã bị cháy.

Minh Ngọc lồm cồm bò dậy chạy tới phía cửa nhà kho, ra sức đập cửa một cách vô vọng. Cô cứ đập, cứ đập, cứ đập, nước mắt giàn ra ướt đầm khuôn mặt với hi vọng cánh cửa sẽ mở ra nhưng nó lại chẳng xi nhê chút nào.

Cô cảm thấy rất sợ, rất sợ, cái cảm giác trước đây vẫn ám ảnh cô, nó lại một lần nữa làm tinh thần của cô hoảng loạn.

Trừ bà ngoại và Quỳnh Như, trên đời này không còn ai biết rằng cô sợ ở trong không gian kín. Kể cả cô Hoa, chú Hào, thằng Cường siêu quậy, anh Liêm trực, bố mẹ Quỳnh Như cũng không biết chuyện đó.

Sự sợ hãi thôi thúc cô phải dời khỏi đây một cách nhanh nhất có thể.

Cô lùi lại lấy đà rồi va thật mạnh vào cánh cửa gỗ mục nát ấy, lập đi lập lại cho tới lúc cánh tay, bả vai rơi vào cảm giác tê dại. Trước những tác động của cô, cánh cửa vẫn im im không hề rung động.

Không bỏ cuộc, Minh Ngọc lấy tay che mũi và miệng quan sát xung quanh để tìm ra những dụng cụ hỗ trợ. Cô tìm được một cái ghế và giá treo dụng cụ. Cô cố gắng dùng sức kéo lê chúng phang liên tiếp vào cánh cửa cho tới lúc sức lực cạn kiệt, hô hấp càng lúc càng trở nên khó khăn.

Cô chẳng thể làm gì được nữa.

Cô chẳng thể làm gì cho bản thân nữa.

Cô cũng không cố gắng vùng vẫy nữa.

Cô bỏ cuộc.

Cô mệt rồi, cô không muốn vùng vẫy thêm trong vô vọng nữa, hiện tại cô chỉ muốn nghỉ ngơi. Cô thu chân ngồi bó gối trên sàn dựa vào vách cửa khóc lóc nhưng rồi cũng chả còn sức để khóc, chả còn cảm thấy sợ như ban đầu mới phát hiện mình bị nhốt trong nhà kho, chả còn nghe thấy bất cứ một âm thanh nào, cũng chả màng nghe ngoài kia đang có người gọi tên mình, đang cố gắng tìm ra vị trí để cứu thoát mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Cô rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Và lúc này Minh Ngọc chỉ còn lại một chút sức tàn.

Hóa ra, cho tới lúc sắp sửa bị thần chết sờ gáy thì con người cũng chẳng còn chút sợ hãi nào với cái chết nữa.

Trong trạng thái ấy, Minh Ngọc hồi tưởng về nhiều chuyện cũ...

Chả phải cô chưa từng như thế này, cô cũng đã có lần suýt chết rồi sao?

Một kẻ đã chết hụt một lần như cô thì cái chết liệu còn có thể đe dọa được không?

Trên thế gian này, liệu còn có bao nhiêu người cần cô?

Minh Ngọc ho sặc sụa. Tự nhủ với bản thân rằng ngọn lửa sẽ mau mau lan sang cái nhà kho này rồi ập tới chỗ cô. Giường như cô nghe thấy tiếng cười man rợ của ngọn lửa, tiếng cười nham hiểm của người mà cô hận nhất – người đàn bà ma quỷ, tiếng cười tà ác của diêm vương rồi sau đó là một loạt hình ảnh của những người thân của cô, những người thương yêu cô. Gia đình hạnh phúc của cô, bố, mẹ, anh trai, bà ngoại, Quỳnh Như, bố mẹ của Quỳnh Như, cô Hoa, chú Hào, thằng Cường siêu quậy, con nhỏ Ngân thật nạc, anh Liêm trực, mọi thứ hiện ra như một thước phim quay chậm.

Trong thước phim ấy, bao nhiêu là đau thương nhưng cũng có những hạnh phúc đủ ngăn ngui. Cô hận người đàn bà đã làm gia đình cô tan nát. Cô hận người đàn bà đó đã biến cô thành trẻ mồ côi, làm cô mất đi giọng nói.

Nỗi hận đã khắc sâu trong trí não của cô và không gì khiến cô quên đi.

Thế nhưng đối với cô bây giờ, mọi thứ rất nhạt nhòa. Sớm muộn cô cũng sẽ được giải thoát.

Sờ lên chiếc cổ trống trơn của mình, Minh Ngọc cười một cách cay đắng. Kì vật mẹ tặng cô nó sẽ không tan biến theo cô mà vẫn luôn tồn tại, sáng ánh lên.

Điều đó khiến khóe mắt cô trào ra một giọt lệ.

Bên ngoài nhà kho.

Lửa đã lan tới mấy nhà kho cuối cùng khi cậu chạy tới nơi. Mọi người chữa cháy đều đã bỏ cuộc và rời khỏi khu vực này nên không một ai phát hiện có người mắc kẹt trong nhà kho. Ngọn lửa cháy rừng rực quả thực thật đáng sợ!

Cậu nhìn mấy phòng kho còn sót lại bằng sự bức bối. Rốt cuộc cậu không biết cô bé kia ở phòng nào hết chỉ biết cố gọi:

“Minh Ngọc, em ở đâu, trả lời anh!”

Cậu gọi rất nhiều lần mà chẳng có lấy một hồi âm khiến cho cậu nản chí vô cùng khi có suy nghĩ rằng cô bé đã bị ngọn lửa thiêu cháy. Cậu chửi thề trước mấy cái cửa gỗ:

“Chết tiệt.”

Đúng lúc cậu định quay mình rời đi thì cánh cửa nhà kho cuối chợt rung lên dữ dội vài lần rồi tắt lịm.

Cậu mừng quýnh đập lên cửa gọi tên cô dồn dập nhưng cô thì chả thể nào nghe thấy và càng không thể trả lời. Cậu không biết rằng Minh Ngọc đã chả còn tỉnh táo để nghe cậu gọi nữa, mấy tín hiệu vừa rồi đã lấy đi toàn bộ sức lực của cô.

Cậu sốt ruột tìm công cụ hỗ trợ xung quanh để phá khóa. May thay lại tìm được cái quốc mà thợ làm vườn bỏ quên gần đó liền cầm lên phang mạnh vào cái ổ khóa.

“Ông nội ơi!”

Cậu chửi cái khóa cứng đầu bức bối thêm cả cái cửa. Cửa gì mà cứng thế? Sao mẹ nở lòng nào mà mang đi lắp vào cái nhà kho cũ bản này chứ? Mẹ quá lãng phí rồi! – cậu nghĩ trong lòng như thế lại càng điên hơn.

Thật ra mẹ cậu chả biết giá trị của loại gỗ này. Nếu bà biết giá trị của nó có thể xây được cả nhà tình thương thì chắc chắn sẽ tiếc đứt ruột vì chúng sắp hóa thành tro bụi.

Sau khi hứng chịu sức lực tấn công của cậu, ổ khóa cũng tung ra. Cậu đập cửa xông vào và tìm thấy ngay Minh Ngọc đang nằm trên nền nhà. Để xác định chính xác có còn ai khác không cậu nhìn một lượt xung quanh rồi mới mau chóng xốc Minh Ngọc ra khỏi nhà kho trước khi nó kịp biến thành đám tro bón cây.

Lúc cách nhà kho vài bước chạy, phòng nhà kho cuối cùng đã nổ tung làm cậu phải nằm sấp xuống khiến Minh Ngọc ngã lăn ra đất.

Cậu vội vàng lay động Minh Ngọc. Thấy mãi mà cô không tỉnh cậu tính hô hấp nhân tạo cho cô. Cũng may cô đã ho một chấp rồi cũng từ từ mở mắt nhờ có khí O₂.

Cậu hỏi cô:

“Tên em là Minh Ngọc ư?”

Cô chớp mắt nhìn anh rồi gật đầu. Quan sát người đã cứu mạng mình.

Cậu cười:

“Nguy hiểm thật đấy. Xuýt chút nữa là chúng ta chết mất rồi!”

Cô gật đầu với cậu lần nữa.

Cậu cau mày. Nghĩ trong đầu là có phải Minh Ngọc không nói được chẳng? Cậu vừa muốn hỏi vừa không muốn. Xong cậu vẫn hỏi:

“Em không thể nói được à?”

Cô bặm môi nhìn anh cam chịu, lại gật đầu.

Cậu sững sốt rồi tiếp tục bắt chuyện:

“Em nói khẩu âm được không? Anh hiểu được đấy!”

Cô nhăn tít khuôn mặt, lắc đầu quả quyết. Cô đã nghĩ cả trong đầu rồi. Dù cậu có là người cứu cô đi chăng nữa thì cô cũng không muốn có bất cứ quan hệ nào với cậu. Mà đã vậy thì có nói chuyện cũng có ích gì chứ?

Cậu nhìn cô một lượt. Một người như cô mà không thể nói, thật là đáng tiếc...

Cậu cố nín nhịn tiếng thở dài rồi bảo cô leo lên lưng để cậu cõng cô về chỗ mọi người nhưng cô lại từ chối cậu, cô cố gắng tự mình bước đi.

Cậu phát hiện ra cô bị thương ở chân, một vết thương dài vẫn đang rỉ máu.

Thấy vậy cậu bèn đi lên bên cạnh cô, dịu cô mặc kệ sự từ chối của cô.

Hai người cứ thế bước đi, không ai tỏ ra bất cứ thái độ nào.

Minh Ngọc cùng Thành Hy trở về hội tụ với mọi người còn đang đứng đợi trên sân.

Quỳnh Như thấy Minh Ngọc trở về thì quệt nước mắt ôm chầm lấy bạn:

“Minh Ngọc, con ranh này mày khiến tao muốn chết quá, mày mà thế nọ, thế kia thì tao... tao...”- Nó chẳng thể nói một cách rõ ràng và rành mạch được.

Minh Ngọc ôm bạn cười gượng để nó anh tâm.

Quỳnh Như nhìn sang Thành Hy tươi cười:

“Em vô cùng cảm ơn anh! Em thay cả phần nó cảm ơn anh!”

Cậu cười xòa trước lời cảm ơn của Quỳnh Như:

“Học sinh của mẹ anh cũng là người một nhà mà. Anh nói cho mọi người biết, anh chính là Phạm Thành Hy con trai của hiệu trưởng Doãn Ánh Lan của mấy đứa.”

Thay vì để mọi người bàn tán thì bà Doãn Ánh Lan vừa được nhắc tới thất thểu bước xuống từ xe cứu hỏa hỏi con trai:

“Cháy hết rồi à!”

Cái giọng tiếc nuối của bà làm cho mấy thầy cô chữa cháy rất hăng hái một cách “hời hợt” tủa mồ hôi.

Riêng về Thành Hy, cậu chỉ nhìn mẹ cười trừ. Cậu chả tưởng là nếu bà biết cái bà nên tiếc không phải nhà kho mà là cánh cửa nhà kho thì sẽ ra sao?

Ngay khi từ phòng y tế bước ra với cái chân bị băng trắng quăn tròn, Quỳnh Như dịu Minh Ngọc lên văn phòng của bà Doãn Ánh Lan.

Khi hai cô đến nơi thì Thanh Luyến đã ngồi chờ sẵn ở đấy.

Nhìn thấy Thanh Luyến, Quỳnh Như tức muốn xông lên tát nó thêm mấy bạt tai nữa mới hả dạ còn Minh Ngọc, cô nhắm mắt, coi như không thấy.

Bà Doãn Ánh Lan đã làm rõ mọi chuyện vừa mới xảy ra và đang xem xét kỉ luật đối với Thanh Luyến nên muốn hỏi rõ ý kiến của Minh Ngọc – người bị hại như thế nào.

Cho dù đứng trước Minh Ngọc nhưng Thanh Luyến vẫn khăng khăng mình không làm gì. Chả như lúc bị Quỳnh Như hăm dọa, cô nàng nói năng lộn xộn

tới mức không ra câu từ nào hoàn chỉnh. Cô nàng chối phăng đã đánh ngất rồi nhốt Minh Ngọc trong nhà kho ngay cả khi bà Doãn Ánh Lan đã đưa ra được chứng cứ xác thực.

Thế rồi vì không muốn dây dưa nhiều nên Minh Ngọc đã xin bà Doãn Ánh Loan bỏ qua mọi chuyện cho xong. Dù sao thì nhà kho bị cháy cũng do tai nạn chứ không phải Thanh Luyến gây ra, cô ả chỉ nhốt Minh Ngọc trong đó chứ cũng chẳng ngờ có chuyện này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-3

Ra khỏi văn phòng.

Quỳnh Như vẫn chưa thôi nuốt trôi cục tức đang đè nặng trong họng nó:

“Mày tha cho nó làm gì? Con đó đáng bị đánh cho một trận rồi bị đuổi học, hừ hừ...”

Cô lắc đầu, nói bằng khẩu hình:

“Đuổi rồi thì cũng đâu có thay đổi được gì hả mày?”

Quỳnh Như vẫn chưa thể nào bỏ qua cho những hành động của Thanh Luyến làm Minh Ngọc suýt mất mạng. Nó cúi kinh nói tiếp:

“Tao là tao không bỏ qua cho con nhỏ đó đâu, con chó đấy!”

Minh Ngọc nhìn bạn cười.

“Mày cười cái gì?”

Đang nói thì Quỳnh Như nhớ ra một việc quan trọng. Nó sờ vào túi áo, móc ra sợi dây chuyền:

“Của mày này, trả cho mày.”

Minh Ngọc đón lấy sợi dây chuyền. Cô cười tươi nhìn bạn:

“Cám ơn mày nhé!”

Quỳnh Như véo tai Minh Ngọc:

“Cám ơn cái đầu mày, tao với mày mà phải nói mấy cám ơn khách sáo thế à?”

Minh Ngọc gật đầu tùm tùm cười bạn.

“Mày còn cười nữa...”

Nói dở đến đấy, Quỳnh Như bỗng “suyt” một cái. Lôi Minh Ngọc lại gần một bụi cây nghe ngóng. Nó nghe ra có người đang nói chuyện. Lại gần mới phát hiện đó là cô giáo Lương Trang và Thành Hy – người mới cứu mạng bạn nó.

“Cám ơn cậu đã cứu Minh Ngọc.”

“Có gì đâu chị, người một nhà cả thôi.”

“Ý cậu là gì, tôi không hiểu?”

“Không phải chị và anh Vũ Thần là...”

Thành Hy chưa kịp nói hết thì Lương Trang đã gắt:

“Cậu có thôi ngay cái kiểu gán ghép này đi không. Cậu cũng biết tôi không có tình cảm với Vũ Thần mà người tôi có tình cảm là cậu, chỉ có mình cậu!”

“Nhưng anh Vũ Thần thực sự rất...” - Nói đoạn cậu bỗng nhiên rồi thở dài xoay người lại bước đi.

“Mai mẹ em có nấu com, mong chị sẽ đến, chị đến mẹ sẽ vui lắm, mẹ bảo em nói với chị như vậy.”

Cậu đi thẳng ngay sau đó, lúc đi ngang bụi cây thấy có điều bất thường, đoán là có người nghe trộm nên trêu một chút:

“Nghe đủ chưa? Muốn nghe nữa thì ra đây hỏi người trong cuộc này có tốt hơn không?”

Trong bụi cây, Minh Ngọc và Quỳnh Như đưa mắt nhìn nhau. Quỳnh Như liên tục lắc đầu giữ tay Minh Ngọc.

Thấy bụi cây vẫn im ỉm, cậu nói tiếp:

“Trong đây nhiều sâu róm lắm đó nha!”

Nghe thấy hai từ “sâu róm”, Minh Ngọc theo phản xạ hất tay Quỳnh Như nhảy ra mà quên khuấy chân mình đang bị thương. Cô ngã sòng soài ra đất nhăn mặt vì đau.

Thành Hy nhìn cô gái trước mặt nở nụ cười:

“Thì ra là em. Anh thật không ngờ em cũng thích nghe lỏm chuyện của người khác đến vậy.”

Minh Ngọc đứng dậy chả biết làm sao, bối rối nhìn về phía bụi cây, nhỏ Quỳnh Như chết tiệt còn không mau ra giúp cô.

Thấy bộ dạng của cô như thế, cậu lại càng muốn trêu cô tới cùng:

“Đề ý tới anh hả?”

Cô tròn tròn mắt lắc đầu dứt khoát.

“Nếu không thì em bị ‘biến thái’ hay sao?”

Minh Ngọc mặt nhăn tít, cắn môi, cậu ta khiến cô bức quá. Liên không bận tâm tóm lấy tay anh, lấy tay còn lại chỉ vào miệng của mình rồi phát âm khẩu hình. Cô nhớ là cậu ta có thể hiểu:

“Tôi chỉ vô tình đi qua đây mà thôi, tôi không cố ý nghe cuộc nói chuyện của anh, tôi trốn trong kia là vì không muốn có chuyện như thế này này.”

Nhìn cánh tay đang bám lấy tay anh, đôi môi đỏ hồng của cô mấp máy bỗng dung anh sinh ra cảm giác khó chịu gắt lên âm ỉ:

“Sao khi này em nói em không biết nói khẩu hình? Em coi anh là cái gì vậy?”

Minh Ngọc ngó người, tự nhiên cậu ta tức giận như thế để làm gì chứ? Cô bức mình nhặt cặp sách dưới đất lên toan bỏ đi thì nghe tiếng cậu gọi giật lại:

“Em đứng lại.”

Cô quay ra nhìn chăm chú vào cậu biểu thị muốn hỏi cậu còn cần gì nữa, cô có thể đi được chưa.

Anh nhìn vào cô, thờ dãi:

“Cho anh xin lỗi.”

Cô mím môi nhìn anh rồi quay người đi.

Nhìn những bước chân của cô xa dần, anh hét lớn:

“Hẹn gặp lại.”

Nghe thấy vậy, cô thấy nếu cứ đi thì bất lịch sự quá mà người ta vừa cứu mình liền quay đầu lại cúi chào rồi mới tập tễnh đi tiếp.

Mãi lâu sau khi cô chỉ còn là một chấm nhỏ phía xa, anh mới dời bước.

Quỳnh Như trong bụi cây thờ suor rồi nhảy ra hấp tấp đuổi theo Minh Ngọc, nó chả để ý đến đám lá cây vương trên người làm Minh Ngọc cười rũ rượi.

Nó cứ thế chạy mà chả để ý người nào đó cũng giống như mình, dùng một cặp mắt giận dữ nhìn Minh Ngọc chằm chằm và chứng kiến tất thấy cuộc đối thoại giữa Minh Ngọc và Thành Hy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1

“Luôn có một người khiến cho chúng ta phải để tâm”

Vì mới học có lớp 10 nên Minh Ngọc chỉ phải học buổi chiều, buổi sáng đi học thêm nhưng hôm nay không có lịch học nên thay vào đó cô ngủ bù cho tới khi cái bụng nó ùng ục làm phiền.

Minh Ngọc xuống giường đánh răng rửa mặt rồi ra bếp tìm kiếm đồ ăn. Cô nhìn tới nhìn lui, nhìn ngang dọc trong bếp cuối cùng cũng bới ra được thứ có thể ăn.

Sờ vào bát cháo thịt thân yêu đã nguội ngắt, cô cười trừ.

Lấy tinh thần vì cái bụng khua trống ầm ầm, cô đổ cháo vào xoong rồi bật bếp ga đun lại cho nóng.

Sau vài phút trông nồi, Minh Ngọc đã ngồi trước bát cháo nóng hổi thơm phưng phức. Cô múc từng thìa cháo bốc hơi đưa lên miệng thưởng thức. Mỗi lần ăn cháo thịt, Minh Ngọc lại cảm giác rất vui và rất hạnh phúc.

Đánh chén xong xuôi, cô rửa dọn bát với xoong đĩa sau đó úp vào rổ cho ráo nước.

Hoàn tất việc chăm nom cho bản thân, Minh Ngọc trở lại phòng chuẩn bị sách vở để lên đường đi học.

Cô luôn đi từ rất sớm. Sớm hơn giờ vào lớp những gần tiếng đồng hồ. Tất nhiên là có lí do để cô làm vậy. Nhà cô ở cách xa trường và cô cũng nhân tiện ghé qua cửa hàng thăm bà ngoại.

Bà ngoại của cô là một thợ may lành nghề giỏi giang, đồ bà may vô cùng đẹp, quần áo của cô mặc chả bao giờ phải đến tay người khác hết, bà thầu hết tất cả quần áo cho cô và cô cũng rất vui khi được mặc trên người những sản phẩm của bà. Tiệm may của bà đắt khách không những nhờ tay nghề của bà mà phải thêm vào đó là uy tín nhiều năm nên các cửa hàng may mặc khác không thể nào đông khách như cửa hàng của bà được.

Cửa hàng của bà không chỉ có người làng biết tới mà những người làng khác hay trong huyện cũng đều biết, nhiều người chỉ quen đặt may ở cửa hàng của bà và lấy hàng may từ chỗ bà.

Cũng vì số lượng công việc như thế mà bà suốt ngày ở cửa hàng chỉ tới khi tối mới trở về nhà và đắp chăn cho đứa cháu nhỏ - là cô mỗi khi đạp chân ra. Cũng từ cửa hàng này mà cô bé sáu tuổi ngày nào trở thành thiếu nữ mười sáu tuổi không hay.

Đi bộ hơn mười lăm phút thì cửa hàng đã ở ngay trước mắt Minh Ngọc.

Cô ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu “CỬA HÀNG MAY MẶC NGỌC TU” – những con chữ in đậm màu xanh lam mới sơn lại nổi bật trên tấm bảng gỗ cũ kĩ. Nhìn trông mấy con chữ đó không được phù hợp cho lắm sao với gam màu cũ của cửa hàng đã thành lập được gần bốn mươi năm nay. Minh Ngọc khẽ cười nghĩ bụng chắc là thằng Cương siêu quậy lại quậy bà rồi.

Vừa nhắc nó là nó lập tức xuất hiện liền trước cửa dưới tấm bảng hiệu. Nó chạy ra tóm tay cô lôi tuột vào trong, mồm mép luyến thoáng:

“Chị Ngọc mau vào đây, mau lên, em nhớ chị quá!”

Nghe nó nói mà Minh Ngọc tí thì vấp ngã, cô và nó mới gặp nhau chiều hôm qua thôi mà nó lại bảo nhớ cô, đúng là nói không biết ngượng là gì hết.

Thằng Cương siêu quậy là con của cô Hoa và chú Hào. Cô Hoa thì làm thợ may phụ với bà ở cửa hàng còn chú Hào thì làm lái xe thuê cho một nhà giàu, nghe nói là ông lớn trên huyện cứ sáng đi tối về. Ngoài thằng Cương siêu quậy ra thì cô chú còn có một đứa con gái nữa tên là Thanh Ngân, mọi người trong làng hay gọi nó là Ngân thịt nạc. Thằng Cương và con Ngân thịt nạc chả bao giờ hòa thuận với nhau, thằng Cương siêu quậy kém Minh Ngọc ba tuổi, con Ngân thịt nạc kém anh nó những năm tuổi mà hai anh em nhà nó cãi nhau tới là khổ.

Từ nhỏ, nó với em nó đã bầu bủ chỉ chơi với cô, Quỳnh Như, anh Liêm trực. Sau này khi anh Liêm trực đỗ đại học thì đương nhiên anh ý phải đi lên Hà Nội học, chúng nó hiển nhiên là cứ quần lấy Minh Ngọc với Quỳnh Như.

Nó kéo Minh Ngọc vào cửa hàng thì nhanh nhẹn lấy ghế cho cả hai rồi ngồi xuống.

Thấy cô cứ ngó hết đông sang tây tìm kiếm, nó vỗ vào tay cô cười tét miệng:

“Chị tìm bà đó hử? Thế thì chị không cần tìm, bà chả có ở đây đâu mà tìm”

Cô nhìn nó bằng cặp mắt dấu chấm hỏi.

Nó lại hi hi hai tiếng mới nói tiếp:

“Bà nhận được mấy đơn hàng từ trên huyện, đơn làm tại nhà nên bà lên huyện rồi”

Cô nói khẩu hình với nó:

“Bà có nói bao giờ bà về không? Mà mẹ mày đâu rồi, để cửa hàng thế này có sao không?”

Nó chép miệng như mấy bà cụ hay nhai châu:

“Tất nhiên là mẹ em cũng đi với bà rồi, bà bảo đơn hàng là làm nhiều nên mẹ cũng phải đi phụ chứ. Còn thời gian chắc là mai bà mới về”

“Thế tôi thì mày và con Ngân thịt nạc tính thế nào?”

“Hôm nay bố em về sớm, chắc chiều là về”

Minh Ngọc gật đầu hỏi tiếp:

“Thế giờ ai coi cửa hàng, đừng nói với tao là bà giao cửa hàng cho mày coi nhé?”

“Nào có” - Thăng Cường siêu quậy đáp mà ngạch nhiên hết sức như thể nó đang đọc sai khẩu hình của Minh Ngọc vậy.

Bấy lâu quán lấy Minh Ngọc nhưng Minh Ngọc lại không thể nói được như Quỳnh Như nên nó cũng phải học hỏi từ bố mẹ mình, bà ngoại của Minh Ngọc, Quỳnh Như, anh Liêm trực để có thể hiểu được khẩu hình như họ. Sau khi nó đọc được thì chả bao giờ đọc sai hết, nó chẳng bao giờ như con em cậu nó đọc sai một cách không có cách cứu vãn. Nó tiếp lời ngay:

“Còn chị Dung nữa chứ chị, em mà trông thì cửa hàng này nó đóng cửa luôn từ hôm nay cũng nên”

Cái giọng đùa của nó làm Minh Ngọc thấy ghét quá đi! Cô đã quên khuấy đi mất chị Dung nên gật gật rồi không an tâm nói tiếp:

“Chị Dung có...”

Chưa kịp nói hết câu Minh Ngọc đã bị thăng Cường siêu quậy nói chen vào:

“Chị không phải lo, chị Dung giờ thạo việc rồi, may đo chấy cũng làm ngon rồi, không như trước kia đâu.”

Nhớ lại trước kia Minh Ngọc với thăng Cường siêu quậy chứng kiến cảnh chị Dung cắt vải may đo thử mà cô cũng đau buốt cả óc. Quả thực là rồi như mạng nhện.

Cô gật đầu tỏ ý là đã biết rồi.

Thình lình ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Quỳnh Như bước vào tắm tía nhìn vào khuôn mặt của thăng Cường siêu quậy:

“Mày lại vừa nói xấu tao có đúng không?”

Thăng Cường nhìn Quỳnh Như bằng ánh mắt khinh bỉ phản bác:

“Chị có điểm nào tốt chứ? Toàn điểm xấu lại còn sợ người ta nói xấu cơ đấy? Có thể là chị đã làm gì đấy không phải với mọi người nên có tật giật mình phải không?”

Quỳnh Như lờm nó khiến nó im bật. Thăng Cường rất sợ cái lờm của Quỳnh Như vì mỗi khi thăng Cường siêu quậy bị nó lờm thì y rằng hôm nào anh Liêm trực về cũng treo nó ngược lên cây. Anh Liêm trực là anh trai của Quỳnh Như nên chiều nó hết sức.

Quay ra Minh Ngọc, nó hỏi:

“Mày làm hết bài tập toán chưa, có mấy bài tao không biết làm, mày cho mượn vở xem chút đi”

Nó cứ hỏi nhưng lòng đã thừa biết là Minh Ngọc làm rồi, nó biết bạn nó được mệnh danh là thần đồng mà, có gì mà bạn nó không làm được cơ chứ?

Quả nhiên, khi Minh Ngọc mở cặp ra lấy sách thì trong đấy đã hoàn thiện đầy đủ bài tập rồi. Quỳnh Như cắt ngay quyển vở của Minh Ngọc vào cặp rồi lôi tuốt cô đi chà thêm nhìn thẳng Cương siêu quậy lấy một cái, làm nó giậm chân anh ách hết loạn lên:

“Chị Quỳnh Như, chị thật đáng ghét!”

Cái câu nói của nó làm cả Minh Ngọc lẫn Quỳnh Như đều phải phì cười.

Hai đứa vừa đi vừa nói chuyện thì tự nhiên Quỳnh Như nhớ ra chuyện gì, nó đứng sững người lại làm Minh Ngọc giật mình.

Cô khó hiểu nhìn Quỳnh Như.

Quỳnh Như khoác tay cô hỏi:

“Mày nghĩ về chuyện hôm qua như thế nào?”

Minh Ngọc chả hiểu Quỳnh Như muốn nói tới chuyện nào nên nói khẩu hình hỏi nó:

“Mày muốn nói đến chuyện nào?”

Quỳnh Như sẵn sô:

“Thì chuyện con mụ Lương Trang với anh Thành Hy đấy”

Minh Ngọc điểm lại trí nhớ ngày hôm qua rồi mở miệng:

“Tao làm sao mà biết”

Chưa chịu thôi, Quỳnh Như tiếp tục nói:

“Chắc chắn là mụ Lương Trang thích anh Thành Hy rồi còn anh Thành Hy không biết có thích mụ ấy không mày nhỉ?”

“Tao đoán là không”

Thấy Minh Ngọc trả lời đúng trọng tâm câu hỏi, Quỳnh Như mừng quỳnh nói không ngừng:

“Sao mày biết”

“Thế mày không nghe ra là anh trai của anh ta thích mụ Lương Trang à?”

Thấy Minh Ngọc lâu ngày cũng lấy nhiễm kiểu ăn nói gọi mụ gọi ông của nó làm nó thấy vui quá đổi.

“Cái người tên Vũ Thần đấy á? Không biết là người ra sao mày nhỉ?”

“Tao không biết”

“Chắc là cũng giống như anh Thành Hy. Trời ơi! Tiếc ơi là tiếc!”

Minh Ngọc không còn cố gắng đáp lại Quỳnh Như nữa, cô mất kiên nhẫn liền sai tay lôi Quỳnh Như đi sềnh sệch:

“Không đi là muộn học đó mày. Nhanh lên tao nhờ!”

Được bạn thức tỉnh Quỳnh Như lập tức chạy cùng Minh Ngọc không để cô phải lòi sềnh sệch nữa.

Hai người chạy rã cả chân nhưng đến nơi thì cũng đã khóa cổng.

Minh Ngọc nhìn cánh cổng sắt lớn áy ngại. Cô chưa bao giờ đi học muộn nên không biết làm sao thì chợt thấy Quỳnh Như đang mon men đi theo dãy tường bao quanh trường. Cô chạy lại kéo áo Quỳnh Như:

“Mày đang làm gì thế?”

Quỳnh Như thấy có người kéo áo mình liền quay lại, vì Minh Ngọc đọc khẩu hình nhanh quá nên nó chưa kịp nhìn cô nói gì:

“Mày nó lại đi”

Minh Ngọc lặp lại:

“Mày đang làm gì thế?”

Quỳnh Như nhìn Minh Ngọc chột nhó ra nó chưa bao giờ đi học muộn mà hôm nay vì cô mãi buồn chuyện người khác hại nó đi học muộn nên từ tốn nói cho cô biết ý định của nó:

“Tao tìm chỗ chèo vào.”

Minh Ngọc giờ đã hiểu nhưng cô không biết liệu hai đứa có thuận lợi được hay không, chưa có ai là qua mắt được “quý bà giám thị” cả.

“Mày tìm phụ tao đi còn đứng đây là không xong đâu.”

Minh Ngọc gật đầu rồi làm theo con bạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-3

Mò mẫm một hồi cuối cùng cũng tìm ra khoảng không lí tưởng có thể chèo vào. Quỳnh Như hí hửng “vui” một phát, cái cặp sách của nó đã bay qua tường. Nó nhìn cái tường mất sáng rõ gác chân trèo lên rồi quay xuống nhìn Minh Ngọc từ này nhìn vẫn chưa chớp mắt:

“Con ranh, ngẩn ra đấy làm gì, trèo qua đi”

Minh Ngọc gật gù vút cặp qua giống Quỳnh Như rồi nhún chân trèo lên.

Lúc này Quỳnh Như đã hạ cánh an toàn ở phía bên kia đang thăm thán phục Minh Ngọc, nó chưa thấy Minh Ngọc trèo tường bao giờ nhưng xem chừng dù người không trèo vẫn làm tốt hơn người hay trèo như nó.

Thế nhưng mà nó đứng một hồi chưa thấy Minh Ngọc hạ cánh xuống thấy di di liền nhìn lên. Minh Ngọc vẫn đang loay hoay giữa hai bờ tường, cô không biết nên xuống bằng cách nào.

Quỳnh Như trợn trừng mắt, tự nhiên nó xúc động, hóa ra Minh Ngọc nhà nó cũng có điều không làm được. Nhưng điều làm nó xúc động hơn nữa đó là nó nhìn thấy dáng của “quý bà giám thị”.

Nó la khe khẽ:

“Quý bà giám thị, mày ơi xuống mau lên”

Minh Ngọc dở khóc dở cười, cô chỉ biết trèo chứ đâu có biết xuống, giờ nhảy lại cũng không được, nhảy xuống cũng chẳng xong, cô chả biết nên làm gì cả.

Cô nói khẩu hình:

“Tao không biết xuống”

Quỳnh Như vì không ngược lên nhìn nên không biết Minh Ngọc đã nói khẩu hình với mình, nó thúc:

“Nhảy xuống Minh Ngọc, nhảy xuống mau”- Quỳnh Như vãi mồ hôi giọt Minh Ngọc.

Minh Ngọc cũng lo lắng không kém nhưng cô không biết làm thế nào. Cô nói khẩu hình như hình như Quỳnh Như không thấy, nó không thể lắng nghe cô. Cô không biết nhảy xuống là nhảy như thế nào, nhảy xuống có gãy tay hay què chân gì không. Hoặc nếu không nhảy xuống thì đằng nào tay chân của cô cũng chả lành lặn vì “quý bà giám thị”. Rốt cuộc cô chọn cách “chết vinh còn hơn sống nhục” nhắm mắt nhảy bừa.

Trước khi rời khỏi cái tường một giây cô còn từng có suy nghĩ:

“Gãy chân cũng tốt, gãy tay cũng tốt, bị bắt không tốt”

Nhưng lúc cô nghĩ là cô sẽ chạm đất rồi nằm bất động ở đó thì hình như có cái gì đấy cứng cứng lại mềm mềm đỡ lấy cô. Cô mở mắt ra, cái này khiến người ta hơi xúc động thái quá thì phải. Cái thứ cứng cứng lại mềm mềm là Thành Hy. Là cậu ấy đã đỡ lấy cô, là cậu ấy đỡ cô, lại cứu cô thêm một bàn thua nữa.

Cô vội vàng nhích người ra khỏi vòng tay của Thành Hy một chút nhưng thảm họa là nhích một chút là cô rơi thẳng xuống đất.

Thật sự là một chấn động, cô rên rĩ trong vô thanh hạn Quỳnh Như lẻ mề hại cô thành ra như thế này.

Lúc này, Quỳnh Như đứng một bên xem “phim truyền hình” mới chạy ra đỡ Minh Ngọc, nó cười cười:

“Số mày thâm ghê”

Minh Ngọc nhăn nhó nhìn con bạn đáng chết của mình chửi thầm nó rồi nói khẩu hình:

“Mày có định đỡ tao đứng dậy không?”

Quỳnh Như chỉ mãi cười nên không để ý Minh Ngọc nói gì chỉ kịp nhìn thấy môi Minh Ngọc mở ra rồi khép vào liền hỏi lại:

“Nói lại đi, mày nói gì tao chưa kịp nhìn”

Minh Ngọc tự nhiên bực mình tính nói lại nhưng một bàn tay khác đã đỡ cô dậy thay cho Quỳnh Như:

“Anh cũng có thể hiểu em nói mà, có gì cũng có thể nói với anh”

Minh Ngọc nhìn Thành Hy chỉ mỉm cười rồi nói khẩu hình:

“Cám ơn anh, cả lần này và lần trước”

Sau đó định kéo Quỳnh Như đi thì thình lình đằng sau xuất hiện một dáng người, cái dáng người hơi ú mập mà cả trường ai cũng phát hoảng, đó là “quý bà giám thị” tiếng tăm lừng lẫy:

“Hai em này học ở lớp nào, sao lại đi học muộn? Lên phòng quản lý học sinh viết kiểm điểm rồi tôi phạt lao động công ích, nhanh”

Sau cái tiếng nhanh là một cái đau giáng xuống chân của Quỳnh Như và Minh Ngọc.

Lúc này thế giới thực mới trở lại với Quỳnh Như, nó mãi hóng xem “phim truyền hình” mà quên khuấy đi sự tồn tại của “quý bà giám thị” do chính mắt nó nhìn thấy. Nó quay ra nhìn Minh Ngọc, cảm nhận được mồ hôi trong lòng bàn tay, nó nghĩ chắc Minh Ngọc cũng hoảng không kém nó.

Sau hồi thị uy, “quý bà giám thị” mới để ý đến Thành Hy.

Khác với hai cô học trò đi muộn thái độ của bà dành cho Thành Hy là rất niềm nở:

“Thành Hy cháu tới chơi đây à?”

Thành Hy quay sang nhìn “quý bà giám thị” chào hỏi cho đúng lễ nghi:

“Vâng, cháu tới chơi” rồi nhìn sang Minh Ngọc mặt mày ừ rừ tiếp lời:

“Cô có thể tha cho hai em này được không? Là vì cháu nên hai em ý mới đi muộn đấy cô, cháu xin lỗi”

Quỳnh Như nhìn Thành Hy bằng ánh mắt cảm kích rồi lay lay Minh Ngọc. Minh Ngọc nhìn Thành Hy, ánh mắt chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp.

“Quý bà giám thị” thấy con hiệu trưởng mở lời nên hơi mềm lòng cũng nể mặt cậu:

“Thành Hy, cháu đã mở lời xin cho hai đứa thì cô cũng nể mặt cháu nhưng xin thì xin cô vẫn phải phạt hai đứa này, đây là luật, cháu hiểu cho cô không về sau cô còn quản được ai nữa?”

Thành Hy về hiểu ý:

“Vậy cô cứ phạt hai em ý đi”

Chỉ chờ có thế, “quý bà giám thị” lập tức hành động.

Hai người bị “quý bà giám thị” lôi đi viết bản kiểm điểm.

Thành Hy nhìn theo Minh Ngọc, có hơi lo lo, cậu thấy trong mắt của cô có chút buồn tủi, cái sự buồn tủi này khiến anh đau lòng.

Trong phòng quản lý học sinh, “quý bà giám thị” ngồi cạnh giám sát.

Quỳnh Như thì rồi rít xin “quý bà giám thị” tha lỗi còn Minh Ngọc thì ngồi im viết kiểm điểm không tỏ ra bất cứ biểu hiện xin xỏ nào.

Trong lòng Minh Ngọc tự nhiên có cảm giác hơi buồn. Lúc cô không biết xuống như nào cô đã hỏi Quỳnh Như nhưng vì cô nói không thể phát ra âm thanh nên Quỳnh Như không thấy và đã lơ đi câu hỏi ấy. Lúc cô bảo Quỳnh Như đỡ cô dậy vì cô nhớ tới “quý bà giám thị” có lẽ sẽ tới gần chỗ cô, Quỳnh Như cũng không nghe được. Nếu cô có thể nói thì mọi chuyện đã chẳng như thế. Cô nhớ tới Thành Hy, chắc cậu cũng nhận ra được tâm sự trong mắt cô, không biết cậu nghĩ gì. Tất cả đều khiến cô buồn lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2-4

Sau một số phút viết kiểm điểm, Quỳnh Như và Minh Ngọc còn phải đi dọn nhà vệ sinh của trường.

Nếu là nhà vệ sinh nữ thì không có gì đáng nói nhưng đó là nhà vệ sinh nam. “A a, hình phạt biến thái quá đi mất!”. Quỳnh Như gào ầm lên trước cửa nhà vệ sinh nam.

Minh Ngọc nhìn cái cửa nhà vệ sinh rồi nhìn Quỳnh Như nói khẩu hình:

“Làm sao mà...”

Quỳnh Như ôm chầm lấy Minh Ngọc bắt đầu diễn:

“Tao không muốn sống nữa, hu hu tao không thiết sống nữa, trình tiết cả đời của tao hu hu...”

Minh Ngọc thực sự quá nhức đầu đi, đã không có cách giải quyết mà Quỳnh Như nó còn la lối nữa. Cô ngán ngẩm đẩy Quỳnh Như ra rồi tiến lại gần cánh cửa nhà vệ sinh nam ra bằng cái chổi cọ, dụng cụ lao động của mấy cô nhân viên mà “quý bà giám thị” vừa phát để tác nghiệp.

Quỳnh Như rú lên:

“Á á á, đừng làm thế mà Ngọc, sau này không lấy được chồng đâu, hu hu...”

Bỏ ngoài tai cái câu xàm ngôn của Quỳnh Như, Minh Ngọc nạt tinh thần chuẩn bị theo sau cánh cửa khi nó mở ra.

Cánh cửa vừa mở ra thì cô nghe tiếng nước xả phát ra từ bên trong. Minh Ngọc quay lại trở mắt nhìn Quỳnh Như nhưng chả thấy nó đâu cả, cái dáng của nó đã mất dạng từ bao giờ không hay chỉ còn ở trên sàn nào là xô, nào là chổi, nào là giẻ lau...

Cô muốn khóc quá đi. Giống như ma nhập vậy, cô loay hoay tìm chỗ trốn. Vậy mà trời lại không thương cô, đã không có chỗ trốn thì chớ cô còn nghe thấy tiếng mở cửa “cách” một cái rồi còn có tiếng bước chân đang bước ra.

Không hay rồi. Biết làm gì bây giờ. Minh Ngọc lần đầu tiên hốt hoảng đến như vậy, cô nhắm mắt chạy phura ngược lại hướng đi ban nãy của mình rồi lao vào một phòng đóng chặt cửa.

Giờ thì cô đã biết cảm giác tim đập chân run trong truyền thuyết mà Quỳnh Như hằng ngày vẫn xướng rồi, nó khiến cô muốn ngừng thở luôn.

Mở mắt ra, Minh Ngọc quan sát đông tây nam bắc quanh căn phòng. Ô là phòng tiếp khách của trường chứ đâu. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm vì mình vừa thoát khỏi tình cảnh “ngàn cân treo sợi tóc”. Cô nghĩ thầm nếu giờ ra mà gặp cái người đấy thì có hơi ngượng ngượng nên cô quyết định tham quan phòng này một chút rồi mới ra. Cô đảo mắt quanh căn phòng một lượt, thăm thán phục mức độ cờ lín của nó, sao có thể sạch thế nhè?

Đang tính ngồi xuống tư giãn thì cô lại nghe tiếng bước chân. Trời ạ, bước chân hắc ám quá đi, nó lại khiến tim cô đập bình bình rồi.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Cộp cộp cộp cộp... Mỗi bước của nó trải trên hành lang nghe thật khô khốc.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng.

“Không phải chứ?”- Minh Ngọc thầm nghĩ.

Khoảnh khắc ấy, tim của cô xém ngừng đập. Vận xui cứ bám lấy cô hoài không buông hay sao ý, cô có thể thề là lúc cái người ấy dừng chân trước cửa phòng này cô đã gần muốn ngất đi vì “chạy trời không khỏi nắng”.

Cái người lúc nãy sực bắt gặp cô lại là khách của trường, haiz, may mà không bị bắt gặp nếu không kể cả chỉ lấy cái móng tay ra suy nghĩ cũng biết cái kết của cô chắc chắn sẽ rất thảm. Nhưng hiện tại cũng đâu có gì khá hơn, lửa sắp cháy tới móng rồi.

“Cách”

Cánh cửa phòng mở ra, Thành Hy bước vào phòng.

Cậu tiến lại bên ghế sofa ngã lưng lên đó một cách thư thái xiết bao. Cậu nhớ về Minh Ngọc, cô bé ấy hình như đang buồn, rồi từ chộp mắt, thoải mái

nằm đè lên cái ghế hơi kì lạ.

Thế rồi, gần lúc sắp chớp mắt được thì tấm thảm trải sô pha rung rung ngo ngoáy. Cậu lập tức đứng dậy nhìn chăm chăm vào nó.

Minh Ngọc bò ra từ tấm thảm trải sô pha ho sặc sụa. Cô nguyên rủa cái người đã nằm đè lên cô đã thế còn đè cô suýt bẹp dí dưới tấm thảm nữa chứ.

Sự tức giận đã khiến cô quên mất mình đang ở đâu, cứ thế cô hùng hөн vợ cái chén uống chè trên bàn lia luôn không cần nhìn cũng chẳng hỏi han.

Trúng phóc! Chiếc chén bay vụt trong không trung đập vào trán của Thành Hy vỡ tan tành, mảnh sành rơi xuống sàn bắn tung tóe.

Lúc bấy giờ, Minh Ngọc định vùng tay tát thêm một bạt tai nữa thì đã nhận ra người trước mắt. Cô kinh hoàng, hoảng hốt khi thấy Thành Hy nhìn chăm chăm cô.

Lại là cậu. Lại là Thành Hy.

Minh Ngọc biết xử trí ra sao, cô cứ đứng như trời chồng tại chỗ không biết nên tiến hay nên lùi. Thành Hy thì cứ nhìn cô chăm chăm lại khiến cô tăng thêm phần rối trí.

Cũng may anh lại mở lời trước:

“Là em à? Em có bị thương không?”

Minh Ngọc có chút mừng vì cậu không hỏi sao cô lại ở đây và lúc này anh nằm đè lên cô, cô có sao không... mấy câu đại loại như thế thề là sẽ khiến cô á khẩu luôn, khẩu hình cũng chẳng nói nổi thành hơi.

Cô gạt đầu rồi khỏ sở nhìn vết thương trên đầu cậu, nó đang rỉ máu, ngây người suy ngẫm. Người gây ra vết thương đó cho cậu là cô, người đang đứng ngay trước mắt cậu nhưng cậu lại chẳng trách cứ cô còn quan tâm cô có bị thương không, thật không hợp tình hợp lí.

Thế nhưng câu nói không hợp tình hợp lí ấy của cậu khiến cho cô cảm nhận sâu sắc được sự quan tâm chân thành từ cậu, cô cảm động thực sự.

Thấy cô vẫn đứng bất động, cậu nói tiếp:

“Anh không làm sao”. Nghĩ vài giây cậu cười đùa nói thêm:

“Em không cần suy nghĩ”

Cô nhìn cậu, nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi thầm nghĩ tại sao người con trai này sao lại đối tốt với cô?

Cô trốn tránh và cô quay người chạy thật nhanh ra khỏi phòng giống như khi cô vào vậy.

Thành Hy nhìn cánh cửa bị mở ra rồi đóng lại, cậu không đuổi theo cô mà ngồi xuống ghế sô pha nhưng cẩn thận quan sát hơn vì cậu không biết dưới cái sô pha này còn có ai khác đang trốn ở dưới hay không.

Rồi cậu đặt lưng nhắm mắt, cậu đã mơ một giấc mơ dài, trong giấc mơ ấy cũng có cô, dù là mơ hay thực thì cậu luôn khắc ghi bóng dáng của cô. Cậu sẽ chờ cô bình tâm lại và cậu tin cô sẽ tới tìm cậu nhưng rồi lại là cậu gặp lại cô.

Cho tới mãi sau này, cô vẫn luôn như thế, chẳng tay đôi gì, vẫn là kẻ hành hung, làm tổn thương cậu nhưng cậu đều không trách cứ mà bỏ qua, ở bên cạnh chăm sóc cho cô, một lòng yêu thương bảo vệ cô, chờ đợi cô quay lại tìm cậu. Còn cô chỉ biết bỏ trốn, bỏ cậu lại sau lưng như ngày hôm nay, vô trách nhiệm như thế, vô lương tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-5

Sau khi lao ra khỏi phòng nghỉ dành cho khách của trường, Minh Ngọc cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy xuống cầu thang.

Đến ngã rẽ, cô đâm sầm vào một người. Vì va chạm mạnh nên cô cảm thấy choáng váng hết cả đầu óc. Còn bên kia thì nghe có tiếng ngã “tạch”, chắc là người cô đâm phải đã tiếp xúc với đất rồi.

Cô vội vàng nói lời xin lỗi mà quên khuấy mất cổ họng mình không thể phát ra âm thanh.

Người kia đứng dậy lại gần Minh Ngọc hỏi:

“Không biết chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa cô bé?”- Một giọng nói có âm hơi thấp cất lên từ người đứng trước mặt cô.

Giọng nói ấy khiến cô ngây người, sao mà cô thấy quen quá đỗi. Ngẩng đầu lên, khuôn mặt đứng trước cô thật chẳng xa lạ chút nào. Người phụ nữ này cho dù bà ta có biến thành tro thì cô cũng nhận ra.

“Cô bé trông có nét rất giống với người quen của bác”

Cô không phản ứng gì chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đối trá ấy. Làm sao có thể không quen cơ chứ? Người phụ nữ đã đánh cắp và phá hủy mọi thứ thuộc về cô sao lại có thể nở nói rằng không quen cô được chẳng?

“Cô bé không bị sao chứ?”

Người phụ nữ tiến lại gần định chạm vào người cô thì theo phản xạ, cô lập tức lùi lại. Người Minh Ngọc run bần bật vì tức giận, căm phẫn.

Cô hận bà ta. Một suy nghĩ đã đánh bay tất cả những suy nghĩ khác. Cô vô cùng hận bà ta. Lòng hận thù qua bao năm đã tích tụ thành một khối u ác tính đè nặng lên người cô, cô không thể quên đi nó, cô buộc phải nhớ nó, nó buộc cô phải vùng vẫy.

Lúc này đây, khi đứng trước bà ta, cô vô cùng xúc động, cảm xúc duy nhất làm nên hoạt động của cô chính là phần nộ, phần nộ tột đỉnh. Cô muốn trả thù, cô muốn xả nỗi hận trong lòng.

Không còn lí trí gì hết, cô xông tới chuẩn bị giơ tay lên tát bà ta thì bị một bàn tay khác đã ngăn lại.

“Minh Ngọc, em đang định làm gì vậy?”- Lương Trang nói mà thư thả gắt lên với Minh Ngọc.

“Chắc con bé nó sợ vì lúc nãy mẹ định chạm vào người nó. Có thể nó nghĩ mẹ là người xấu nên mới hành động như thế. Đừng trách nó.”

Mẹ ư? Bà ta sao lại xưng mẹ với Lương Trang? Phải chăng bà ta là mẹ của Lương Trang? Tại sao mẹ của Lương Trang lại là bà ta được cơ chứ? Tại sao lại có chuyện như thế này xảy ra được?

Cô vùng vằng giật cổ tay của mình ra khỏi bàn tay của Lương Trang, trừng mắt nhìn lại.

Lương Trang thấy Minh Ngọc có thái độ là lạ nhưng không chịu để mẹ mình bị oan ức, cô lớn tiếng:

“Em nhìn cô giáo bằng cái ánh mắt này đó hả? Ở nhà em không được bố mẹ dạy dỗ cho tử tế à? Gia đình của em không dạy cho em điều đó hay sao?”

Đã bao lâu rồi Minh Ngọc không được gọi hai tiếng bố mẹ? Cô đâu còn bố mẹ nữa chứ, đâu còn gia đình nữa chứ? Vì ai? Do ai? Không phải người đứng kế bên cô Lương Trang kia sao, không phải người phụ nữ nhìn mặt thì đoan trang thực đức nhưng bên trong thì xấu xa thâm hiểm đó kia hay sao?

Sự căm phẫn khiến cho cô nắm chặt tay thành hình nắm đấm, móng tay găm vào da thịt đau nhói. Nhưng thứ khiến cô đau đớn hơn cả là dù bà ta đứng trước mặt cô nhưng cô lại chẳng thể làm gì bà ta.

“Còn nhìn gì nữa mà nhìn, thật không có phép tắc, ra ngoài sân trường chạy 20 vòng cho tôi.”

Minh Ngọc nhìn người phụ nữ ấy thêm một lần nữa, bà ta vẫn tựa như lần đầu cô gặp cách đây mười năm trước, còn bố cô và mẹ cô thì không còn để cô có thể so sánh sự thay đổi ít nhiều của họ giống như bà ta. Bà ta không còn xưng cô với Minh Ngọc nữa rồi, giờ đã là bác rồi đấy. Thật khiến cho cô không khỏi buồn đau.

Cô nuốt nước mắt cùng với sự đau xót vào trong lòng, bước những bước đi chậm chạp xuống sân trường để hai bóng người khuất lại phía sau.

Sau khi Minh Ngọc đi khỏi, Lương Trang cũng dẫn mẹ mình đi xuống rẽ hướng khác đi lên phòng nghỉ của hiệu trưởng Doãn Ánh Lan.

“Con bé khi nãy học ở đâu thế con?”. Trên đường đi, bà ta hỏi chuyện Lương Trang.

“Nó là học sinh của con, con vừa về đây thì bác Lan giao cho con lớp 10A12, con bé đó tên là Doãn Diệu Minh Ngọc, nó rất thông minh, có điều...”

Đang nói dở đến đấy thì bà Doãn Ánh Lan đi tới chào hỏi:

“Chào chị, sao hôm nay chị lại rảnh rỗi tới đây thế?”

Lương Trang vì thấy mẹ mừng quá lại chứng kiến hành động có chút thiếu lễ độ của học sinh với mẹ mình nên quên khuấy mất không hỏi han mẹ gì hết. Giờ bà Doãn Ánh Lan hỏi, Lương Trang cũng chêm vào:

“Đúng thế! Mẹ rất bận mà sao lại tới đây?”

“Hai người ăn ý ghê! Tôi mới là mẹ của Lương Trang mà chả bao giờ ăn ý với con gái được như thế đấy. Haiz, con gái sắp không giữ được rồi”.

“Mẹ này”- Lương Trang tỏ ra ngượng ngịu trước lời nói của mẹ mình.

Bà Doãn Ánh Lan cười cười đáp:

“Cũng tới lúc thành gia lập thất rồi, tôi thấy chúng ta tính đi là vừa”

“Chị nói phải. Lần này tôi đến cũng vì nơi chốn cho cái con nhỏ này đây. Chúng ta cũng chả còn trẻ gì, sợ tới khi chết không ẵm được cháu”

“Tôi cũng rất quý Lương Trang, cũng rất muốn nó làm con dâu của tôi chị ạ, mời chị theo tôi lên phòng nghỉ dành cho khách để bàn chuyện của chúng nó, thằng Thành Hy nó cũng đang ở trên đấy, quá tiện luôn chị, có gì thì nó đưa ý kiến luôn để hai người lớn còn biết đường thu xếp”

“Ôi hai người làm con xấu hổ quá”

Bà Doãn Ánh Lan trên:

“Thế con không muốn làm con dâu của bác sao con?”

“Đương nhiên là muốn chứ bác”. Không cần suy nghĩ Lương Trang đã nói luôn.

Câu nói của Lương Trang làm cho bà Doãn Ánh Lan và mẹ của mình cười lắc lè.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-6

Trong thời gian ấy, Minh Ngọc đã chạy được chín vòng sân, cô đang chạy đến vòng thứ mười thì trời đổ mưa lớn.

Mưa dầm dề ào ào đổ xuống đầu Minh Ngọc. Cô vẫn cố gắng chạy không ngừng nghỉ.

Lúc bấy giờ, Quỳnh Như mới thức giấc. Sau khi bỏ lại Minh Ngọc, Quỳnh Như đã gặp Lương Trang ở dưới tầng và được Lương Trang xin “quý bà giám thị” ân xá cho hai tội nhân. Cô được thả về lớp còn Lương Trang lên lầu gọi Minh Ngọc báo tin. Về đến lớp thì nó lao đầu vào ngủ mà quên mất đứa bạn của mình, giờ nhớ rồi nhìn ra ngoài cửa sổ trời đang mưa tầm tã.

Đột nhiên nó giật mình vì cái dáng người đang chạy trong mưa ấy không ai khác là Minh Ngọc bạn nó.

Nó lập tức cầm theo cái ô luôn để trong cặp xin ra ngoài chạy theo Minh Ngọc.

“Minh Ngọc, Minh Ngọc, mày chờ tao với”

Tiếng mưa quá lớn nên đã át mất tiếng của nó. Hóa ra tiếng lớn bao nhiêu cũng không địch lại được với tiếng của thiên nhiên.

Nó bất đắc dĩ chạy nhưng ngặt nỗi cái ô nó đang cầm trên tay không cho phép tốc độ của nó theo kịp Minh Ngọc nên nó đành đứng chờ Minh Ngọc chạy hết vòng sẽ chạy qua nó.

Minh Ngọc cứ chạy cứ chạy, mưa cũng tốt, mưa là không ai thấy được nước mắt của cô, mưa là không ai thấy sự mềm yếu của cô. Nhưng nước mưa lạnh quá, lạnh tới nỗi khiến cô run rẩy, lạnh tới nỗi cô chỉ muốn ngắt đi. Thế nhưng có lạnh bao nhiêu cũng chả lạnh như cái ngày cô nhìn mẹ cô nằm trên vũng máu mang theo cả đứa em chưa ra đời của cô đi, có lạnh bao nhiêu cũng chả thể so sánh với những việc mà người phụ nữ độc ác kia đã gây ra cho cô và cho gia đình của cô. Nỗi hận vực cô dậy. Cô không thể chịu thua bà ta và càng không thể khuất phục trước con gái của kẻ thù. Cô tiếp tục lao đầu chạy lên phía trước trong màn mưa.

Cô cứ chạy, cứ chạy mãi giống như đôi chân không biết mỏi cho tới khi nhìn thấy Quỳnh Như đang che ô đứng dưới mưa trên đường chạy của mình.

Minh Ngọc chạy lại gần Quỳnh Như gạt nước mưa trên mặt cố gắng nói khẩu hình cho nó biết:

“Mày ra đây làm gì, đi vào đi”

Quỳnh Như dù không dính nước mưa nhưng từ nãy chống chọi cầm cự với cái ô nặng trĩu nước chờ đợi Minh Ngọc cũng khiến nó mất sức không ít, nó phải banh mắt hết cỡ mới có thể nhìn rõ Minh Ngọc nói gì sau đó đáp lại:

“Con điên, tao với mày là bạn, mày chịu khổ chả nhẽ tao làm ngo? Nói đi, ai đã phạt mày như thế này, tao thề dù là ai cũng sẽ đi nó lí với người ấy”

“Mày cứ kệ tao đi, không phải việc của mày, mày đừng có quản”

Quỳnh Như giận thấy Minh Ngọc có hơi khang khác liền dè chừng hỏi chuyện: “Có chuyện gì xảy ra rồi phải không con điên? Mau nói cho tao biết, nói đi”. Vừa hỏi bạn nó vừa dùng đôi bàn tay còn lại không cầm ô nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Minh Ngọc, sắp lại che ô cho cô.

“...”

Minh Ngọc im lặng không mở miệng mà quay đi không nhìn mặt Quỳnh Như.

Thấy cô không nói, nó nổi quạu lên:

“Mày có còn coi tao là người bạn thân duy nhất của mày nữa hay không? Chuyện gì tao cũng chỉ sẻ với mày, chuyện gì tao cũng không dấu diếm mày. Thế mà mày lại đối xử với tao thế này, chuyện gì cũng giấu tao, chuyện gì cũng giữ trong lòng. Mày làm thế không những làm tổn thương mày mà tao cũng tổn thương đấy mày có biết không?”

Minh Ngọc nhìn Quỳnh Như, dùng cả hai bàn tay lạnh cứng của cô nắm lấy bàn tay của Quỳnh Như siết nhẹ rồi buông ra chạy tiếp.

Quỳnh Như cố gắng đuổi theo nhưng nó vẫn không thể nào theo kịp tốc độ của cô. Nó ngờ ngợ nghi ngờ phải chăng trong lúc nó không ở bên cạnh đã có chuyện gì đó xảy ra với cô.

Và sau đó nó chạy về phía dãy nhà giáo viên, nó phải đi hỏi thử Lương Trang xem rốt cuộc đã có việc gì diễn ra mà nó không hay.

Cùng thời điểm mưa lớn ấy.

Tại phòng nghỉ dành cho khách ở trường.

Thành Hy bị đánh thức bởi tiếng gió đập cửa.

Cậu bải hoải đứng dậy ra đóng cửa lại rồi ngồi xuống pha cho mình một ấm trà để nhâm nhi.

Nhìn lên đồng hồ treo tường trong phòng, ước chừng cậu cũng chợp mắt được một khoảng thời gian khá khá. Cậu không có thói quen đeo đồng hồ và giờ giấc như máy hện giờ giống Vũ Thần, anh trai của cậu nên bất cứ khi nào cậu chọn chỗ nghỉ cũng đều chọn nơi nào có đồng hồ.

Và cậu chợt nghĩ tới Minh Ngọc, chắc cô đang trên lớp nên sẽ không tới tìm cậu. Mà sao cô lại đến tìm cậu được, thôi cứ để cậu tới tìm cô đi. Cậu tự cười giễu chính mình vì cái suy nghĩ ảo tưởng ấy.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa cắt ngang mạch suy nghĩ của cậu. Cậu nguyên rủa người gõ cửa:

“Chết tiệt”

Nhưng sau chưa tới nửa giây, quyết định của cậu đã thay đổi. Cậu không thể nào nguyên rủa người đã sinh ra mình được nên bắt đầu dĩ cười khan rồi mở lớn cánh cửa đi theo sau hai tiền bối, mẹ cậu và mẹ Lương Trang ngồi lên sofa bàn chuyện “lớn”.

Sau màn chào hỏi giữa bề dưới với bề trên. Bà Doãn Ánh Lan mở lời trước:

“Thành Hy, mẹ có chuyện lớn muốn hỏi ý kiến con”

Nghe cái giọng của mẹ mình mà cậu muốn được đưa đi thờ oxi nhưng vì giữ thể diện cho mẹ nên cậu ngoan ngoãn đáp:

“Vâng, con sẽ đưa ra ý kiến về vấn đề mà mẹ hỏi”

“Con thấy Lương Trang thế nào?”

Thành Hy làm bộ suy nghĩ rồi “đưa ra ý kiến của mình về vấn đề mẹ hỏi”:

“Con thấy chị Lương Trang tốt, rất tốt”

Câu trả lời của cậu hình như làm hai tiền bối phật ý thì phải, cái gì mà tốt với rất tốt, thực ra cậu chả còn từ nào khác để com mần nên chém bừa.

Mẹ của Lương Trang cười trừ:

“Vậy nếu để Lương Trang nhà bác làm chị dâu cháu có được không?”

Bà Doãn Ánh Lan hơi ngạc nhiên bởi bà tưởng là mẹ của Lương Trang muốn hỏi Lương Trang cho Thành Hy chứ không ngờ bà lại hỏi cho Vũ Thần. Bà hỏi lại:

“Chị muốn Lương Trang làm con dâu lớn nhà tôi sao?”

Mẹ Lương Trang quả quyết:

“Đúng vậy thưa chị, tôi muốn con bé Lương Trang nhà mình lấy Vũ Thần”

“Thế nhưng mà...”, bà Doãn Ánh Lan tính dò hỏi thêm thì đã bị người ta chặn họng.

“Tôi biết mà chị, tôi biết con Trang thích Thành Hy nhưng theo như tôi nhìn thấy thì Thành Hy đâu có thích con Trang nhà tôi mà ngược lại Vũ Thần lại một lòng một dạ với nó, Vũ Thần cũng rất tốt, rất hợp với Lương Trang, tôi tin chúng nó sẽ hạnh phúc và tôi cũng tin chuyện tôi làm không sai”

Thành Hy nghe mà thấy vui mừng cho Vũ Thần, cho cả bản thân mình vì cuối cùng sự lo lắng ngỡ ngàng trong mối quan hệ ba người sắp sửa đặt dấu kết.

Vậy mà, chưa kịp vỗ tay thì thời điểm vỗ tay đã trôi qua mất.

Lương Trang bấy lâu vẫn đứng cửa nghe chuyện xông vào lên tiếng:

“Con không đồng ý, con không đồng ý, người con muốn kết hôn là Thành Hy, không phải Vũ Thần, chính mẹ cũng rõ hơn ai hết. Bởi thế, nếu chú rể không phải cái tên Thành Hy thì sẽ chẳng có cô dâu nào họ Ngụy tên Lương Trang cả”

Bà Ngụy Mai nhìn con gái vẻ cam chịu:

“Con phải hiểu một điều là nếu lấy Thành Hy con sẽ không hạnh phúc, nó không yêu con”

“Thế nếu con lấy Vũ Thần sẽ hạnh phúc hay sao? Mẹ không phải là con, mẹ không có quyền quyết định thay con”

Thành Hy dù không muốn can thiệp nhưng thấy bà Doãn Ánh Lan cứ bắt tin hiệu liên hồi nên cậu đành tham gia:

“Chị Trang, chị không nên nói với bác Mai như thế đâu”

Lương Trang nhìn Thành Hy:

“Cậu có thích tôi không? Dù một chút, một chút thôi cũng được. Tôi chỉ cần một chút đó của cậu sau đó khi chúng ta hết hôn sẽ từ từ xây dựng tình cảm, sớm muộn gì cậu cũng sẽ yêu tôi thôi”

Đau đầu. Cảm giác của cậu lúc này là đau đầu. Lúc nào đối mặt với Lương Trang cậu cũng dùng không ít calo:

“Chị Trang, chị đừng có chấp nữa, đến mẹ chị cũng nhìn ra là em không thích chị, một chút cũng không và em càng không thể lấy chị, người chị nên ở bên phải anh Vũ Thần, em với chị không hợp”

Đúng đoạn tranh cãi kịch liệt thì Quỳnh Như xông vào giữa phòng.

Nó nhìn một loạt những khuôn mặt có ở trong phòng và tìm ngay thấy Lương Trang đang đứng giữa phòng. Nhưng chưa kịp nói gì thì cái khuôn mặt của bà Ngụy Mai đã làm nó ngất đi, nó cũng thấy mình không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-7

Bà Doãn Ánh Lan thấy học sinh ngất đi thì vội vã cáo lỗi với bà Ngụy Mai và bảo Thành Hy đưa con bé xuống phòng y tế xem xét. Lương Trang cũng hốt hoảng tính đi theo nhưng bà Ngụy Mai đã giữ tay bắt ở lại trong phòng.

“Con vừa làm cái gì thế?”

Lương Trang chưa hoàn toàn tỉnh táo hất tay bà Ngụy Mai ra:

“Con làm gì chứ? Con đang cứu vận hạnh phúc của mình, con không làm gì sai hết, con không sai”

Bà Ngụy Mai tức giận nhìn con gái của mình:

“Con bảo con không sai? Làm gì có chuyện đấy? Con có thấy là Thành Hy nó không thích con không? Con nhìn đi, người thích con là Vũ Thần. Vũ Thần nó bao năm vẫn chờ con, còn con đã làm gì? Suốt ngày bám theo Thành Hy nhưng nó có chịu để ý đến con không? Hãy mở to hai mắt ra mà nhìn, con có mắt mà, sao con không chịu nhìn gì hết thế?”

Lương Trang gào ầm lên:

“Nhưng con không thích Vũ Thần, con chỉ thích Thành Hy”, rồi sau đó chạy ra ngoài cửa.

Bà Ngụy Mai gọi với theo:

“Lương Trang, Lương Trang, quay lại ngay, Lương Trang...”, nhưng Lương Trang vẫn không chịu quay lại.

Trong phòng y tế của trường.

Thành Hy đặt Quỳnh Như xuống giường.

Bà Doãn Ánh Lan hết sức sốt ruột thúc thốc cán bộ y tế trường mình khám cho Quỳnh Như:

“Mau xem xem con bé này nó có bị sao không mà lại ngất đi như thế?”

Cán bộ y tế xem một lượt rồi đưa ra kết luận với bà Doãn Ánh Lan:

“Con bé chỉ bị dính nước mưa nên tụt huyết áp, một chút nữa nó sẽ tỉnh lại, hiệu trưởng bà không cần lo lắng đâu”

Nghe như thế, bà Doãn Ánh Lan thở phào. Bà bảo Thành Hy gọi điện thoại kêu tài xế riêng đến trường đón bà về nhà rồi dìu bà ra ngoài xe.

Sau khi đưa mẹ ra xe, Thành Hy trở lại phòng y tế.

Cậu đứng chôn chân nhìn bóng người vừa bước vào phòng trước cậu khoảng ba giây.

Minh Ngọc cố gắng chạy, chỉ còn chút nữa thôi là đủ 20 vòng rồi.

Vòng thứ 20 hoàn hảo, Minh Ngọc ngồi bệt xuống đường chạy.

Cô cảm thấy hai bắp chân mình bải hoải vô cùng, cô dùng tay xoa bóp cho nó và chợt nhớ ra mình đã một điều gì đó. Cô nhìn quanh, màn mưa giăng tứ phía nhưng không thấy bóng dáng của Quỳnh Như. Cô giật mình đứng dậy, chạy đi tìm nó.

Cô chạy về phía phòng học, đứng ở ngoài nhìn phòng học bên trong im ắng, cô không thấy cái bóng quen thuộc ấy đâu. Cô chạy theo hành lang phòng học, khắp các dãy nhà.

Khi chạy vụt qua phòng y tế, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen quen liền dùng chân đẩy cửa bước vào.

Quỳnh Như nằm trên giường trông có vẻ khó chịu, hình như nó đang bất tỉnh nhưng trên chân mày của nó thì nhăn tít, hẳn là nó đã thấy thứ gì đó rất đáng sợ. Minh Ngọc kê một cái ghế lại cạnh giường nhìn nó lo lắng, không biết chuyện gì đã xảy ra với nó nữa, phải chăng..., cô không dám nghĩ tới điều đó, cô không dám nghĩ nó gặp phải bà Ngụy Mai.

Cắt đứt suy nghĩ của cô, bố mẹ Quỳnh Như bật tung cửa đi vào. Họ tràn ngập sự lo lắng đến bên Quỳnh Như.

Mẹ Quỳnh Như xót xa ngồi đối diện với Minh Ngọc qua giường bệnh, bà vừa nhìn con gái mình vừa gắt với Minh Ngọc:

“Minh Ngọc, cháu nói cho bác biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Quỳnh Như, cháu nói đi”

Minh Ngọc định mở miệng nói khẩu hình nhưng cô thấy đâu có ai nhìn cô, làm sao họ có thể thấy được lời cô nói cơ chứ?

Mãi không thấy, Minh Ngọc trả lời, bà lại hỏi tiếp:

“Sao cháu không trả lời bác hả Ngọc, sao cháu vô lễ thế?”

Sau khi nghe mẹ của Quỳnh Như nói ra câu đấy, bố Quỳnh Như chợt nhớ ra Minh Ngọc không thể nói được liền quay ra nhìn Minh Ngọc. Cô đang mím chặt môi, sắc mặt nhợt nhạt, tím tái, quần áo trên người ướt đầm đìa vẫn còn gió nước.

Ông tiến lại bên Minh Ngọc nói khẽ:

“Bác xin lỗi cháu, thay mặt mẹ Quỳnh Như xin lỗi cháu”

Mẹ Quỳnh cũng vừa kịp biết mình mắc lỗi nên cũng nhìn Minh Ngọc bằng ánh mắt biết lỗi:

“Cho bác xin lỗi cháu, cháu đừng giận bác nhé!”

Cô lắc đầu rồi đứng dậy cúi người chào bố mẹ Quỳnh Như, cô không muốn nói khẩu hình nữa, cô rất đau.

Có thể những người khác không biết cô bị chứng ngại tâm lý nên không thể nói được nhưng mà cô chưa từng nghĩ bố mẹ Quỳnh Như, hai người mà cô coi không khác bố mẹ ruột của mình, hai người từng coi cô như con gái ngày hôm nay lại hành xử như vậy với cô.

Cô biết họ lo lắng cho Quỳnh Như mất hết lý trí, nhưng mà tại sao họ lại không để ý đến suy nghĩ của cô mà vô tình nói ra mấy lời đau lòng đến như vậy. Rốt cuộc thì cô chẳng phải con gái của họ như họ vẫn nói, con gái của họ chỉ có Quỳnh Như, trên đời này bố mẹ của cô đã chết rồi, cô chẳng còn bố mẹ thứ hai nào hết. Và phải chăng, cô Hoa với chữ Hào cũng... Cô thật chả thể nào tiếp tục suy nghĩ đến vấn đề này nữa, nó khiến trái tim cô đau nghẹt thở.

Cô bước ra ngoài, không để ý gì đến xung quanh, cứ thế mà bước đi hướng tới cổng trường.

Mưa vẫn không ngớt, vẫn tầm tã, cơn mưa này thật là lâu.

Cô kéo lê đôi chân nặng trĩu, cái đầu ong ong cùng toàn thân lạnh buốt di chuyển như một cỗ xe không người lái, chỉ biết đi thẳng không rẽ không ngoảnh, trông thật bi thương.

Chợt một chiếc ô xộc ra trên đầu cô, ngăn lại những giọt nước mưa đang tấn công vào cô. Cô quay đầu lại nhưng chưa kịp nhìn thì đã ngất lịm đi trong lòng người ấy, giọt nước mắt vẫn đọng trên mí mắt của cô rơi xuống đất hòa vào với mưa.

Thành Hy đã chứng kiến tất cả mọi điều.

Cậu đã đứng trước cửa phòng y tế kể từ khi cô bước vào.

Cậu đã nhìn thấy nỗi đau của cô.

Cậu đã cảm nhận được sự kiên cường của cô.

Cho tới lúc cô đi ra ngoài mang theo những vết thương lòng, cậu vẫn luôn dõi theo cô.

Giờ thì cậu hiểu, hình như cậu có một thứ tình cảm rất lạ với cô.

Nhìn cô lịm đi trong lòng cậu, cậu cũng cảm thấy đau đớn không kém:

“Minh Ngọc, sao em có thể khiến tôi đau đớn và lo lắng cho em như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1

“Ai cũng có điểm yếu. Điểm yếu lớn nhất của cô chính là gia đình”

Bà Doãn Ánh Lan sau khi trở về nhà từ trường đã nghỉ ngơi được một lúc trong phòng ngủ của mình. Hiện tại, bà đang tự quán tạt dề để nấu nướng bữa tối.

Chuyện xảy ra ban nãy thật sự khiến bà cảm thấy rất khó hiểu. Tại sao một đứa trẻ đang yên đang lành lại dầm mưa đi tìm Lương Trang, khi tìm được rồi vừa nhìn thấy mặt mẹ của Lương Trang ngay lập tức bất tỉnh nhân sự, thật khiến người ta phải suy nghĩ. Nhưng từ trước tới nay bà đều rất quý Lương Trang, bà cũng muốn Lương Trang trở thành con dâu của bà cho nên bà chỉ nghĩ đến đó rồi không nghĩ tới chuyện đấy nữa mà tập chung nấu nướng. Bà đang chờ Thành Hy cùng Lương Trang, Vũ Thần về nhà ăn cơm với bà, chắc Lương Trang sẽ không vì chuyện ban nãy mà không tới.

Lúc này, bà chỉ còn một nỗi đau đầu đó là không biết Lương Trang có chịu nghe lời bà Ngự Mai để kết hôn với Vũ Thần hay không. Thực lòng mà nói bà muốn Lương Trang hạnh phúc mà hạnh phúc của Lương Trang chỉ có Vũ Thần mới có thể cho chứ Thành Hy thì bà thừa biết con trai của bà không ưng Lương Trang, cậu chỉ xem Lương Trang là chị dâu của mình.

Tại trường THCS Đan Phong.

Thành Hy cẩn thận đặt Minh Ngọc vào ghế tựa trên ghế phụ lái rồi đóng cửa xe lại. Cậu chạy ngược về phía phòng y tế. Thật may là người cậu cần tìm vẫn còn ở đó. Cậu lễ phép chào hỏi bố mẹ Quỳnh Như đang ngồi cạnh giường bệnh của con gái mình:

“Cháu chào hai bác”

Nghe có tiếng chào, “hai bác” quay ra nhìn một lượt cậu thiếu niên đang đứng trước mặt mình. Bố Quỳnh Như tiếp lời cậu cũng bằng một câu chào hỏi còn mẹ Quỳnh Như thì tiếp tục quay mặt nhìn vào con gái, bà không để lỡ bất cứ động thái nào trên gương mặt con gái bà:

“Chào cháu. Cháu cần hỏi gì sao?”

Thành Hy tươi cười kính cẩn thưa lại làm bộ hơi ngắc ngứ:

“Dạ...dạ thưa...thưa bác, nếu bác là bố của em Quỳnh Như thì... thì bác cho...cho cháu biết nhà của em Minh Ngọc được không...không hở bác?”

Nghe về cậu thiếu niên thật thà biết con gái mình, lại biết Minh Ngọc nhưng ông vẫn rất cảnh giác, ông không ngờ được động cơ của cậu khi hỏi nhà Minh Ngọc nên đã trả lời cậu rất lạnh nhạt:

“Tôi không biết nhà con bé ở đâu, thành thật xin lỗi khi không giúp gì được cho cậu cả”

Biết bố Quỳnh Như nói dối bảo vệ Minh Ngọc, cậu cũng thấy vui nhưng mà vấn đề vui hay không vui cậu còn phải gác lại đã, cậu cần đưa Minh Ngọc về nhà trước còn cảm xúc của cậu phải xếp sau. Cậu chột giật mình khi có cái suy nghĩ ấy, đã từ bao giờ mà cậu xếp cảm xúc của mình lại sau người khác?

Thấy cậu thiếu niên hình như không có ý bỏ đi, bố Quỳnh Như nói thêm:

“Mời cậu đi cho, tôi còn phải trông chừng con gái tôi”

Đang tính dùng động từ quan hệ “nhưng” để giải trình với bố Quỳnh Như thì ông lại nói thế, cậu không biết làm sao để mở lời vì ông cứ nhìn cậu thúc giục mau dời khỏi phòng. Cậu thở dài, nói thêm vài từ rồi đóng cửa ra ngoài:

“Cháu mong Quỳnh Như sớm tỉnh lại, cháu chào bác”

Ra tới xe, cậu mở xe ngồi vào ghế lái, ngó sang người ngồi bên cạnh vẫn giữ một tư thế như cũ. Da tái nhợt nhạt, môi thâm tím, toàn thân Minh Ngọc đang run rẩy.

Thành Hy thấy Minh Ngọc có những biểu hiện lạ liền đưa tay chạm vào người cô, sao mà người cô lạnh như thế, lạnh tới nỗi khiến cậu cũng lạnh theo.

“L...ạnh...lạnh...h...ạ...nh quá”

Cậu nhìn đôi môi run run của cô đang mấp máy chợt thấy đau lòng, cậu lập tức kiểm tìm trong xe xem có thứ gì có thể tạm thời sưởi ấm cho cô không. Kết quả tìm kiếm của cậu là con số không, xe của cậu thì lấy đâu ra mả thử có thể sưởi ấm cho con gái như khăn, áo chống nắng, vãn vãn mây mây gì đây cơ chứ?

Và rồi, cậu nhích lại gần cô, ôm cô vào lòng, siết chặt vòng tay để cô ở gọn trong vòng tay của mình.

Ban đầu, người ở trong vòng tay cậu vẫn chưa thôi run rẩy, cố gắng thoát khỏi vòng tay của cậu nhưng dần dà, cô không chống cự vòng tay của cậu nữa mà còn cố níu lấy vòng tay của cậu. Nếu lúc trước cậu khó khăn lắm mới giữ được cô trong vòng tay mình thì giờ cậu chẳng cần dùng sức cô cũng đã tự nhích vào lòng cậu, chủ động ôm chặt lấy “vật thể cung cấp hơi ấm” là cậu. Giấy phút đó tự nhiên cậu thấy tim mình đập mạnh.

Ngoài trời thì vẫn mưa tầm tã, tiếng nước mưa dù rất lớn nhưng lại chẳng ảnh hưởng gì tới không khí trong xe. Không khí lúc này im ắng tưởng chừng như cậu có thể nghe rõ mồn một tiếng tim mình đập trong lồng ngực “thịch thịch”.

Khi cô ngoan ngoãn ở trong vòng tay của cậu, cậu có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cô hết sức rõ ràng. Dù không còn thấy cô run rẩy nữa nhưng cậu khẳng định cô đang sốt cao vì bây giờ nhiệt độ của cô đã thay đổi hoàn toàn so với khi nãy, cậu chạm tay lên trán của cô và bực mình chửi thề:

“Chết tiệt”

Trán của cô nóng vô cùng, nóng như một hòn than đang đốt cháy vậy. Cậu vô cùng tức giận, cậu cũng chẳng biết mình tức giận vì điều gì. Cậu xoay xở nghĩ cách tới khôn khéo. Cậu buông cô ra, đặt cô ngay ngắn trên ghế phụ lái. Khi cô dời khỏi người cậu, một cảm giác lạnh lạnh tạt ngang cơ thể cậu. Cậu nhìn cái áo sơ mi của mình ướt mất một mảng lớn trước ngực mà bực mình giật quách nó ra. Chợt có một suy nghĩ đi vào não bộ của cậu, cậu làm gì mà bị ướt, nước từ đâu ra chứ, không phải là áo của Minh Ngọc hay sao? Cậu thật sự muốn đấm cho bản thân một phát, ai lại để người ôm mặc đồ ướt, sao cậu ngu thế không biết. Thế là cậu với tay qua chỗ Minh Ngọc tính lột cái áo ướt ra nhưng giữa chừng cậu dừng lại. Cậu giật mình khi có cái suy nghĩ điên rồ ấy, cô ấy là con gái mà, không thể cởi trần như cậu. Rồi cậu thu tay về nhưng chưa hết đắn đo, nếu bây giờ không thay ra e là cô ấy sẽ sốt càng cao mà vấn đề ở đây là không biết nhà cô ấy ở đâu. Cậu càng không thể hỏi bố mẹ của Quỳnh Như vì họ không tin cậu nên sẽ chỉ mất thêm thời gian.

Chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên bên cạnh cậu. Di động của cậu đang đổ chuông báo có một cuộc gọi đến, là mẹ cậu. Cậu nôn nóng nhấc máy:

“Alo”

“Là mẹ. Bao giờ thì con về ăn cơm, khá muộn rồi đấy, con đang ở chỗ nào rồi, đừng nói là vẫn ở trường, con mau mau về cho mẹ”

Nếu là bình thường cậu sẽ từ tốn buồn chuyện với mẹ nhưng hiện tại lòng cậu đang nóng như lửa đốt, cậu không tài nào có thể làm như thế liền đập máy ngay tức khắc. Suy đi tính lại cậu vẫn quyết định sẽ thay cái áo ướt nhẹp kia ra khỏi người cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-2

Giây phút cậu nhích lại gần cô thì đầu óc cậu lại trở về bình thường. Cậu thực sự giận chính bản thân mình. Tại sao cậu lại có cái suy nghĩ điên rồ là sẽ thay quần áo cho cô cơ chứ, tại sao lúc này cậu lại ôm cô? Tất cả chẳng phải tốt cho cô, không phải vì cô mà là cậu đang lợi dụng cô. Rõ ràng trong xe có chế độ máy sưởi mà, tại sao cậu có thể có suy nghĩ và hành động kiểu này?

Cậu chửi thề:

“Mẹ kiếp”. Rồi bực dọc mở máy sưởi, tự thề trong lòng sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này nữa.

Vì bộ não đã hoạt động bình thường nên cậu cũng nhớ tới việc mình cúp cuộc gọi của mẹ mình thô bạo khi nãy. Cậu lập tức cầm tay lái để xe di chuyển. Một tay cầm vô lăng, một tay cậu đưa ra đặt lên trán của cô, thấy cô vẫn sốt, lòng cậu cũng sốt theo.

Tại nhà.

Ngay khi Thành Hy cúp máy không trả lời.

Bà Doãn Ánh Lan thấy rất lạ, con trai bà không bao giờ làm như thế này cả, chưa trả lời bà mà đã cúp máy, bà đoán chắc là có chuyện gì nên không gọi nữa mà chuyển máy sang gọi người khác.

Bà không cần tra nhiều chỉ cần mở lại danh bạ đã thấy số của Vũ Thần. Vũ Thần và Thành Hy là hai người quan trọng đối với bà, cũng giống như số điện thoại 113, 114, 115, 911,... những số khẩn cấp nên bà đặt hai đứa con trai với chồng ở đầu tiên.

Vũ Thần là đứa con trai ngoan của bà, bà vừa mới gọi chưa đầy hai giây đã thông máy. Bên kia đầu giây là giọng nói trầm ấm của Vũ Thần:

“Phu nhân Doãn phải không ạ?”

Bà cười:

“Vâng. Chào giám đốc Vũ”

“Phu nhân gọi con có phải vì chuyện cơm nước không?”

“Đúng thế đấy, con nhớ phải về cho mẹ?”

“Nhưng thưa phu nhân con còn rất nhiều công việc phải làm...”

Chưa để Vũ Thần nói hết, bà Doãn Ánh Lan đã tỏ giọng giận dữ:

“Chả nhẽ công việc của con quan trọng hơn mẹ hay sao?”

Nghe ra sự giận dữ của mẹ, Vũ Thần bất lực trả lời lại:

“Con nhất định sẽ về mà”

Chỉ chờ có thế, bà Doãn Ánh Lan lập tức vui vẻ chào con trai ngoan rồi cúp máy. Khi cúp máy rồi, bà lại tự nhiên buồn, bà thương Vũ Thần quá đối, đứa con trai ngoan của bà.

Trên đường,

Thành Hy đã lái xe đến ngã tư đường.

Cậu phân vân giữa hai lối rẽ một là về nhà, hai là tới bệnh viện. Nếu bây giờ không về nhà hẳn là mẹ cậu sẽ giận cho dù cậu đưa ra bất cứ lý do nào còn nếu bây giờ không đưa Minh Ngọc đi viện thì cậu nhất định sẽ hối hận.

Cậu sờ trán Minh Ngọc lần nữa, còn nóng hơn cả khi nãy. Thế rồi giữa bên bị giận và một bên hối hận cậu đã chọn bên để bản thân không phải không

phải hồi hận đó là đưa cô tới bệnh viện.

Cậu xoay vô lăng nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Đằng sau, ở ngã tư có một chiếc xe cũng quay vô lăng chạy với tốc độ kinh khủng không kém hướng tới công ty KA.

Mau chóng cho xe đậu vào hầm của bệnh viện J. Thành Hy cố gắng mặc lại cái áo sơ mi đã hong khô phần nào vào một cách nhanh nhất rồi bế Minh Ngọc ra khỏi xe chạy vào sảnh chính gọi bác sĩ. Các bác sĩ, y tá nhanh chân chạy ra ngay sau đó. Thật sự cảnh đó phải tưởng tượng đến chữ “gấp gáp”, sau khi hỏi chuyện Thành Hy, bác sĩ đẩy xe đưa Minh Ngọc vào phòng cấp cứu.

Thành Hy ngồi ở ngoài phòng chờ trên chiếc ghế nhựa xanh kê sát hành lang. Một hình ảnh khác hiện ra trong mắt cậu, kí ức kinh hoàng năm ấy lại tái hiện.

Lúc Thành Hy cùng với mẹ tới nơi thì thấy Vũ Thần đang ôm lấy bố mà khóc, trên người bố toàn máu là máu được đưa lên xe. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, cậu chết lặng, cậu đã làm gì thế, chính cậu đã hại chết bố cậu, chính cậu lại là người hại chết bố mình ư? Trái tim cậu như vỡ ra từng mảnh, nếu như lúc đầu cậu không ngu dốt mà nói ra thân phận của anh em cậu thì bây giờ có phải bố cậu vẫn còn sống, Vũ Thần cũng không đau khổ như thế, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ cậu. Từ sâu thẳm trái tim, cậu tự nguyện rửa mình, đau đớn, giằng xé, mỗi tiếng khóc của mẹ mình khiến lòng cậu càng đau hơn, nặng nề hơn, cậu không dám nhìn mẹ. Cậu vội vàng theo mẹ lên xe với anh, cậu quan sát anh, quanh người anh lạnh tới mức cậu không dám ngồi gần. Anh không nói chuyện với cậu, không nói gì với mẹ, anh im lặng tới mức đáng sợ. Ánh mắt anh dõi theo một chiếc xe đi ngược hướng cũng vừa mới xuất phát, cậu nhìn ra ánh mắt ấy là kiên định, hẳn anh sẽ bảo vệ người nào đó trên chiếc xe kia.

Cậu nhìn mẹ, mẹ cậu đang khóc, nhìn trông bà già đi những chục tuổi, trông bà thật đáng thương. Bà vì bố mà chờ đợi bao nhiêu năm, bố không hề yêu bà, cậu là thành quả của một sai lầm nhưng cuối cùng bố cũng chịu cưới bà sau khi mẹ của anh Vũ Thần mất nhưng bà cũng chẳng thể ở bên bố được bao lâu. Có thể vốn dĩ bố không thuộc về bà ngay từ lúc ban đầu. Còn cậu, cậu cũng là người không thuộc về nơi này, cậu không có nhiều tình cảm với bố như Vũ Thần, cậu mới chỉ có bố được vài tháng nhưng sâu thẳm tâm hồn, cậu rất kính trọng và yêu thương người bố của mình.

Chiếc xe được đưa xuống đây vào trong nơi chứa xác của bệnh viện. Cậu theo chân mẹ đi theo chiếc xe ấy, mỗi bước đi cậu thấy tim mình nhức nhối, sao cậu không nhận ra rằng bản thân cậu cũng yêu thương người bố ấy biết nhường nào dù cho bố không yêu cậu như yêu Vũ Thần, sao cậu không cùng bố mình làm những điều mà hai bố con thường làm cùng nhau như Vũ Thần, sao cậu không trân trọng bố mình, giờ thì cho dù cậu có muốn thì cậu đã không còn bố để làm những điều ấy nữa rồi”.

Nhớ lại khoảng kí ức đau khổ ấy, cậu chỉ biết nhìn chăm chăm vào ánh đèn đỏ trên tấm biển cấp cứu, cậu không muốn mất đi người bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-3

Tại tầng thượng công ty KA.

Sau khi nhận điện thoại của bà Doãn Ánh Lan, Vũ Thần lại trở về với khuôn mặt lạnh lùng. Anh trở lại chiếc ghế xoay, anh vô cùng mệt mỏi nên đã ngồi dựa hẳn vào thành ghế. Đã mấy ngày nay anh không hề chớp mắt, vừa đi khảo sát thực tế ở thành phố N trở về là anh lại không ngừng làm việc, anh xử lí hết những đồng tài liệu này đến đồng tài liệu khác, số tài liệu cần anh phải xem, phê duyệt nhiều tới mức nếu là con người bình thường chắc đã phải nhập viện.

Dựa đầu vào thành ghế, anh bóp chán thư giãn, đôi chân mảy rậm của anh nhăn tít lại nhìn những khung ảnh gia đình mà lòng chợt đau nhói nhớ về những hồi ức đau thương năm ấy.

“Pằng, pằng, pằng, pằng...”

Những tiếng súng vang lên liên tiếp, tên bắt cóc đầu xỏ diên cuồng nhà đạn vào những cánh sát.

Đúng lúc một viên đạn lạc bay tới chỗ một cô bé vừa được giải thoát khỏi tay của tên bắt cóc thì Vũ Thần đã kịp lao ra đẩy cô bé khỏi hướng bay của viên đạn. Chẳng biết cô bé đang nghĩ gì mà bản thân cô bé không màng chuyện xung quanh, thậm chí còn không biết mình đang gặp nguy hiểm. Viên đạn sượt qua thắt lưng của Vũ Thần và cả hai ngã trên mặt đất, cô bé òa khóc.

Ông Vũ Phan đứng lúc ấy hốt hoảng chạy xuống xe, thoát khỏi phạm vi cảnh sát khống chế, ông bà lao tới bên Vũ Thần. Và rồi “pằng, pằng”, hai viên đạn cuối cùng của khẩu súng trên tay tên bắt cóc đầu xỏ dờn khỏi nòng súng bay tới sau lưng ông. Ngay lập tức nó xuyên găm vào lưng ông. Ông gục xuống bên Vũ Thần trước ánh mắt hoảng loạn của cô bé kia, cô bé hét toáng lên và gào khóc to hơn. Còn Vũ Thần, anh ôm đầu cô bé ấy, cố gắng nhích gần bố mình, gọi ông thức dậy, anh vô cùng đau đớn liên tục lay người ông, lay mãi, lay mãi, lay mãi bố anh mới tỉnh dậy. Anh dấu đi vết thương của mình dùng sức đỡ ông dậy, ôm lấy ông. Ông nói trong vòng tay ông, hơi mất sức:

“Thần, con làm tốt lắm, con đã trưởng thành rồi, hự hự... con không cần bố che chở nữa rồi, bố luôn tự hào về con, hãy... hãy cố gắng sống tốt”

Cô bé này giờ sợ xanh mặt cũng bò lại gần theo Vũ Thần nhìn người đàn ông trước mặt chăm chăm. Ông cũng cố gắng nhún mắt để nhìn rõ khuôn mặt của cô bé, khuôn mặt này thật sự quen thuộc làm ông trở lại hồi ức ngày xưa.

...

Ông cố gắng với lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, cô bé run rẩy đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang chới với của ông, ông lại đưa tiếp bàn tay kia muốn kéo cô bé lại gần. Cô bé quay ra nhìn Vũ Thần, thấy anh cũng nhìn mình, anh gật gật đầu thế là cô ngồi sát lại bên ông, ôm ông, nước mắt của cô bé rơi thấm vào màu máu trên chiếc áo của ông làm màu máu trở nên nhợt nhạt. Ông mãi nguyện xoa đầu cô bé rồi nắm tay Vũ Thần dặn dò lời cuối:

“Hãy chăm sóc cho con bé, con phải nhớ bảo vệ con bé, bảo... vệ... con... bé, Vũ Thần... bảo vệ... con... con... bé”, rồi ông đi xuôi khi chưa kịp nhìn cái gật đầu của đứa con trai ông.

Vũ Thần đau đốn, trái tim của anh đau tột cùng, anh ôm chặt hơn người đàn ông trong lòng mình, anh vô cùng trống rỗng.

Cô bé hoảng loạn, cũng giống như Vũ Thần ôm rịt lấy ông, liên tục gọi:

“Bác ơi, bác ơi, bác ơi...”

Cô bé không muốn lại có người chết trước mặt mình, mẹ cô cũng đã chết trước mặt cô mà cô chẳng thể làm gì để ngăn cản việc đó xảy ra, lần này không thể cũng thế được, cô khóc tới mức mắt mờ đi. Trong làn nước mắt, cô nhìn thấy anh Vũ Thần của cô mặt mày tối sầm, cô đành ôm hết nước mắt nước mũi nhích thêm gần ôm lấy anh. Anh cũng ôm cô, anh cùng rơi nước mắt với cô, rơi nước mắt bởi nỗi đau mất bố mà anh phải chịu đựng, rơi nước mắt cả vì nỗi đau mà thân hình bé nhỏ đang run rẩy trong lòng anh phải gánh chịu.

...

Dời tâm trí khỏi hồi ức kia, Vũ Thần cảm bức ảnh anh chụp chung với bố anh vào ngày mà anh giành giải nhất trong cuộc thi bơi lội dành cho thanh thiếu niên toàn quốc. Mỗi lần nhìn nó anh lại không sao xóa bỏ hồi ức kia để có thể vui vẻ, thoải mái mà sống nhưng chưa từng khi nào anh có ý nghĩ sẽ cắt nó đi bởi nó có ý nghĩa rất đặc biệt với anh, nó chính là tấm hình cuối cùng của anh với bố. Gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn tràn trề khí chất của anh phản lên khung hình:

“Bố ơi, con vẫn chưa tìm được bé con ngày ấy, con thậm chí còn không biết em ấy còn sống hay đã chết, con đã không thể làm tròn lời hứa với bố là bảo vệ cho bé con, có phải con quá vô dụng không bố, con phải làm gì đây bố, làm sao con mới tìm được bé con hả bố, bố hãy chỉ đường cho đứa con trai ngu dốt này đi bố ơi.”

Anh ôm lấy bức ảnh, trên gương mặt lạnh lùng ấy xuất hiện những biểu cảm mà trước người khác chưa từng thể hiện, đó là đau thương, là bi ai, là ân hận.

Anh không phải chưa từng nếm qua đau thương, bi ai nhưng ân hận thì chỉ có duy nhất một lần, đó chính là để mất bé con. Trước cái chết của bố mẹ anh cảm thấy đau đốn, cảm thấy bất lực, còn để lạc mất bé con lại khiến anh hối hận không nguôi. Anh vẫn luôn tìm kiếm nhưng cô và anh giống như hai đứa trẻ đang chơi trò trốn tìm, cô là người trốn còn anh là người đi tìm. Nhưng vì người trốn, trốn quá kĩ mà người đi tìm là anh lại bất tài không thể tìm ra nơi ẩn nấp của cô nên anh mãi không thể tìm được cô và cho cô một vòng tay bao bọc như lời anh đã hứa với bố mình. Anh nợ cô và nợ cả người bố đáng kính của anh, mỗi nợ này không biết đến bao giờ anh mới có thể trả được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-4

Như để cắt đứt suy nghĩ của anh, tiếng chuông điện thoại bàn trong phòng đáng ghét reo lên.

Anh đặt khung hình trả lại chỗ cũ, mọi biểu cảm trên khuôn mặt lại mất tích không dấu vết. Anh ấn nút trả lời, bên kia vang lên tiếng nói của bộ phận lễ tân:

“Rất xin lỗi vì đã làm phiền ngài thưa chủ tịch”

Anh không đáp lời, cô nhân viên của bộ phận lễ tân lại nói tiếp:

“Có một người con gái đến đây năng nặc đòi gặp anh thưa chủ tịch”

Anh nhăn mày rồi dãn ra, vẫn không trả lời. Cô nhân viên bộ phận lễ tân toát mồ hôi trước sự im lặng của anh, vội nói thêm:

“Nếu... nếu anh không muốn gặp cô ấy, tôi sẽ kêu bảo vệ tiễn cô ấy về”

“Bảo...”, cô đang nói dở thì bên kia đầu dây Vũ Thần lại cất tiếng:

“Bảo cô ấy lên đây”, rồi sau đó anh gác máy.

Cô nhân viên lễ tân tưởng tim sắp ngừng đập như được giải thoát để ổng nghe về vị trí của nó rồi tươi cười với Lương Trang đang ngồi ở chỗ ghế chờ:

“Chủ tịch mời cô lên phòng làm việc của anh ạ”

Lương Trang bọc vở cái túi trên ghế rồi sải bước đi qua chỗ cô nhân viên lễ tân đang đứng, không nhìn lấy một cái.

Cô nhân viên lễ tân cúi người rồi ngẩng lên lắc đầu than vãn không biết cái cô này ở đâu chui ra, nếu cô ta mà là người yêu của chủ tịch thì quả là anh chủ tịch quá vô phúc.

Lương Trang nện gót giày mạnh mẽ trên hành lang vắng người của nơi đặt văn phòng chủ tịch. Tới cuối hành lang, Lương Trang không thèm gõ cửa, đẩy cửa bước vào luôn, cười mỉm chào hỏi Vũ Thần:

“Chào anh, Vũ Thần”

Vũ Thần đang chăm chú xe văn kiện ngẩng đầu lên nhìn Lương Trang, bối rối không biết nói gì.

Chờ Lương Trang ngồi xuống ghế sofa bọc da chất lượng cao nơi bàn tiếp khách của anh, anh mới cất tiếng:

“Em tới đây có chuyện không?”

Lương Trang tỏ vẻ phật ý:

“Em lâu mới tới thăm anh mà anh không mời em nổi cốc nước, đã thế còn tra hỏi em như tù nhân, biết vậy em chả đến cho xong”

Dù biết là Lương Trang đang nói mấy chuyện ngoài lề, cô không hề có ý đến thăm anh mà nhất định là có chuyện nhờ anh nên Lương Trang mới đến đây nhưng dù Lương Trang có nói gì thì anh vẫn sẽ chấp nhận nghe theo. Anh ấn nút:

“Cho tôi một cốc cafe và một cốc trà nóng”, sau đó đập máy quay sang Lương Trang: “Em chờ một chút sẽ có nước”, rồi đưa ánh mắt trở lại tờ văn kiện đang cầm trên tay.

Lương Trang xoay người một trăm tám mươi độ trên chiếc ghế bọc da nhìn khắp một lượt quanh căn phòng, không ngừng nói chuyện:

“Hình như lâu lắm em không đến đây rồi thì phải nhưng sao căn phòng này vẫn không thay đổi gì hết vậy anh?”

Anh bỏ tờ văn kiện lên bàn tính đáp lời thì có tiếng gõ cửa. Anh đành nuốt lời định nói xuống thay vào đó nói cái câu thần thoại ngắn ngủi:

“Mời vào”

Cô nhân viên tiếp tân ban nãy là người bê cafe và trà lên, cô đi từng bước chậm chạp vào phòng rồi loay hoay không biết để đâu thì Lương Trang cất lời:

“Chị để ở chỗ tôi”

Cô nhân viên ngó sếp không phản ứng gì thì liền đặt cái khay đồ uống xuống cạnh Lương Trang rồi mau chóng dời khỏi cái nơi lạnh lẽo âm u đấy và thề là lần sau có gặp Lương Trang sẽ dè dặt hơn.

Lương Trang chờ cô nhân viên bộ phận lễ tân đóng cửa ra khỏi phòng mới cầm cốc cafe của mình lên và cầm cốc trà đặt lên bàn của Vũ Thần.

Vũ Thần cầm cốc trà nóng lên nhấp một ngụm, Lương Trang cười rồi cũng uống vài ngụm cafe sau đó trở về chỗ ngồi trên ghế sofa, cả hai im lặng không nói gì. Vũ Thần quay lại với việc xem văn kiện, Lương Trang dở điện thoại ra ần ần không biết nghịch cái gì, cả hai tự nhắm nhấp đồ uống.

Nhưng cục diện này chỉ được vài phút, Vũ Thần đã phải lên tiếng phá vỡ:

“Em nói đi, em muốn anh làm gì cho em”

Lương Trang mặt buồn buồn quay ra nhìn Vũ Thần:

“Hãy kết hôn với em”

Vũ Thần sững người trước câu đề nghị của Lương Trang, anh bao giờ có thể tưởng tượng rằng Lương Trang lại muốn anh kết hôn với cô dù cho vì bất cứ lý do gì nhưng anh vẫn hỏi:

“Tại sao em lại muốn thế?”

Lương Trang không trả lời anh chỉ im lặng đứng dậy tiến lại phía anh, qua khoảng cách của chiếc bàn cẩm thạch đen đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Hãy đồng ý kết hôn với em nhé, Thần”

“Được”

Vũ Thần kéo Lương Trang vượt qua cái bàn làm việc trở ngại, hôn sâu.

Anh sẽ làm tất cả mọi thứ vì Lương Trang, anh có thể gánh chịu tất cả đau khổ chỉ cần để cô có thể mãi cười xinh đẹp, mãi mãi vui vẻ.

Bên ngoài cửa sổ, ráng trời đang chuyển màu dần dần giống như số phận của một người nào đó đang có bước chuyển biến.

Cất cánh trở lại bệnh viện.

Thành Hy đang rất lo âu nhìn tám biển đèn đỏ trên phòng cấp cứu.

Minh Ngọc ở trong đó đã hai tiếng rồi, Thành Hy chờ đợi trong hai tiếng mà ngỡ như hai nghìn năm, lâu tới mức anh ngỡ sẽ chẳng bao giờ gặp được cô nữa. Anh lại bắt đầu có cảm giác sợ hãi, anh không muốn cô như người bỏ mà anh chưa từng gần gũi ra đi. Anh muốn cô có cuộc sống vui vẻ và anh muốn góp mặt trong những kỉ ức vui vẻ ấy của cô, gần gũi với cô. Giờ đây anh đã nhận ra rằng, anh có một tình cảm rất đặc biệt với cô dù cho anh chưa tiếp xúc với vô được mấy lần vì thế cô nhất quyết không thể rời xa anh được. Anh cứ bồn chồn, sợ hãi như vậy cho mãi tới khi cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở, bác sĩ cùng các y tá thờ hất bước ra ngoài nói với anh rằng Minh Ngọc không sao, cơn sốt ác mộng đã qua đi.

Minh Ngọc dù đã vượt qua được cơn sốt ác mộng nhưng mà vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi vì thế đã được chuyển qua phòng bệnh. Thành Hy ngồi cạnh Minh Ngọc bên giường bệnh, nhìn hàng mi đen lấy không động đậy của cô trên đôi mắt hai mí đang nhắm hờ tự trách mình vì sự chậm trễ không đưa cô tới bệnh viện mà lại đi làm mấy trò vô nghĩa khiến cho cô ốm nặng hơn còn suýt nguy hiểm tính mạng.

Trong cơn mơ Minh Ngọc bắt đầu cựa quậy chân tay, chân mày thanh mảnh nhăn tít lại, môi mím chặt, có vẻ cô rất phẫn nộ cũng rất sợ hãi, người cô bắt đầu run rẩy. Thành Hy vội vàng ôm lấy cô, vỗ về giấc ngủ của cô:

“Minh Ngọc, em không phải sợ gì hết vì sau này đã có anh bảo vệ em”, thế rồi anh cứ ôm như thế cho tới khi khuôn mặt của cô trở về trạng thái hiền hòa, giấc mộng kia thôi không khuấy nhiễu sự nghỉ ngơi của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-5

Trong phòng bệnh im ắng.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên xen ngang phá đi sự tĩnh mịch ấy.

Thành Hy giật mình mở mắt, cầm điện thoại trên bàn gần đầu giường, khe khẽ đặt Minh Ngọc đang ngủ say xuống, đắp chăn cẩn thận cho cô.

Cậu lướt mắt mở điện thoại, người gọi là Vũ Thần, thời gian gọi cách đây khoảng ba tiếng và bây giờ đã quá mười giờ tối, đã qua thời gian đáng nhẽ sẽ có bữa tối ngỡ là có thể làm bà Doãn Ánh Lan vui vẻ.

Cậu chạm chạm vào lần vào màn hình gọi lại cho anh. Vài giây sau đầu dây bên kia thông:

“Thành Hy, sao anh gọi lâu như vậy mà giờ em mới gọi lại?”

“Em ngủ quên mất anh à”. Cậu nói có chút giọng gao.

“Ngủ quên ư?”. Anh khó hiểu hỏi cậu

“Anh không cần biết đâu”. Thực sự cậu không muốn anh biết.

“Được rồi, vậy bây giờ em đang ở đâu?”

“Em... em ở bệnh viện...”. Cậu đang tính nói mình ở bệnh viện nhưng mà nếu nói thế thì sẽ rất rắc rối cho Minh Ngọc, vậy là cậu quyết định chữa lại câu nói đang dở dang chưa hết của mình:

“Em đang ở nhà thằng bạn khà khà”. Không biết anh có tin không nhưng cậu chỉ còn biết nói điều đó bởi dù sao thì cậu mới về đây không lâu mà chỉ toàn ngồi chống mặt trước máy vi tính có đi đâu bao giờ và anh cũng biết điều đó, nếu là bạn thì cũng có thể lắm.

“...” “Thế thì giờ có về được không?”. Nghe vẻ anh không tin lắm trước câu trả lời qua sóng điện thoại của cậu.

“Không được anh”. Cậu không thể về nếu như cô chưa tỉnh lại được, tuyệt đối là không.

Thấy phản ứng quái quái của cậu, anh không muốn xoáy sâu nữa, hỏi sang vấn đề trước mắt:

“Vậy mẹ có gọi cho em không?”

“Không”. Câu trả lời làm cậu bừng tỉnh hiểu ra một trong số những mục đích để cuộc nói chuyện hại cho tiền bạc lợi cho bọn viễn thông này tồn tại.

Cậu đập đập vào trán:

“Thế không nhẽ anh không về ăn cơm với mẹ?”

Đầu giây bên kia nghe có tiếng thổi nhẹ nhẹ vào ống nghe sau đó có vài tiếng nghe di di sau đó là tiếng của anh:

“Bây giờ anh có việc, chuyện của mẹ em giải quyết hộ anh nhé. Tút tut”

Cậu nheo mắt, mấy cái tiếng động đó rất khả nghi, lại có chút gì mờ ám nữa nhưng cậu chả có bất cứ chứng cứ nào để suy luận với lại cậu không nghĩ là ông anh của cậu lại có hứng thú làm chuyện đó mà bây giờ không phải lúc thừa thãi thời gian cho việc suy nghĩ, việc hàng đầu giờ là đỡ dành mẹ rồi ở lại bệnh viện chăm sóc cho Minh Ngọc tới khi cô tỉnh lại.

Không mất quá nhiều thời gian chờ đợi, cậu đã kết nối được với đầu dây của bà Doãn Ánh Lan.

“Hy”

Lâu lắm rồi bà Doãn Ánh Lan không gọi cậu như vậy nên cậu có chút hoảng, tính nói bằng giọng bông đùa hăng ngày nhưng lại nuốt lại, giọng nói trở nên nghiêm chỉnh hơn:

“Mẹ, con xin lỗi thay cả anh Vũ Thần vì đã không thể ăn bữa cơm do mẹ nấu”

“Hai cái thằng, mẹ chỉ thất vọng chút vì thằng Thần nó bảo về nhưng lại có việc còn lo con làm sao chứ cơm thì không bữa này cũng bữa khác, xin lỗi xin lòng cái gì chứ”. Nghe qua loa hình như bà Doãn Ánh Lan khi chưa nhận được điện thoại đã khóc.

“Mẹ à, sao mẹ không gọi cho con?”. Thành Hy lo lắng hỏi.

“Mẹ sợ con đang bận làm gì đấy, sợ gọi rồi chỉ nhận được tiếng tut tut”

Thành Hy kiểm điểm bản thân đã quên mất mẹ nhưng trong khảng thời gian ngồi trên hành lang trước cửa phòng cấp cứu như ngồi trên đống lửa ấy bà Doãn Ánh Lan có gọi trăm cuộc chắc cậu cũng không nghe được tiếng gì.

“Mẹ à, thức muộn không tốt cho da đâu, mẹ đi ngủ sớm đi”. Cậu vô cùng áy náy với bà.

“Con không về sao?”. Bà hỏi một cách lo âu.

“Bạn con bị bệnh đang trong bệnh viện mà người nhà nó lại không ở đây nên con phải chăm sóc nó mẹ à”. Anh nói cũng đúng sự thực cho bà Doãn Ánh Lan nhưng mà nếu mà phán xét thì vẫn là nói dối.

“Bạn nào thế?”, bà Doãn Ánh Lan thắc mắc.

“Mẹ không biết người này, con mới quen”, cậu chưa bao giờ nói dối lắm như hôm nay.

“Vậy thì cẩn thận không bản thân cũng ốm ra”, bà lo lắng nói vào điện thoại.

Cậu vâng một tiếng rồi chờ bà Doãn Ánh Lan ngắt kết nối sau đó mới thờ phào nhẹ nhõm hơn chút đỉnh đi vào phòng bệnh.

Nhìn Minh Ngọc chìm vào giấc ngủ thoải mái, cậu đi ra nằm ở ghế bành dài đối diện với cô rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài cửa sổ trăng đã lên khá cao, sắp cùng với tòa nhà lớn hợp thành góc một trăm tám mươi độ, gió thổi nhẹ nhẹ mon man ánh trăng, cứ ngỡ sẽ có một đêm thật sự yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Nhưng trải qua một lúc điện thoại của Thành Hy lại reo vang như chọc tức cậu.

Trên màn hình hiển thị là cái tên Vũ Thần. Cậu nhấc máy:

“Anh có chuyện gì không, muộn lắm rồi mà, oa oa”, cậu ngập hai cái để biểu thị sự mệt mỏi buồn ngủ tới mức không muốn nói thêm bất cứ chuyện gì nữa của cậu.

Bên kia là một khoảng im ắng sau đó có tiếng cười ngọt của con gái, có tiếng thở hồng hộc, có vài tiếng nghe rất ám muội. Tiếng con gái nghe quen quen nhưng cậu không thể nghĩ ra. Thế nhưng giờ thì cậu không còn có thể nghe tiếp để xác định nữa vì Minh Ngọc đang yếu ớt nằm trên giường nhìn cậu.

Cậu chửi thề:

“Chết tiệt”, sau đó tắt ngay cái cuộc gọi thật chả ra làm sao này đi để người kia đừng nghe thấy mấy âm thanh chói tai trong đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-6

Thành Hy quăng điện thoại lên cái bàn gần đó như thể nó là một thứ nguy hiểm rồi tiến lại gần giường bệnh của cô.

Từ lúc cậu di chuyển, cô cứ nhìn chăm chăm cậu, không động đậy, không chớp mắt, không thực hiện bất cứ hành động nào ngoài nhìn cho tới khi cậu đã ngồi xuống ngay cạnh cô, cô mới chuyển mắt nhìn đi chỗ khác.

Nghĩ rằng có khi cô bị đói mà ngại không dám nói, cậu liền hỏi cô:

“Em thấy sao rồi? Có đói không? Anh đi mua chút gì đó cho em nhé?”

Nghe cậu hỏi, cô lại chuyển ánh mắt lại nhìn xoáy vào cậu khiến cho cậu có chút ngượng ngập không lí do. Cô cố gắng ngồi dậy, cậu vội vàng đỡ cô rồi nhìn vào khuôn miệng xinh xắn đỏ hồng của cô đang mấp máy, nhìn xem cô đang nói gì.

“Sao tôi lại ở đây? Còn anh, sao anh cũng ở đây?”

Thấy cô hỏi kì lạ, cậu cũng tự biến mình thành một kẻ kì lạ cho xứng tầm:

“Vậy tại sao em lại ở đây? Mà tại sao anh lại ở đây nhỉ? Em quên hết rồi à?”

Cô ngây ngốc ra vài phút hồi tưởng toàn bộ những sự việc mới trôi qua. Những sự việc là những tấm ảnh tái hiện dần dần trên cái máy chiếu là não bộ của cô không xót bất cứ một chi tiết nào.

Cô đã gặp người phụ nữ ấy, bà ta là mẹ của Lương Trang, rồi chạy bộ trong mưa, rồi Quỳnh Như nằm trên giường bệnh trong phòng y tế rồi bố mẹ Quỳnh Như rồi cô lại dầm mưa và cái ô...

Dứt khỏi dòng hồi tưởng cô nhìn cậu ngập ngừng:

“Là anh đưa tôi tới đây, tôi... tôi... tôi cảm...”. Nói tới đây thì cô chẳng còn nói được nữa vì cậu đã chen ngang:

“Em định cảm ơn anh đấy à? Vậy thì không cần đâu, dù em hay ai anh cũng đối xử như vậy mà”. Nói vậy nhưng lòng cậu lại không dám thừa nhận là cậu sợ cô biết cái bí mật trong lòng nên phải che đậy không biết xấu hổ như thế.

Cô gật gật rồi không mở miệng nữa. Cậu cũng không lên tiếng. Căn phòng từ nãy đã im ắng giờ càng thêm im lặng như tờ.

Tự nhiên cô giơ tay túm nhẹ lấy áo của cậu, cậu giật nảy mình làm cô cũng hốt hoảng tròn tròn mắt chớp chớp nhìn cậu.

Cậu háp tấp:

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh đang mất tập trung, anh làm em hoảng sợ à? Anh xin lỗi, xin lỗi” làm cô chột nẻ nụ cười trước “cái máy xin lỗi” vẫn đang nói xin lỗi rồi rít.

Thấy bị cô cười, cậu tự dưng dậm ngại xen chút gì đó vui vui lại có téo tẹo tung tức liền bày trò dọa cô. Cậu giả bộ tiu ngưu quay đi, cúi gằm mặt xuống nhìn đất làm cô tưởng cậu giận vì bị cười, cô liền xoay xở lúng túng lấy ngón tay trở chọc chọc vào cậu. Chỉ chờ có thế, cậu liền quay ra làm mặt quỷ dọa cô phải lấy tay ôm ngực sau đó lăn ra cười sằng sặc.

Cô mím môi quay đi làm cái kẻ đang cười ra nước mắt kia phải ngưng bật quay cuồng nghĩ cách bắt chuyện trở lại với cô:

“Minh Ngọc, em có đói không? Anh hỏi thật đấy, nếu mà em đói thì anh sẽ đi mua thứ gì đó cho em lót dạ dù bây giờ có hơi muộn thật nhưng em không phải ngại chuyện đó đâu”

Nghe cậu nói thế, cô sực tỉnh quay ra vì từ nãy hình như cô chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng cho câu hỏi trước của mình.

“Bây giờ là mấy giờ?”

Cậu đưa tay lên nhìn lướt qua bộ mặt xinh đẹp của chiếc đồng hồ đeo trên tay rồi báo giờ cho cô:

“Còn bảy phút nữa là tròn nửa đêm”

Cô liền nhìn lướt xung quanh và dừng mắt trước “thứ nguy hiểm” ban nãy mà cậu vút trên bàn.

“Vây... vậy” nhưng nói chưa kịp hết cậu lại chen vào:

“Em nhìn gì thế?” Cậu toát mồ hôi khi thấy mắt cô đang nhìn cái điện thoại của cậu rồi quay ra nhìn cậu.

“Tôi muốn mượn điện thoại của anh được không?”

Cậu giật thót:

“Em...m mượn làm cái gì?”

Cô nhìn cậu tự dưng nói dài con chữ ra một cách khó hiểu:

“Trong đó có gì không thể xem à? Vậy là anh không muốn cho tôi mượn?”

“Có cái gì không thể xem”, một cụm từ làm cậu đỏ mặt nhiều hơn:

“Có cái gì mà không thể xem được chứ, anh sẽ lấy cho em”

Và sau đó cậu dịch chuyển ra chỗ cái bàn cầm thứ nguy hiểm như bom nguyên tử lên đặt vào tay cô, căng thẳng quan sát.

Cô ban đầu định bấm số nhưng rồi tui nghĩu, đắn đo rồi xóa đi và đưa lại thứ nguy hiểm đó trở về bàn tay cho cậu, vẻ mặt có chút buồn buồn.

Cậu cuống lên trước bộ dạng đó của cô:

“Em sao thế? Sao em lại buồn, anh cho em mượn thoải mái mà, muốn mượn gì cũng được, muốn nhắn tin, anh có thể nhắn hộ em cho bất cứ một ai, xin em đừng buồn, đừng có buồn mà”

Cô nhìn cậu, xóa tan nét buồn buồn vừa xuất hiện trên mặt:

“Không sợ nữa à? Có gì mà anh căng thẳng vậy, chỉ là xem phim người lớn thôi mà, có gì đáng xấu hổ đâu? Tôi hiểu mà”

Đóng băng. Sa mạc hóa. Oxi hóa. Cậu chết sững. Cái cuộc điện thoại kì dị ấy khiến cô tưởng là cậu đang xem phim người lớn ư? Vậy là từ nãy cô luôn bình thản để trên cậu, cho cậu tự hoảng loạn à?

“Không phải, không phải”. Cậu có chút bối rối.

Cô lại cười nụ cười tươi sáng:

“Tôi nói rồi, tôi hiểu mà, anh không cần giải thích đâu”

Lại có một vấn đề nữa xuất hiện, cô nói là cô hiểu ư? Cậu tự dưng bực tức:

“Em nói là em hiểu, em hiểu cái gì chứ?”

Cô thấy cậu cáu, cô càng muốn chọc thêm, cười tươi như hoa chọc chọc ngón tay trở vào cậu:

“Thì hiểu chuyện đó đó”

Nghe cô nói thế, cậu lại tự dưng tức hơn như thể một lẽ tự nhiên:

“Sao em biết chứ? Tuổi của em không nên biết mấy vấn đề này”

Cô giả bộ chép miệng:

“Thế à? Nhưng mà anh thì khác nhĩ?”

Cậu bị khiêu chiến tới cùng thì cũng bắt đầu bắt cháp hình tượng phản bác:

“Đương nhiên, anh lớn hơn em những mấy tuổi đấy. Mà sao em biết “chuyện đó đó” vậy?”

Thâm nho. Quá thâm nho. Cậu đã đẩy mũi nhọn trở về phía cô nhưng cô cũng không lép vế:

“Không cần anh quản, đây là chuyện riêng của tôi”

Lại câu. Chẳng hiểu sao nghe cô nói câu cứ như thảng điện, câu loạn, chả nhẽ cô lại xem mấy loại phim ấy?

“Em xem mấy loại phim ấy sao?”

Không ngờ cậu có thể hỏi ngu xuẩn tới vậy, cô cũng bực mình trả miếng:

“Anh lên giọng với tôi sao? Anh nghĩ gì mà tôi xem mấy thứ này, tôi không có hứng, tôi chưa xem, chỉ biết thế thôi”

Nghe cô nói vậy, tự nhiên lòng cậu lại dịu mát trở lại. Tránh để bị cô giận, cậu tìm cách xoa dịu:

“Đói quá, đói quá, anh đi mua chút gì đó ăn nhé, vừa ăn lại vừa nói chuyện”

Cô vẫn chưa thôi bực, nói lại:

“Ai muốn nói chuyện với anh” rồi quay mặt đi.

Anh thấy bộ dạng đáng yêu hiếm khi tỏ ra trước mình của cô thì vui vẻ đi ra ngoài. Cánh cửa đóng lại, Minh Ngọc ở lại trong phòng một mình suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-7

Cô co hai chân vào nhau, ôm gối, mắt nhìn ra ngoài màn đêm thăm thẳm qua cánh cửa kính trong suốt, mím chặt môi.

Hình như ngoài kia trời lại bắt đầu mưa, những hạt mưa nhảy dù bám vào cửa sổ khiến tầm nhìn của Minh Ngọc trở nên mờ nhạt hơn.

Sáng nay, kẻ thù của cô đã xuất hiện trước mặt cô, bà ta trông có vẻ sống vô cùng thoải mái, không chút nào gọi là hối cải trước những điều mà bà ta đã làm. Tại sao, tại sao trời lại không có mắt, không trừng phạt bà ta mà lại trừng phạt cô thế này, tại sao trời bắt công tôi vậy?

Minh Ngọc cảm giác con người của mình cũng mờ nhạt như tấm kính cửa sổ bị nước mưa bám vào kia vậy.

Hiện tại cô chẳng thể làm gì để trả thù cho bố mẹ mình cả, không thể làm bất cứ điều gì. Bà nội của cô, cô cũng chẳng biết người ở đâu, còn sống hay là đã bị người đàn bà kia giết chết, cô không có bất cứ chỗ dựa và vũ khí nào để chống lại và chiến đấu với bà ta cả. Hơn nữa, tình trạng hiện nay của cô không chỉ có không có vũ khí, thế lực mà còn có một thứ cản trở lớn đó là tiếng nói của mình. Việc cô không thể nói là một cục đá lớn cản trở cuộc sống của cô, dù không bao giờ nói ra nhưng thực tình cô rất đề tâm chuyện cô không thể giao tiếp. Có lẽ đó cũng là một lí do cô có thể tồn tại cho đến ngày hôm nay mà người đàn bà độc ác kia không động đến cô. Có thể, bà ta đã quên đi một đứa cầm như cô hoặc là bà ta nghĩ cô đã chết hoặc giả là bà ta biết cô vẫn còn sống nhưng nghĩ sao mà một đứa bị cầm có thể chống lại bà ta nên bà ta nghĩ cô chỉ là thứ bỏ đi, thứ vô dụng, không thể làm hại bà nên bà ta mới tha cho cô? Cái ý nghĩ này không biết đã khiến cô đau khổ đến mức nào.

Cô gục mặt lên đầu gối khóc trong vô thanh, môi dưới cắn chặt tới mức bật máu, bờ vai cô run lên không ngừng, cô căm hận bà ta, vô cùng căm hận bà ta, cô muốn bà ta phải trả giá nhưng cô lại không thể làm gì, chỉ biết tiếp tục nhẫn nhịn để bà ta điều khiển.

Một bàn tay lạnh lạnh nắm lấy vai cô, cô ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của bàn tay ấy. Trên khuôn mặt của “người chủ nhân bàn tay” xuất hiện sự cau có lại có chút hoang mang, lúng túng.

“Minh Ngọc, em làm sao thế? Em sợ à? Anh xin lỗi nhé, anh không biết em sợ ở một mình nếu không anh đã không bỏ em lại rồi, xin lỗi em nhé!”

Minh Ngọc dôi đôi tay khỏi đầu gối, nhào lại ôm lấy Thành Hy, cô rúc vào ngực anh khóc rầm rức.

Trước hành động bất ngờ, đột ngột của Minh Ngọc, Thành Hy càng lúng túng, đây cũng chả phải lần đầu con gái chủ động ôm cậu nhưng mà lần này, người con gái ôm cậu không hề giống như những người con gái trước đây nên cậu chả biết nên làm sao đành vòng tay vỗ vỗ vào đôi vai run không ngừng của cô cố gắng chờ cô thôi khóc.

Khóc mất thời gian khoảng chục phút, Minh Ngọc cũng cạn khô nước mắt, cô dôi khỏi ngực của Thành Hy, ngẩng đầu nhìn cậu. Minh Ngọc quệt giọt nước mắt cuối cùng còn đọng nơi khóe mắt, cười tươi nói khẩu hình:

“Em đói”

Thành Hy sững người mất một hai giây rồi ờ ờ quay ra cái bàn mà cậu đã để vội hộp đồ ăn lên đó khi nhìn thấy Minh Ngọc đang ngồi ôm gối khóc.

“Hơi nguội, hay anh đi hâm nóng đã nhé!”

Minh Ngọc lắc đầu đón lấy cái hộp to mà Thành Hy đang cầm trên tay.

“Thế này được rồi, không cần đâu anh”. Cô nhìn Thành Hy nói, thấy áo anh ướt nhéch nhác rồi nhớ tới trời lúc nãy mưa, chắc là anh đã bị ướt khi đi mua đồ ăn cho cô khiến cô cảm thấy có lỗi vô cùng.

“Vây em ăn đi, ngon lắm đấy, anh vẫn hay ăn ở tiệm này, nó mở cửa từ năm giờ sáng tới một giờ sáng lận, ông chủ ở đây cũng quen với anh nữa. Nhưng phải nói là số em may vì em tỉnh sớm mới có phúc ăn đây nhé”

Sau đó cậu nhanh tay giặt lại, bày biện hộp to hộp bé lên cái bàn gần đó để Minh Ngọc tiện ăn được mà không phải di chuyển. Cậu đưa hộp đựng cháo cho cô rồi kê cái ghế ngồi cạnh.

Cô đón lấy cái hộp cháo vẫn còn hơi nóng nhìn Thành Hy nói:

“Anh không ăn à?”

Thành Hy thấy được hỏi đến liền lắc đầu như cú ngoan:

“Anh không đói, khi nào đói thì anh sẽ ăn mì cay, anh có mua mà”

Mãi nói, giờ Thành Hy mới để ý môi của Minh Ngọc vẫn chưa ngừng chảy máu. Cậu bật dậy như phản xạ, Minh Ngọc cũng tự động giơ tay tóm tay cậu như cổ máy.

“Anh đi đâu thế?”

“Môi em bị thương, anh đi tìm bác sĩ”

Minh Ngọc nghe câu trả lời của Thành Hy thì cười tươi sáng:

“Chảy máu tí tẹo, chút là hết, anh ngốc thật”

Bị bảo là ngốc, Thành Hy xoa đầu nhưng rồi nổi quạu lên:

“Em nói anh ngốc đó hả, ai ngốc hơn ai? Ở lại một mình cũng khóc ưm xum, ai ngốc chứ?”

Minh Ngọc ngây ngốc nghe Thành Hy nói, lúc nãy đầu óc cô chưa tỉnh táo nên cô không rõ Thành Hy nói gì, giờ thì rõ rồi, hóa ra cậu tưởng cô ở lại trong phòng một mình nên mới khóc chứ không hề biết cô chẳng sợ ở một mình trong căn phòng sáng điện như thế này, cô chỉ sợ khi nó tắt hết đèn đi mà thôi. Nhưng tại sao lại như thế thì phải kể về một quá khứ khác của cô...

Thấy cô lại ngây ra, Thành Hy cuống lên vừa để mặt mình đối diện nhìn mặt cô vừa lay lay tay cô:

“Em giận à, lại làm sao thế?”

Cô tự động muốn đùa một chút, trợn mắt to lên hù cậu làm cậu giật nảy mình. Thấy bản thân thành công, cô cười lẫn lộn.

Thành Hy bị cười lẫn nữa gắt:

“Ăn đi, đừng cười nữa, kêu đói mà cười lắm, không thấy đói à?”

Minh Ngọc tùm tùm cúi mặt ăn cháo nhưng không quên thỉnh thoảng lại ngẩng mặt nhìn Thành Hy.

Cứ mỗi lần bị Minh Ngọc nhìn Thành Hy lại tự động chột dạ, quát Minh Ngọc:

“Anh sẽ nhường em ăn điểm tâm, không ăn hết đâu mà em cứ phải trông anh như thế” rồi Minh Ngọc sẽ nói lại:

“Tôi biết rồi, biết rồi”

Và sau đó lại cãi nhau, cháo thì mãi không xong, điểm tâm thì chưa ai đụng tới.

“Phải gọi anh là anh xưng em chứ, sao em hỗn láo quá vậy?”. Thành Hy giả dờ nhắc nhở Minh Ngọc.

“Tôi đâu có hỗn láo chứ, tôi vẫn gọi anh là anh đấy thôi”. Minh Ngọc vừa dứt thìa cháo vào miệng vừa nói.

“Gọi bằng anh mà xưng tôi là thế nào?”. Thành Hy nhấn giọng.

“Thì tôi quen rồi, anh muốn cái gì?”. Minh Ngọc nói ngang trước lời nói của Thành Hy, chép miệng tiếp tục múc cháo đút vào miệng.

“Đương nhiên là anh muốn được em xưng em với mình”. Mặc kệ Minh Ngọc giờ thói nói ngang, cậu tiếp tục lên tiếng.

“Tôi sẽ suy nghĩ” rồi tiếp tục ăn.

“Sao em có thể như thế chứ? Anh sẽ không cho ăn điểm tâm nữa”. Thành Hy nửa đe dọa vừa dỗ dành, vừa đám vừa xoa.

Minh Ngọc ăn nốt thìa cháo cuối cùng bỏ hộp cùng thìa lên bàn nhìn Thành Hy trực diện hỏi lại:

“Anh không cho tôi ăn, tôi cũng chả thèm”

Và đến đây thì khỏi nói. Thành Hy đành đầu hàng. Thành Hy chưa bao giờ đầu hàng ai sớm như thế, điều này nói ra thật là mất mặt thanh danh hơn chục năm sống trên đời của cậu nhưng chịu thua sớm cũng có cái tốt vì cậu có thể tận hưởng được chút hương vị hạnh phúc mà cô mang lại, có người để chiều chuộng, có người để yêu thương bảo vệ, cảm giác này khá tuyệt. Còn Minh Ngọc, trong lòng cô, giờ cô đã coi Thành Hy là một người bạn của mình, cô sẵn sàng mở lòng đón nhận một chàng trai tốt như cậu vào cuộc đời cô.

Song hành cùng thời gian đó ở KA

Nằm trong lòng Vũ Thần đang ngủ say, Lương Trang với tay lấy điện thoại đã để gần gối từ nãy, nhìn màn hình tối om, Lương Trang càng ảm ức, tại sao, tại sao, Lương Trang tự hỏi mình phải làm sao để Thành Hy để tâm?

Lương Trang tức tối, quăng điện thoại sang một bên, vùi người vào sâu trong lòng Vũ Thần ngủ thiếp.

Bấy giờ, Vũ Thần mở mắt, nhìn thân hình bé nhỏ trong lòng mình, cười cay đắng. Lương Trang vẫn luôn lợi dụng anh vì muốn Thành Hy chú ý tới Lương Trang nhưng Lương Trang không bao giờ đạt được ý muốn vì anh biết Thành Hy vốn không có chút tình cảm nào với Lương Trang. Còn anh, trong câu chuyện này, là người đáng thương nhất, dù bị lợi dụng nhưng anh không bao giờ có thể từ chối Lương Trang, tình cảm của anh không được hiểu, cũng không bao giờ được chấp nhận. Nhưng thà cứ như thế, anh cũng có thể giữ Lương Trang trong vòng tay một vài phút, anh không muốn phải từ bỏ Lương Trang, không hề muốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-8

Trời quang mây tạnh.

Những tia nắng dịu dàng buổi sớm mai chiếu rọi muôn phương.

Minh Ngọc tỉnh dậy khỏi trạng thái nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Cô từ từ ngồi dậy và phát hiện ra Thành Hy đang co ro ngủ trên chiếc ghế dài phía đối diện, trông cậu có vẻ không được thoải mái với chiếc chăn ngắn ngủn đắp hờ tới bụng so với thân hình cao lớn của cậu.

Cô bất giác thấy có lỗi, cô quên mất rằng nơi đây khí hậu ban đêm khá lạnh dù cho ban ngày có nắng tới đâu.

Minh Ngọc cuộn chăn của mình rón rén nhẹ nhàng đi tới bên Thành Hy, khe khẽ dải chăn ra đắp kín lên người cậu. Nhìn cậu vùi sâu người vào chiếc chăn cô mới đắp mà cô cũng người nhớ về một chàng trai khác.

“... Cô bé cứ ngồi khóc, khóc mãi, khóc mãi. Cô bé không biết mình đã khóc được bao lâu nữa, từ lúc bị bắt tới đây cô chỉ nhớ là mình vẫn khóc mà nước mắt vẫn chưa cạn khô.

Cô bé nhìn thấy người cô luôn luôn yêu thương cô bé sai người hại mẹ cô,... cô bé nhìn thấy máu của mẹ ở khắp nơi,... cô bé nghe thấy tiếng cười đầy thâm độc của cô,... cô bé nhìn thấy cô bỏ đi bước qua mẹ,... cô bé nhìn thấy đôi mắt mẹ,... cô bé bỏ trốn,... cô bị một nhóm người truy bắt và cô bé đã bị bắt tới đây.

Một căn phòng bao vây bốn bề là bóng tối không chút ánh sáng.

Đột nhiên có tiếng mở khóa lạch xạch, một con người cũng bị đẩy vào căn phòng tối chung với cô bé. Cô bé quá sợ hãi, bịt chặt miệng, không dám khóc nữa, ngồi thu mình vào nơi tối nhất của căn phòng. Tâm trạng của cô bé vô cùng bất bình.

Cô bé nín thở nghe từng tiếng động vang trong không gian. Cô nghe có tiếng cọ xát với mặt đất, hình như con người kia vừa ngồi xuống và sau đó là im lặng, im lặng tuyệt đối.

Hình như cái con người kia chưa phát hiện ra sự tồn tại của cô bé còn cô bé hết sức cẩn thận để không bị phát hiện.

Thế rồi sau một khoảng thời gian tưởng như ngàn thế kỉ, con người đó lại có biến động khiến cho dây thần kinh vừa dãn ra của cô bé trở lại với trạng thái căng thẳng, căng thẳng cực độ.

Tiếng bước chân đang tiến về phía cô bé ngồi, cô bé có thể cảm nhận được con người này sắp lại gần phía cô vì cô có thể đoán được diện tích của căn phòng này cực nhỏ, còn không bằng một phần mười cái nhà vệ sinh riêng trong phòng ngủ của cô bé.

Dù nghe tiếng chân rất chậm vì bị ngăn cản bởi bóng tối nhưng cuối cùng bóng người kia cũng đã đứng trước mũi cô bé. Giây phút ấy, cô bé ngỡ bản thân đã tắc thở khi con người ấy đưa tay vào khoảng không u tối và bắt đầu tìm kiếm. Một bàn tay khác chạm vào bàn tay lạnh cứng của cô bé khiến cô bé không thể kìm được sợ hãi mà nước mắt tuôn ào ào bất chấp bản thân bị phát hiện và có thể lâm vào nguy hiểm.

Nghe thấy tiếng khóc, hình như người kia khá ngạc nhiên, lùi lại vài bước rồi lên tiếng:

Ai thế?

Là tiếng của con trai nhưng nghe không phải của người lớn mà hình như có cái gì đó khá giống với lũ con trai ở trường của cô bé.

Cô bé run rẩy cố gắng đứng dậy để nhìn người đối diện nhưng màn đêm quá cản trở tầm nhìn nên cô không nhìn thấy bất cứ điều gì chỉ đánh liều bước những bước nhỏ chậm chạp về phía trước khai danh tính:

Tôi... tôi bị bắt tới đây, cậu là ai?

Là một cô bé, không sai, vậy là trong đầu cậu bé đã hình dung được mọi chuyện. Cậu cố gắng xác định vị trí của cô bé rồi lại gần:

Tôi cũng bắt tới đây, cậu đừng sợ, tôi không hại cậu đâu, lại gần đây, đưa tay cho tôi đi.

Dù đã được mẹ dặn là không được tin lời người lạ nhưng mẹ cũng từng nói với cô bé nếu cô bé gặp khó khăn thì nên cầu cứu sự giúp đỡ của người khác. Vậy là dù có hơi sợ nhưng cô bé vẫn tiến về phía bước chân của cậu bé và đưa tay ra tìm tay cậu.

Sau một hồi mò mẫm, hai bàn tay đã tìm thấy nhau, bàn tay của cậu bé sao mà lạnh quá đôi khiến da dẻ cô bé nổi hết lên.

Cậu bé dắt tay cô bé chân không ngừng quờ quạng xem ở đây có vật nguy hiểm hay không sau đó ngồi xuống, cô bé thấy cậu bé ngồi cũng ngồi xuống.

Sao cậu lại bị bắt tới đây?

Tôi không biết. Cô bé nhớ tới những điều đau khổ phải trải qua bắt đầu khóc.

Nghe tiếng khóc của cô bé, cậu bé không biết làm gì liền nhớ tới đứa em của cậu hay quát ầm lên mỗi khi có đứa bé gái nào khóc trước mặt nó thì đứa đó liền ngưng khóc. Vậy là cậu lớn giọng nạt cô bé:

Khóc cái gì mà khóc, im miệng đi.

Nhưng điều khó hiểu là cô bé càng khóc to hơn vì sợ hãi. Cậu bé càng luống cuống hơn, dụi giọng dỗ dành:

Đừng khóc, cậu đừng khóc, tôi không quát cậu nữa, cậu đừng khóc mà, tôi có làm gì cậu đâu sao cậu lại khóc.

Bao nhiêu lời nói dỗ dành của cậu bé đều không lọt được vào tai của cô bé, cô bé vẫn khóc như thể khóc chính là chân lí sống của mình không biết dừng lại.

Cậu bé khổ tâm hết sức, ngồi dích lại cạnh cô bé sau đó để cô bé dựa vào người cậu khóc thỏa thuê, cứ như thế cho tới khi không còn nước mắt...”

Không biết Thành Hy đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang nhìn Minh Ngọc chăm chăm với vẻ quan tâm:

“Em sao thế, nghĩ gì vậy Minh Ngọc?”

Minh Ngọc sực tỉnh nhìn Thành Hy:

“Anh dậy rồi à?”

Thành Hy thấy Minh Ngọc lảng tránh câu hỏi của mình thì càng muốn biết:

“Ừ nhưng em nghĩ gì mà thần người ra thế, rõ ràng là nhìn anh mà trong mắt chả có bóng anh gì hết”

“Không có gì đâu, tôi nghĩ linh tinh thôi, anh đừng bận tâm”

Thấy cô vẫn có vẻ cứng đầu, Thành Hy đành giờ chiều:

“Em mà không nói là anh bỏ em ở đây đấy.”

Minh Ngọc chớp chớp mắt rồi nhớ ra điều quan trọng mà mình đã vô tình quên mất, định hỏi mượn điện thoại mà lại mãi lo cãi nhau với Thành Hy, cả đêm qua không về nhà mà không có lấy một tin nhắn cho bà, chắc bà lo cho cô lắm.

Cô nhìn Thành Hy nhăn nhó:

“Tôi muốn về nhà”

Cậu tự hỏi chuyện về nhà thì có liên quan gì đến chủ đề đang nói nhưng sau khi tỉnh táo hoàn toàn cậu đã tìm ra câu trả lời cho việc chuyển chủ đề ba trăm sáu mươi độ này. Mặc dù bảo rằng bản thân nhớ phải báo với người nhà Minh Ngọc một câu nhưng vì sự lo lắng, căng thẳng quá độ mà cậu đã quên mất, chỉ báo cho mỗi mẹ cậu ở nhà mà bỏ quên bố mẹ Minh Ngọc, bố mẹ cô không biết cô ở với cậu trong bệnh viện, chắc họ sốt ruột vô cùng.

Thế rồi Thành Hy quay lại xếp chăn rồi chờ Minh Ngọc đi lấy quần áo rồi cùng nhau làm thủ tục xuất viện ra về.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-9

Trên đường đi.

Trên xe, Minh Ngọc dán mắt lên cửa kính ô tô nhìn ra không gian ngoài tầm kính, thấy nó sao mà thiếu ánh sáng quá.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Thành Hy thấy Minh Ngọc lại trở nên trầm lặng, cậu đoán, có lẽ cô lại buồn rồi, một nỗi buồn mà cậu không thể nào biết, cậu không có bất cứ manh mối nào để hiểu được nỗi buồn của cô.

Ret...ret, cánh cửa kính hạ xuống. Khung cảnh đường phố tấp nập người người xe xe đi lại hiện ra chân thực, tràn ngập ánh sáng.

Minh Ngọc quay ra nhìn Thành Hy, mấp máy môi nói lời cảm ơn cậu rồi lại quay về với góc nhỏ của mình và tiếp tục nhìn.

Cô không phải trẻ con thích đông người, thích ngắm xe, cô cũng chả thích thú gì khi nhìn cảnh đường phố chỉ có người và xe, nó nhàm chán vô cùng. Điều cô tìm kiếm chính là ánh sáng của ngày mới, thành phố này luôn ngập sáng nhưng ánh sáng ấy lại chả bao giờ tới bên cô, soi tỏ bóng tối vẫn luôn vây quanh cô bao nhiêu năm nay. Cô lại rơi vào trạng thái trầm tư.

Thành Hy tay lái xe, tay vịn ra đẩy vai Minh Ngọc:

“Này, anh vẫn đang ngồi ở đây đó nha, em nghĩ anh là không khí à mà bỏ mặc anh thế?”

Minh Ngọc sức tỉnh thoát khỏi tâm trạng trầm tư, nhìn Thành Hy về có lỗi:

“Tôi xin lỗi”

Thật kì lạ, cậu chưa bao giờ gặp cô gái nào kì lạ như Minh Ngọc, trông cô lúc nào cũng buồn buồn, lúc nào buồn thì nói năng rất là giữ lễ nghĩa, cứ giữ khoảng cách với người ta, quá lạ đi.

Cái suy nghĩ này kéo hồn của cậu bay theo tâm lí học một lúc.

Thấy cậu tự dưng đàn người ra, tay vẫn lái xe, Minh Ngọc ái ngại, lay lay cánh tay bên cạnh cô. Thành Hy bị lay mơ hồ trở lại hiện thực, thấy lông mày của Minh Ngọc đang nhăn tít:

“Anh là người lái xe thì phải nhìn đường mọi lúc chứ, anh bị sao thế?”

Cô ấy tức giận ư? Hóa ra cô cũng biết giận à, không đúng, hình như tối qua cô cũng cáu nhiều lắm mà cười cũng nhiều lắm. Cậu cứ tự hỏi tưởng rồi tự cười.

Minh Ngọc nhận thấy sự bất thường của Thành Hy thì lo lắng, cô sợ rằng vì hôm qua chăm sóc cô suốt đêm mà bỗng dưng đầu óc cậu ta có vấn đề thì

thật là không hay.

Cắm cấn môi, cô đành chăm chú nhìn đường thay cho cái người lái xe trong vô thức như bị mộng du bên cạnh.

Đến ngã tư, không chần chừ, Minh Ngọc đích lại gần Thành Hy, nhào người quay vô lăng về hướng nhà mình. Không thể để bà lo lắng, cô phải về nhà ngay lập tức.

Vì trên vô lăng có những bốn bàn tay nên việc quay vô lăng hơi khó khăn, Thành Hy cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái bất thường của mình, thấy Minh Ngọc đang cùng cậu lái xe thì cậu chỉ muốn đấm vài phát vào mặt mình cho tỉnh ra, sao cậu có thể để cô xoay xở như thế nhỉ, cậu nghĩ cái quái gì khi cô đang ở bên cạnh cậu chứ?

“Xin lỗi em, anh lơ đãng quá, em có thể ngồi về chỗ rồi, anh sẽ chú ý lái xe”

Minh Ngọc nghe tiếng của Thành Hy bỗng giật mình, khoảng cách của hai người gần quá thì phải, cô gật gật đồng ý rồi lập tức đích người về ghế của mình, ngồi im, mắt dõi theo khung cảnh cứ lần lượt xuất hiện rồi lướt qua ngoài cửa sổ.

Lái xe một lúc, Thành Hy mới phát hiện không biết mình đi đâu. Quả này gay thật, đầu óc cậu mụ mị tới mức không biết gì nhưng phải chăng cô là người mù đường nên lái lầm đường còn cậu lại cứ đi theo bản đồ của một người mù đường?

Thấy trên gương mặt của Thành Hy lại có những biểu hiện khác lạ, nhăn mặt, cau có, Minh Ngọc rùng mình, không phải chứ?

Thành Hy cười khò dừng xe tới sát một cái làm Minh Ngọc suýt lao đầu đập vào tấm kính trước của xe.

“Em có sao không?”, Thành Hy lo âu hỏi Minh Ngọc.

Minh Ngọc bực mình nhìn Thành Hy tức giận phùng phùng nấp quau:

“Anh bị điên à? Tự nhiên lại dừng xe làm cái gì chứ?”

Trời ơi, xem ra cô không hiền chút nào, à mà không nên nói thế, phải nói là lúc hiền thì hiền như mèo con mà lúc dữ thì dữ hơn cọp cái mới đúng, cô cũng biết chửi bới mà. Thật đáng yêu.

Chưa chịu ngừng, thấy Thành Hy tiếp tục nghĩ ngợi, Minh Ngọc càng tức, nói một tràng có đủ các loại triết lý khó hiểu:

“Anh tập trung lái xe đi, có chuyện gì anh có thể về nhà nghĩ, đừng nghĩ khi lái xe, nếu anh đi có một mình thì anh tha hồ nghĩ nhưng anh nên nhớ rằng trên xe còn có một sinh vật sống là tôi đây, anh đừng có coi mạng người như cỏ rác, tôi không muốn tôi ngày cứ đến bệnh viện làm phiền bác sĩ và y tá, họ không chỉ chữa cho mỗi mấy người chúng ta mà họ còn có biết bao bệnh nhân khác đang chờ, hiện nay đang thiếu bác sĩ và y tá đây, anh đừng có phá rối xã hội nữa được không?”

Bị mắng một tràng, anh cũng chẳng thể nghĩ gì được nữa, biết lỗi do mình nên ngoan ngoãn khởi động xe:

“Xin lỗi em, anh sẽ lái xe cẩn thận”

Minh Ngọc ngồi trên ghế vẫn chưa hết bực, không thèm nói chuyện với cậu.

Đi thêm một đoạn đường, xe lại thắng gấp, mặc dù có phanh bị nhưng đầu Minh Ngọc vẫn đập mạnh vào ghế sau. Cô khó chịu nhìn Thành Hy.

Thành Hy thấy Minh Ngọc có vẻ tức giận thì liền xin lỗi nhưng cô lại quay mặt đi, bịt tai giả như không nghe thấy lời xin lỗi của cậu.

Cậu quay cô ra ngoài, cô lại quay mặt vào trong, cứ thế tới en nờ lần thì cậu cũng cáu, giữ chặt thân người của cô đối mặt với cậu:

“Anh xin lỗi”

Lông mày của Minh Ngọc lại nhăn lại thành đường cong, cô không mở miệng, di chuyển hướng mắt về phía sau, không nhìn Thành Hy.

“Nhìn anh”

Minh Ngọc quay lại mở miệng kêu:

“Đồ điên”

“Em bình tĩnh, anh không cố ý trêu em nhưng hình như chúng ta lạc đường rồi, đây đâu phải đường về trường”

Nghe xong câu biện minh của Thành Hy, người bị hại là Minh Ngọc thôi chống cự, anh ta bị làm sao ấy nhỉ, ai nói là cô muốn về trường, ngay ban đầu cô nói muốn về nhà cơ mà.

“Ai nói tôi về trường, anh lái xe đưa tôi về nhà đây, là nhà chứ không phải trường đâu”, chữ nhà được Minh Ngọc nhấn mạnh hết sức.

Hình như hôm nay IQ của Thành Hy tụt xuống bằng 0 thì phải, sao mà anh lại có thể đưa cô về nhà khi không hỏi nhà cô ở đâu được chứ?

Con giận người xuống, anh thấy có lỗi lại xin lỗi, đây không biết là câu xin lỗi thứ bao nhiêu trong một ngày của Thành Hy trong khi hôm nay người sở hữu rất nhiều lời xin lỗi là Minh Ngọc lại vô cùng bẽn lẽn chỉ có một lời xin lỗi duy nhất.

“Vậy nhà em ở đâu?”, dù rất xấu hổ nhưng Thành Hy buộc phải hỏi cô để chấm dứt cái tình trạng đáng chui xuống đất này.

Muốn té ghế, Minh Ngọc cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao hai lần chiếc xe lại phanh lại, nó không phanh lại vì nó có vấn đề trục trặc mà là vì chủ nhân của nó đang có vấn đề trong hệ thần kinh trung ương. Nếu suy đoán của cô không sai thì chắc chắn anh ta sau khi hoàn hồn để tiếp nhận lại chiếc xe và lái trên con đường này đã nghĩ cô lái xe đi nhầm đường thế nhưng khi dừng lại để hỏi cô thì cô cáu mù lên làm anh lại quên mất, chết hãi.

Cô lẩn ra cười ngặt nghẽo vì cái con người trước mặt làm cậu tự nhiên lại hờn giận, mắng cô:

“Anh hỏi em nhà em ở chỗ nào, đi thẳng hay thế nào nữa?”

Cô vẫn lo cười cho sượng miệng, không thèm trả lời cậu khiến cậu vừa tức giận vừa buồn cười vừa có chút xấu hổ, làm gì mà cười lảm nhảm, lúc bảo cười thì chả thèm cười lấy một cái, lúc không cần cười thì cứ cười nhưng phải nói khi cô cười tươi như thế trông cô có sức sống hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-10

Đang cười thì tự dưng nụ cười của cô tắt ngấm, cô lại nhăn mặt, lại phiền lòng rồi. Minh Ngọc phải mau chóng về nhà, nhanh nhất có thể, ở bên cậu cô chỉ toàn quên những chuyện phải làm thôi, lần sau phải tránh mới được.

Thấy cô tự dưng lại trở nên u ám như trước, cậu định hỏi han thì cô lại đẩy cửa bước xuống xe. Cậu nghĩ rằng cô giận cậu nên cậu cũng vội vàng xuống xe gặp mặt với cô.

“Em giận anh à?”

Cô bị chặn đường đành nhăn nheo thêm một chút, giải thích:

“Không, tôi sẽ tự về nhà, anh đừng nghĩ nhiều” rồi định vượt qua cậu.

Cậu vội giữ chặt lấy tay cô:

“Nếu có chuyện gì thì anh xin lỗi, em đừng giận”, chả hiểu sao cậu có lăm nhằn nạt và nhện nhục với cô như thế dù cô rất khó hiểu.

Thấy thái độ của cậu, cô đành dìm cái lòng nôn nóng xuống, nặn ra nụ cười hòa nhã để trấn an:

“Thật, tôi không giận anh, anh để tôi về nhà rồi lần khác gặp, cảm ơn anh vì tất cả nhé!”, lời cảm ơn mà cô quên không nói với cậu từ hôm qua thì bây giờ cô nói một thể, cũng tiện ra phết.

Cô nhẹ nhàng gỡ bàn tay cậu đang nắm chặt lấy cánh tay của cô, mỉm cười rồi chạy đi, không quên quay đầu vẫy tay.

Để cô đi dễ thế sao? Sao cô không để cậu đưa cô về chứ? Cậu thắc mắc hết lớn để cô từ xa vẫn có thể nghe:

“Sao em không để anh đưa em về, dù sao cũng đưa đến đây rồi mà”

Nghe có tiếng vọng tới, cô quay lại định mở miệng hét lớn nhưng sức nhớ bản thân không có giọng nói, cô đành ngậm ngùi chạy tiếp không quay đầu vì nước mắt cô đang rơi.

Thấy cô cứ chạy trong khi rõ ràng cô có nghe thấy lời nói của cậu, đã sưng chân lại có tín hiệu là ngaoán đầu, cậu tự đâm vào mặt mình hỏi vì sao lại ngu ngốc hết lên như thế khi cô đã cách cậu những vài mét chứ? Xem ra cậu lại làm tổn thương cô rồi, cậu là cái thằng đáng chết, nghĩ thầm nhất định phải tìm cô để xin lỗi mới được. Cậu vội leo lên xe nhả ga đuổi theo cô.

Lời xin lỗi của cậu hôm nay nghe có vẻ là đủ khả năng chia cho tất cả những người làm sai nhưng không chịu nói xin lỗi trên toàn đất nước rồi đấy.

Gần về tới nhà.

Cô ngừng chân lau nước mắt rồi mới chạy tiếp nốt quãng đường về nhà.

Làm sao mà cô phải khóc, cô không trách cậu vì đã vô tình nói mấy lời đó, cô chưa từng giận cậu, cậu giúp cô nhiều như thế cô cảm kích còn không hết lấy tư cách đâu mà giận. Ngoài những người quen thuộc thì chỉ có cậu tốt với người khiếm khuyết tiếng nói là cô, nếu cô giận cậu thì chẳng phải cô sẽ biến thành một con người khiếm khuyết cả tri giác lẫn tâm hồn ư? Chỉ là tui thân và giận chính mình vì quá vô dụng không thể vượt qua nỗi đau mà thoát khỏi nó mà thôi, giận mình không đủ sức mạnh để bắt người hại cô phải trả giá. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ để bà của cô suy nghĩ quá nhiều vì cô, bà cũng khổ, nỗi đau của bà cũng không thua kém cô, bà đã mất đi người chồng mà bà dành tình cảm trọn đời, mất luôn cả người con gái cả đời bà dành tình thương, sự kết tinh giữa tình yêu của bà và người chồng quá cố, người con rể mà bà từng rất tự hào, quý mến và có thể là cũng đã mất luôn người bạn già coi như chị em và cũng là thông gia. Bà chỉ còn cô, còn mình cô, không bao giờ cô nở lòng để bà buồn phiền vì mình nên lúc nào cô cũng tỏ ra vui vẻ, không chút u sầu, chút để tâm quá khứ để bà thấy dù không chắc có thể qua mất được bà.

Ngã rẽ trước mắt là về tới nhà rồi, cô cúi qua quýt, ngược mặt lên trời quẹt quẹt mặt rồi điều hòa hơi thở, bình tĩnh đi bộ vào.

Cánh cửa nhà vẫn đóng im, chắc bà vẫn chưa về, cũng may mắn quá chứ. Cô tính chạy tới cửa hàng nhưng ngoài cánh cửa đóng thì còn một người nữa đang ngồi ở góc cửa bung mặt khóc rưng rức, trông có vẻ còn tội nghiệp hơn cả cô.

Cô thay đổi hướng mũi chân, dích từng bước nhẹ về phía người đó cho tới khi đứng trước mặt người đó rồi mà người đó cũng không biết.

“Ai đó?”

Nghe có tiếng vang lên trên đầu, giọng nói quen không chịu nổi, Quỳnh Như mắt sưng húp ngược đầu rồi lao lên ôm chầm lấy Minh Ngọc, nước mắt nước mũi không nể nang mà bồi hết lên áo của cô.

“Ôi Ngọc, ôi ôi...”, nó cứ ôi ôi, bao nhiêu lời cũng không diễn tả nổi chỉ biết ôi.

“Ôi gì mà ôi lắm, mày bị nói lắp à?”, Minh Ngọc dùng hai cán tay kéo cái vật thể đang dính lấy người mình ra để có thể nhìn thấy khuôn hình của mình.

Quỳnh Như quẹt nước mắt tới lui rồi nặn ra nụ cười méo mó:

“Tao vui quá ấy mà, vui không kìm được luôn, tại tao lo cho mày quá”

Thấy bạn mình lo tới mức phát khóc vì mình, Minh Thấy có chút ảm áp và có lỗi nên an ủi nó:

“Tao xin lỗi mày nhé, để mày lo rồi, lần sau tao không thể nữa đâu”

Nghe lời xin lỗi của Minh Ngọc, Quỳnh Như lại khóc lớn:

“Ai cho mày xin lỗi, mày lại còn giành xin lỗi với tao. Người xin lỗi lẽ ra là tao, tao nghe hết câu chuyện từ bố mẹ rồi, bố mẹ tao vô tình làm mày tổn thương, tao làm mày lo lắng, làm mày khóc đúng không? Tao thật là vô dụng, tao không làm gì được cho mày còn làm mày chịu khổ, tao xin lỗi, xin lỗi mày”, vừa nói Quỳnh Như vừa không ngừng tuôn rơi nước mắt và tự đánh vào chính mình.

Đúng là cô bị bố mẹ Quỳnh Như làm tổn thương nhưng cô không nghĩ là là sẽ giận họ rồi giận Quỳnh Như bởi vì họ là những người cô quan tâm, những người đối xử tốt với cô như ruột thịt. Một chút tổn thương nhỏ này không thể so sánh với tình cảm mà họ dành cho cô, đáng lẽ ra cô không nên có mấy cái suy nghĩ là họ đã tổn thương cô mới phải vì nếu là tổn thương thì người gián tiếp, đứng đằng sau gây nên những tổn thương này đâu phải họ. Là do cô, do chính bản thân cô quá yếu đuối nên mới không thể chống chọi được với một điều mà vốn dĩ cô nên đối mặt và phải chấp nhận từ lâu, đồng thời cũng là khiếm khuyết khi cô không có giọng nói thuộc về riêng mình.

Nước mắt Minh Ngọc cũng rơi theo Quỳnh Như, Minh Ngọc lại ôm siết lấy Quỳnh Như thều thào hơi nhẹ:

“Tao xin lỗi”

Giật mình tức khắc, Quỳnh Như cũng làm hành động lấy hai tay kéo vòng tay Minh Ngọc dời khỏi người mình nhìn nó:

“Ngọc, mày nói được, a ha ha, mày nói được”, Quỳnh Như vừa khóc vừa cười trông không thể nào thảm hơn được nữa.

Minh Ngọc nước mắt ngấn dài nhìn Quỳnh Như bằng ánh mắt ngập nước dấu hỏi to tướng.

Quỳnh Như quẹt nước mắt, tươi tắn nhìn Minh Ngọc như thể quên hết việc phải xin lỗi và an ủi, hỏi han bạn:

“Lúc này tao nghe mày nói xin lỗi tao, dù rất nhỏ nhưng gần tai nên tao nghe rất rõ”, Quỳnh Như vẫn vui sướng như một con điên nhìn Minh Ngọc.

Minh Ngọc không rõ bản thân đang có cảm xúc như nào, này là buồn giờ là gì thì không biết, nói khuôn hình một cách đau khổ không phát ra bất cứ một chút âm thanh nào:

“Mày đang bày trò đùa đúng không? Tao làm sao mà nói được chứ?”

Sao không có tiếng, Quỳnh Như sợ hãi nhìn Minh Ngọc rồi rít giải thích:

“Tao không có ý trêu chọc mày, mày biết tao mà, tao sẽ không đùa như thế đâu”

“Nhưng tao đâu có nói được”, Minh Ngọc nhìn Quỳnh Như đau đớn.

Quỳnh Như sợ hãi tóm chặt tay Minh Ngọc:

“Không, tao nói thật mà, mày phải tin tao, tao không đùa mày đâu mà, lúc nãy rõ ràng... rõ ràng tao nghe thấy... tao có nghe thấy mà... hu hu”, Quỳnh Như sợ quá mà khóc rống lên, lắc đầu nguầy nguậy.

Thấy bạn mình vừa nín lại khóc, Minh Ngọc dù đau đớn nhưng mà cũng không nỡ với Quỳnh Như nên gỡ một tay đang bị Quỳnh Như nắm chặt, vỗ lên vai Quỳnh Như rồi nhìn nó:

“Cho dù mày có đùa thì tao cũng sẽ không giận mày, mày vui là được, đừng khóc nữa, khóc nhiều là xấu là không thể cười giai đẹp nữa đâu, tao không thể chịu trách nhiệm cho việc này vì tao không thể lấy mày nên đừng khóc nữa”

Vòng vo chung quy là Minh Ngọc vẫn muốn Quỳnh Như ngừng khóc nên cái người có lỗi là nó đành im bặt rồi chân thành nhìn Minh Ngọc:

“Cho dù mày nói thế thì tao vẫn phải xin lỗi, xin lỗi thay cho bố mẹ tao và cái con vô dụng phá hoại là tao đây, dù tao biết mày tổn thương rồi thì có xin lỗi cũng vô dụng, mày không bao giờ trách nhưng mày luôn để trong lòng, để nó trở thành vết thương của riêng mày, mày đừng làm thế, tao biết lỗi rồi, hu hu”, im được chút xíu, Quỳnh Như lại khóc như mưa.

Minh Ngọc ôm lấy Quỳnh Như để nó khóc thỏa thuê, cũng coi như là của thiên trả địa, hôm qua cô mượn vai Thành Hy khóc thì hôm nay Quỳnh Như mượn vai cô khóc, cô cũng chả được lợi lộc gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-11

Khóc cho thỏa thuê rồi Quỳnh Như mới chịu thả tự do cho bờ vai đã tê dại của Minh Ngọc và sức tình hồi tưng tích người bạn mất tích suốt mấy chục tiếng đồng hồ:

“À mà cái con này, hôm qua mày đi đâu thế, ở với ai? Khai ra mau! Mày có biết là tao tính dậy một cái là chạy bạt mạng tới nhà mày, không thấy mày, tao lại chạy tiếp ra tiệm may đấy nhưng mà vẫn không thấy mày đâu, mày có biết tao lo cho mày tới mức không thèm để ý mà ngồi khóc tu tu trước mắt thằng Cường siêu quậy không, mất mặt chết đi được! Mày đền thế diện cho tao mau lên! Đền đi!”

Thế đấy, khóc cho lắm vô rồi thế nào thì vẫn hoàn thế nấy, vẫn lấm mồm như thế, nói một cái là không chịu nghỉ ngơi luôn. Minh Ngọc bó cánh với Quỳnh Như dù cô chả có cánh nhưng mà nghe Quỳnh Như nói thế tự dưng Minh Ngọc có hơi sốt ruột:

“Nín, mày bảo mày khóc ở tiệm may à? Thế thì hóa ra bà tao biết là hôm qua tao không về nhà à? Mày hại chết tao rồi.”

Đang gào ầm ầm mà Minh Ngọc không thèm để ý, không thèm trả lời câu hỏi của nó thì chớ còn hỏi chen chuyện khác, nó chu cái mỏ lên:

“Con ranh, mày phải trả lời câu hỏi của tao chứ, dạo này mày hơi bị mất lịch sự không phân trên dưới rồi đấy nhớ”

Sốt ruột là cái cảm giác khiến cho người ta không cần biết gì khác chỉ lăm lăm vào suy nghĩ của mình mà hiện tại tâm trạng của Minh Ngọc chính là thế thì thử hỏi cô có thể nghe vào những lời của Quỳnh Như chẳng?

“Như, bà tao có biết không?” Minh Ngọc tóm lấy cái tay đang khua khoắng của Quỳnh Như buộc nó nhìn mình.

Thấy bộ dạng của Minh Ngọc hết sức nghiêm túc, Quỳnh Như cũng dám đùa, sợ Minh Ngọc điên lên thì chả ai dám đảm bảo an toàn cho nó.

“Tao chịu, đây là việc của cô Hoa với chú Hào, họ thì tất nhiên là biết, còn bà mày thì... chắc là không biết đâu, hôm qua bà làm gì có ở tiệm, mày chả nghe thằng Cường siêu quậy nói đấy thôi.”

Thiên hạ liệu có ai trấn an như Quỳnh Như? Xin chấp nhận lời trấn an của bạn Quỳnh Như nhưng mà Minh Ngọc nghe xong không những không bình tĩnh mà ngược lại càng sốt ruột:

“Thế là mày cũng không rõ à”

Dù rất muốn nói thêm để thỏa cái miệng ngậm nín từ ngày hôm qua nhưng Quỳnh Như chỉ biết bất lực lắc đầu.

Sau cái lắc đầu của Quỳnh Như thì phải tới hành động của Minh Ngọc chứ gì nữa. Cô nói cái gì đó mà Quỳnh Như chưa kịp nhìn, có thể là:

“Thế thì không được, tao phải đi xem sao”

Thế rồi cô kéo tay Quỳnh Như chạy như bay theo hướng của tiệm may nhà mình. Nếu chứng kiến cảnh tượng này, có thể chúng ta sẽ nhìn thấy bụi cát trên đường nhỏ li ti cũng phải bay lên sau gót chân của Minh Ngọc. Còn Quỳnh Như sức yếu như sên vừa bị lôi đi vừa gào rú bảo Minh Ngọc chậm lại và thở hổn hển.

“Pip pip”

Thành Hy bắt lực nhấn còi.

Chiếc xe tải phía trên kia tự nhiên rẽ ra làm cho cậu phải thắng gấp và từ đó mất dấu Minh Ngọc. Lúc cậu thắng xe dừng lại thì cô đã đi khuất rồi, biết làm sao tìm cô đây? Mà không chỉ có thế, giờ cậu cũng chẳng có cách nào tiến lên hay lùi lại vì đằng sau cậu cũng có một chiếc xe khác.

Ông trời ơi, sao hôm nay cái mảnh đất bình thường vắng vẻ là bao hôm nay sao mà náo nhiệt quá vậy?

Có lẽ là bị kẹt lâu quá nên Thành Hy cũng chẳng phân biệt được thời gian nữa cho tới khi có tiếng điện thoại reo. Cậu dựa vào đôi tai để tìm ra chỗ ẩn náu của chiếc điện thoại rồi trượt màn hình:

“Thành Hy, em vẫn chưa về nhà sao?”

Vì trượt nhanh nên Thành Hy vẫn chưa biết là cuộc gọi này của ai nhưng mà giờ khỏi cần xem tên cũng biết ai rồi, chỉ có thể là anh cậu thôi- Vũ Thần và không thể là ai khác.

“Sao anh biết thế?” Thành Hy nghi hoặc nhìn vào cái điện thoại, đau phải gọi call video đâu cơ chứ, đây là hear call mà?

Vũ Thần cười, giọng lại vang vào trong loa nghe:

“Anh cậu nghe có tiếng động cơ xe mà, điều này chứng tỏ cậu vẫn ở ngoài đường chứ sao nữa?”

Thì ra là thế, Thành Hy khâm phục Vũ Thần, tai của anh cậu lúc nào cũng thính như thế.

“Vâng, em đang bị kẹt xe, không thể tiến chẳng thể lùi anh ạ”, cậu cười khổ.

“Cậu tắc chỗ nào để anh tìm cách xử lí cho, nói địa chỉ đi”, Vũ Thần chau mày.

“Em tắc ở...” đang định nói tiếp như mọi lần cậu vẫn hay nhận sự giúp đỡ của Vũ Thần thì cậu có phản xạ dừng lại. Chả nhẽ lần nào cậu cũng phải dựa dẫm Vũ Thần ư, cậu cũng lớn rồi, không thể cứ thế mãi mà làm sao cậu có thể nói với anh cậu là cậu đang tắc ở một vùng đất như này, nó quá xa nhà, nói như thế không khác gì bại lộ chuyện cậu đã dấu lẹm đi tên người bạn mà tối qua cậu ở cùng cơ chứ?

“Sao không đọc đi”, Vũ Thần thấy Thành Hy đang nói bồng dung dừng lại thì bồng dung cũng có chút lo lắng cậu xảy ra chuyện gì.

“Thôi anh ạ, sắp hết tắc rồi, lần nào cũng phiền anh, em cũng thấy ngại. Chốc đường thông em sẽ về nhà. Hai anh em mình gặp ở nhà nha anh”, sau đó cậu vội vàng cúp máy.

Vũ Thần thấy tín hiệu đã ngắt kết nối cũng thấy là lạ, không biết em trai của anh làm sao nữa rồi nhìn cái người vẫn đang nằm ườn trên giường ngủ say. Anh tiến lại gần, hôn nhẹ lên trán người đó, đắp chăn lại cho ngay ngắn, tử tế rồi mở cửa bước ra ngoài trở về một nơi mà cậu xem đó là nhà.

Lại nói về Thành Hy khi vừa cúp máy thì cái xe tải phía trước bắt đầu dục địch chuyển động giúp xe cậu thoát khỏi cảnh bị kẹp như bánh mì kẹp thịt. Chờ tìm được chỗ thích hợp cậu quay đầu xe một trăm tám mươi độ đánh lái xe về nhà từ bỏ việc tìm cô. Nếu cô và cậu có duyên như thế thì sợ gì không gặp lại nhau. Và lại, cô học ở trường do mẹ cậu làm hiệu trưởng, đây là đời thực không phải phim, cậu không lo cô có thể biệt tích, cùng lắm chỉ vài tiếng nữa sẽ lại gặp cô thôi mà. Dù nói thế nào nhưng trong lòng cậu cũng không thôi sốt sắng.

Nực cười thay, hai người cũng cùng cảm xúc nhưng tại sao cho dù gặp sớm hay muộn thì cũng chẳng thuộc về nhau?

-----Tôi là dải phân cách đáng yêu-----

Quay trở lại với khung cảnh huy hoàng của Minh Ngọc.

Và cực kì... bi tráng của Quỳnh Như.

Ba phút.

Có ai mơ một giấc mơ chỉ cần dùng ba phút?

Minh Ngọc chạy đua với tốc độ của gió và chẳng bao lâu đã đứng vững trước cửa của tiệm may, vẫn là cái bảng hiệu quen thuộc chẳng thứ gì thay thế

Chương 3-12

Minh Ngọc hít một hơi, thả tay Quỳnh Như ra rồi lững thững tiến lại gần cánh cửa lớn của tiệm.

Quỳnh Như được thả ra vui mừng xoa xoa cái cổ tay tội nghiệp của mình la lên như thể cháy làng:

“Con quý sứ, mày tóm tay tao đau chết đi được, mày phải xin lỗi tao đi, đồ quý sứ, mày đáng ghét quá, mày không phải bạn tao, con bạn tao nó không đối xử với tao như thế”.

Mặc cho Quỳnh Như la hét, mang theo nỗi lòng tự biết hối lỗi, Minh Ngọc quay lại cười gượng với Quỳnh Như rồi lại run run tiến càng lúc càng gần cánh cửa, nếu như bà có mặt trong đó thì..

Minh Ngọc đang căng thẳng ư? Nhận biết điều đó Quỳnh Như thôi không kêu nữa. Nó đã tự nhận mình là bạn tốt nhất của Minh Ngọc thì tất nhiên nó phải biết Minh Ngọc đang nghĩ gì, đang căng thẳng và sợ hãi vì điều gì. Xoa dịu cũng không giúp cô khá hơn thì nó sẽ cùng cô đối mặt thôi, dù sao thì nó cũng muốn biết rốt cuộc hôm qua cô đi đâu, ở với ai, câu hỏi chưa có lời đáp của nó. Nó tiến lên gần cô, vỗ lên vai cô để cô quay lại nhìn nó rồi nói:

“Tao sẽ vào với mày, mày đừng có tỏ ra cái bộ mặt kinh dị như này”, sau đó lấy tay kéo mặt cô về hai phía tạo dáng “always smile” muôn thuở của mình.

Cô gỡ tay nó xuống, nhìn nó gật đầu và cả hai cùng tiến vào cứ như thể cầm súng chiến đấu với quân Mĩ năm bảy lăm vậy.

Mang theo hào khí Đông A, Quỳnh Như nắm chặt tay nhưng mà hình như là bóp chặt mới đúng, lôi nhau vào cửa hàng.

Cô Hoa đang ngồi cạnh chiếc máy may nhưng không hề hoạt động thấy Quỳnh Như cùng Minh Ngọc đi vào, cô mừng rỡ vội vã bước đến bên Minh Ngọc:

“Cái con bé này, mày đi đâu cả tối hôm qua, mày có biết cô lo cho mày lắm không hả? Bà mày gọi điện về hỏi mày đấy mày có biết không?”

Minh Ngọc ngó người ra, sao thằng Cường siêu quậy bảo với cô là mẹ của nó đi cùng với bà rồi cơ mà, sao cô Hoa lại có mặt ở đây như thế? Minh Ngọc mở miệng nói khẩu hình:

“Cô, sao cháu tưởng cô đi với bà cơ mà, sao cô lại ở đây? Thế bà của cháu đâu hả cô?”

“Mày còn biết hỏi đến bà mày cơ à? Cũng biết nghĩ cho bà cơ đấy? Mày cứ yên tâm, bà mày vẫn đang ở trên huyện, chiều bà mày mới về, hôm qua bà mày gọi điện, cô không nói với bà là mày đi cả tối không về nhà đâu, mày không cần lo nhưng mày phải giải trình bày rõ ràng với cô, tối hôm qua mày ở đâu và đã làm những gì nếu không khi bà về cô sẽ nói cho bà biết đấy, con ranh”

Minh Ngọc tưởng như nghẹt thở bởi mỗi câu chữ của cô Hoa, thật may mắn là bà chưa biết chuyện, cô chỉ lo bà lo lắng cho cô mà thôi. Cô giữ tay cô Hoa nói khẩu hình:

“Cháu cảm ơn cô nhiều lắm”

Cô Hoa thấy bộ dạng thật thà khiến người khác thương không hết sao nữa trách phạt của Minh Ngọc mùi lòng:

“Thôi, con Như còn đứng ngất ra đấy làm gì, kéo con Ngọc vào trong kia đi, chắc chúng bây chưa ăn gì đúng chứ? Nhìn bộ dạng toi cả của con Như là biết nó chưa ăn rồi, con Ngọc thì dù ăn chưa hay ăn rồi cũng ăn chung với con Như cho vui. Thằng Cường chắc cũng sắp về rồi, ông tướng gầy và bà ham ăn cả tối hôm qua cứ lo cho chị Ngọc suốt đấy, thế nên trưa nay chúng mày cũng phải ăn cơm luôn ở đây để lũ chúng nó nhìn thấy chị Ngọc của chúng nó không thì cái nhà này đến sập mất”

Trước một tràng nước bọt của cô Hoa, Minh Ngọc cười mím gật đầu thay cho câu trả lời dạ biểu thị sự đồng ý. Cô cảm thấy có lỗi quá, cô đã để cả nhà lo lắng rồi, xấu hổ biết bao.

Minh Ngọc cùng Quỳnh Như vào sâu trong cửa tiệm, ở bên trong là một không gian khá rộng, có giàn mướp và nhiều tán cây rợp bóng. Bọn cô đến bên bàn đá ngồi xuống chờ đợi.

Quỳnh Như sau khi được cời trối tâm trạng bởi Minh Ngọc thì sốt ruột thay cho cái bụng bị bỏ đói của mình. Nó vì lo lắng cho Minh Ngọc nên từ tối hôm qua mới ăn được có mấy thìa cháo của mẹ mà cháo rõ ràng dễ tiêu nên hiện tại dưới việc không phải suy nghĩ hay để tâm đến điều gì, Quỳnh Như gào khóc thảm thương chỉ muốn xỉu đi vì đói:

“Ôi Ngọc ơi tao đói quá, đói không chịu nổi, tao sắp ngất ra đây rồi”

Minh Ngọc cười trừ ái ngại nói khẩu hình:

“Xin lỗi mày nhiều nhé!”

Quỳnh Như định mắng mỏ Minh Ngọc một chút cho vui nhưng trời không giúp nó thực hiện ý định đó vì cô Hoa đã bê thức ăn nóng hổi mùi thơm phưng phức bày ra trước mặt nó. Nó như dân chết đói nhào tới cần quét không thèm để tâm gì đến xung quanh.

Sau khi mang đủ tất cả các món, cô Hoa cũng ngồi xuống cạnh Minh Ngọc đưa cho cô đôi đũa và cái bát:

“Mày cũng ném thử xem tay nghề của cô đạo này có xuống dốc không?”

“Không đâu cô, ngon lắm, mấy món cô làm ngon tuyệt luôn, cháu chưa bao giờ ăn những món ăn nào mà ngon đến vậy”, Quỳnh Như gấp thức ăn đầy bát, miệng nhồm nhoàm nói.

“Bố cô, ăn đi cho tôi nhờ, cô ăn thức ăn tôi nấu rồi lớn đến ngần này đấy, ngồi đấy mà chưa bao giờ ăn những món nào ngon đến thế”, cô Hoa mắng yêu Quỳnh Như vì cái tội thích khoa trương của nó.

Quỳnh Như cười hi hi rồi lại tiếp tục cuộc chiến với thức ăn, trong mắt nó hiện tại chỉ có thức ăn mà thôi.

Minh Ngọc nhìn mà cũng cười tươi như hoa, cô thích ngắm mọi người vui vẻ như thế vì như vậy đến bản thân cô cũng thấy vui. Cô cũng bắt đầu gấp thức ăn, vì nghĩ thấy mùi thức ăn nên cô cũng cảm thấy hơi hơi đói, dù sao tối qua có ăn cũng là cháo mà giờ cũng xa lắc với khoảng thời gian ăn cháo tối qua rồi.

“Đưa bát đây để cô lấy com cho”, cô Hoa hiền từ nhìn Minh Ngọc.

Minh Ngọc ngoan ngoãn đưa bát cho cô Hoa lấy com rồi nhận lại lễ phép bằng hai tay, bắt đầu và com vào miệng một cách chậm rãi.

“Cho cháu với cô, cháu đói quá”, Quỳnh Như không nể nang xin thêm com dù bản thân đã ăn không dưới năm bát.

“Cái con này, mày chơi với con Ngọc bao năm rồi mà mày không học được cái tính của nó thế hả? Mày ăn như heo thế này thì sau này có chó nó lấy, tao bội phục thằng nào nó lấy mày đấy Như ạ”

“Kệ cháu, cô cứ lấy cho cháu đi cô, cháu vẫn đói mà”, mặc kệ sự dạy bảo của cô Hoa, Quỳnh Như bất chấp tất cả tiếp tục ăn.

Minh Ngọc đang ăn thì nhớ ra từ nãy cô Hoa chỉ ngồi nhìn cô và Quỳnh Như ăn mà không thấy cô Hoa ăn gì hết thì lên kéo áo cô Hoa nói khẩu hình:

“Cô cũng ăn đi chứ cô, cháu lấy bát đũa cho cô nhé!”, nói rồi Minh Ngọc định đứng dậy đi lấy thêm cái bát với đôi đũa nhưng bị cô Hoa giữ tay lại.

“Chúng mày cứ ăn đi, cô ăn rồi, không phải lo cho cô đâu”

Nghe cô nói vậy, Minh Ngọc lại ngồi xuống ăn nốt chỗ com trong bát mình rồi thêm một bát com nữa mới định đem đồng bát đi rửa dọn.

Mặc kệ Minh Ngọc mang bát đũa đi rửa, Quỳnh Như trề trệ ngồi phơi cái bụng no căng của mình chờ đồng bát tự nhiên mà được rửa sạch. Cô Hoa lắc đầu cũng đi rửa bát với Minh Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-13

“Minh Ngọc để đây, đứng ra đi để cô rửa cho mày”, cô Hoa thấy Minh Ngọc đang lui cui rửa bát thì nói.

Minh Ngọc nghe tiếng của cô Hoa, cười quay ra nhìn cô nói khẩu hình:

“Không sao đâu cô, cô ra ngồi chơi với con Như đi, cháu rửa được mà cô”

“Thôi, tôi biết chị chăm rồi nhưng chị cũng hậu đậu lắm, rồi lại đánh vỡ mấy cái bát cái đĩa của tôi thì xong chuyện, đứng ra để tôi rửa là tốt nhất”

Biết cô Hoa hay trêu như vậy, Minh Ngọc cười cười với cô rồi đích người sang bên cạnh cho cô Hoa có chỗ đứng để hai cô cháu rửa chung với nhau.

Vừa rửa bát cô Hoa tranh thủ lúc Quỳnh Như không có ở đây hỏi chuyện Minh Ngọc, cô muốn hỏi riêng để Minh Ngọc đỡ phải áp ứng.

“Nói thật với cô hôm qua mày đi đâu đấy?”

Nghe cô Hoa hỏi Minh Ngọc tay vẫn rửa bát không ngừng lại, cô không biết nên trả lời như thế nào. Cô cứ thấy nói ra chuyện này sao sao, dù cho giữa cô và Thành Hy không xảy ra chuyện gì nhưng mà nói ra cô cứ có cảm giác bị hiểu lầm mà cái hiểu lầm này cô chẳng thích chút nào.

“Ồ hay cái con bé này, mày có nói với cô không hả? Không nói là chiều bà về cô mách bà đấy nhớ”

Bị cô Hoa tung chiêu chọc đúng chỗ đau, Minh Ngọc đành bỏ bát xuống nhìn cô Hoa nói lấp lửng:

“Hôm qua cháu ở cùng với bạn cô ạ” rồi lại quay vào mắt nhìn chăm chăm cái đĩa vừa nhắc lên để rửa.

Cô Hoa nghĩ ngợi cảm thấy không đúng hỏi tiếp:

“Bạn nào? Sao lại ở cùng bạn? Bạn trai hay bạn gái? Mà chúng mày ở đâu? Mày có chìa khóa nhà sao không về lại ở cùng với bạn?”

Minh Ngọc hơi run tay suýt làm rơi cái bát vừa nhắc lên nhưng cô đã kịp trấn tĩnh để cô Hoa không thấy được sự lúng túng trong hành động của cô.

“Tất nhiên là bạn gái rồi cô, hôm qua con đẩy nó bị ốm mà bố mẹ nó đi làm xa, nó ở đây có mình à nên là cháu chăm sóc cho nó ở bệnh viện”, Minh Ngọc nói dối vụng về thậm cầu mong cô Hoa tin những gì cô nói.

“Thì ra là thế”, biết tính Minh Ngọc không nói dối bao giờ, cô Hoa tin ngay những gì Minh Ngọc nói. Thế nhưng cô vẫn hỏi tiếp:

“Thế sao mày không tìm cách liên lạc báo về cho thằng Cường hay con Như để mọi người biết?”

Việc này đúng là lỗi nặng nhất ở Minh Ngọc, hôm qua cô cũng tính mượn điện thoại của Thành Hy để gọi về rồi nhưng về sau cô lại quên mất nên bây giờ đâm ra chỉ biết nói thật mong được khoan hồng.

“Cháu quên mất cô ạ”

“Hừm, cái con bé này, càng lúc càng giống với con bé Quỳnh Như, toàn quên cả nhớ cái gì hết, lần này cô dẫu cho mày đấy, không có lần sau đâu nghe chưa, mà nếu có lần sau phải chú ý vào đừng có mà lại quên”

Nghe lời nói của cô Hoa, Minh Ngọc mừng từ đáy lòng mừng ra vì may mắn cô Hoa đã tin những gì cô nói và chịu dẫu nhem chuyện này với bà họ cô. Nhưng vẫn còn nỗi lo nữa, Minh Ngọc nắm lấy cánh tay cô Hoa đang trắng mấy cái bát cuối cùng:

“Nhưng cháu lo thằng Cường với con Ngân nó...”

“Chúng nó thì mày cứ để tao, đứa nào há răng tao cho mất răng khỏi phải ăn cơm mà chuyển sang ăn cháo luôn”, Quỳnh Như đứng từ nãy theo dõi câu chuyện đến bây giờ mới lên tiếng.

Minh Ngọc cùng với cô Hoa ngạc nhiên quay đầu, Minh Ngọc thì chẳng thấy lạ chút nào vì biết tông Quỳnh Như mà mọi nhưng còn cô Hoa, cô ngạc nhiên lắm vì không biết cái con bé lau tau này đã xuất hiện từ bao giờ.

“Này, sao càng lúc mày lại càng vô duyên thế hả Như, có biết nghe lời người khác nói chuyện là xấu lắm không?”

“Cháu dẫu có nghe lời đâu cô, cháu đứng đây từ đầu câu chuyện mà hai người không thấy chứ cháu có nghe lời giữa chừng đâu”, Quỳnh Như chém trả cô Hoa không thương tiếc.

“Kệ cha mày”, cô Hoa không thêm đôi co với Quỳnh Như quay sang nói với Minh Ngọc.

“Rửa xong rồi thì rửa tay cho sạch rồi lên nhà đi còn đứng đực đấy làm gì, chăm bạn mà không biết chăm mình chắc cũng mệt rồi, vào chỗ giường của con Ngân mà nằm một lúc đi”

Dù biết đó là lời trách mắng nhưng mà không hiểu sao Minh Ngọc thấy rất vui vì cô Hoa lúc nào cũng nghĩ cho cô nhưng mà đồng thời cô cũng cảm thấy có lỗi rất nhiều vì buộc lòng phải nói dối.

Chỉ chờ đến lúc Minh Ngọc được phóng thích, Quỳnh Như kéo tay Minh Ngọc đi về hướng phòng của con Ngân tham ăn để cô Hoa ở lại xếp đồng bát và chuẩn bị cho bữa cơm trưa thiết những vị khách có dạ dày không đấy.

Quỳnh Như ấn Minh Ngọc ngồi xuống cái giường của con Ngân tham ăn rồi sau đó nhanh chân chạy đi lấy cho Minh Ngọc cốc nước ấn vào tay cô rồi kéo lê một cái ghế ngồi đối diện với Minh Ngọc.

“Mây uống nước đi, uống rồi hai ta nói chuyện”, trông mặt Quỳnh Như hết sức hình sự.

Minh Ngọc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng làm theo, uống một ngụm nước sau đó nhìn biểu hiện trên mặt Quỳnh Như.

“Tốt lắm, giờ tao mới bắt đầu thăm vấn mày đây không phải căng thẳng, có gì trả lời nấy, không được gian dối rõ chưa?”

Minh Ngọc u chang bị cáo thật sự gât đầu tỏ vẻ đã rõ và đã hiểu. Chỉ chờ mấy biểu hiện ngoan ngoãn của Minh Ngọc, Quỳnh Như bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Lúc này mày nói dối cô Hoa đúng không? Dạo này mày cũng lớn gan phết, dám qua mặt cả cô Hoa cơ à? Giờ thì mày có thể nói thật rồi đấy, nói mau, hôm qua mày ở đâu với ai và đã làm những gì?”, Quỳnh Như như cảnh sát nhân dân hỏi rất cạnh kẽ không thừa không thiếu những câu hỏi trọng tâm nào.

Minh Ngọc cũng biết là qua được cô Hoa đã là một kì tích chứ không bao giờ xảy ra kì tích thứ hai là qua được Quỳnh Như liền thật thà trình bày câu chuyện từ đầu tới cuối cận kề để cho Quỳnh Như đỡ phải hỏi lại.

Quỳnh Như nghe xong mắt chữ A mồm chữ O nhìn Minh Ngọc lắc đầu:

“Mày có thấy có điều gì là lạ không?”

Minh Ngọc nhìn Quỳnh Như bằng ánh mắt dẫu hỏi. Biết rằng bạn không hiểu ý mình nhưng Quỳnh Như vẫn phải nói bóng nói gió thêm lần nữa:

“Mày có thấy có biến động gì trong chuyện này không?”

Vẫn không hiểu Quỳnh Như đang nói gì, Minh Ngọc hỏi thẳng:

“Mày muốn nói gì thì nói huych toẹt ra đi”

Thấy Minh Ngọc vốn điềm tĩnh nay lại mất kiên nhẫn mà bảo nó nói huych thị toẹt ra, Quỳnh Như chắc mẫm trong lòng cười gian trá:

“Thôi, không có gì đâu, mày nằm xuống giường mà nghỉ, chắc mày cũng mệt, người vừa ốm dậy không nên ngồi lâu đâu” rồi sau đó sấn đến ép Minh Ngọc phải nằm xuống nhắm mắt lại.

Chờ đến khi Minh Ngọc ngoan ngoãn yên vị trong chiêm bao, nó mới hí hửng đóng cửa lại. Nhưng đi chưa được vài bước nó lại quay lại mở hé hé cửa sau đó mới tung tẩy đi xuống bếp để phụ giúp cô Hoa nhân tiện nhét cái gì vào bụng, vừa mới ăn mà giờ nó lại đói rồi.

Giờ cơm trưa đã đến.

Cương siêu quậy và Ngân thật nạc cũng đi học về.

Cả hai đã lăm lăm li li đi vào nhà thấy Quỳnh Như đang dọn cơm thì mừng như bắt được vàng chạy tới túm lấy nó.

“Chị Như, chị Ngọc đâu rồi à?”

Lần đầu tiên được thằng Cương tôn trọng gọi bằng chị nhưng Quỳnh Như thấy tủi thân ghê gớm, nó chỉ được gọi bằng chị khi có chuyện nói hỏi thôi sao? Thế là nó phết lơ trả lời:

“Tao sao mà biết được”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-14

Niềm vui vừa nhóm lên trên gương mặt của thằng Cương và con nhỏ Ngân lại bị dội một gáo nước lạnh tắt ngúm, trên đầu chúng nó lại được bao vây bằng những đám mây tích điện không lồ.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Quỳnh Như miễn cưỡng chữa lại lời nói:

“Nó đang ngủ trong phòng của con Ngân đấy, chốc nữa hẵng gọi nó dậy”

Nghe tin hỷ hai đứa vui như nhận được lì xì ngày tết, chúng nó gât đầu y chang cún con ngoan ngoãn sau đó hỏi Quỳnh Như:

“Chị Như, thế hôm qua chị Ngọc đi đâu thế?”

“Đi đâu hỏi làm gì? Việc của chúng mày đấy à?”, Quỳnh Như không đành lòng nói dối chúng nó nên đành tạt thẳng một chậu nước mưa vào câu hỏi lăm

lừa của thằng Cường siêu quậy và con bé Ngân thịt nạc.

Thằng Cường siêu quậy và Ngân tham ăn thấy thái độ của Quỳnh Như cứ là lạ thế nào thì sinh nghi.

“Cái bà già này, chắc bà lại lừa chúng tôi đúng không? Chị Ngọc vốn dĩ chưa về nhà phải không?”, Cường siêu quậy vừa nói vừa nháy mắt với con bé Ngân thịt nạc để nó chạy vào trong nhà, đối với một bà già lấu cá như Quỳnh Như chúng nó cần phải chắc chắn dù biết là nếu như hiện tại chị Ngọc của chúng nếu vẫn đang mất tích thì bà già Quỳnh Như- người mà hiếm khi chúng nó gọi là chị khi không có mặt Minh Ngọc sẽ không tỉnh bơ tỉnh rụi như thế thay vì hôm qua không thèm thể diện mà gào khóc ầm ĩ cả tối qua ở đây.

“Mày đi đâu đấy con nhỏ kia? Con Ngọc đang ngủ trong phòng mày thật đấy, đừng đánh động nó. Thế này là thế nào?”, Quỳnh Như hét với theo gọi con bé Ngân tham ăn đồng thời định đuổi theo thì đã bị thằng Siêu quậy cản lại. Thật chẳng thế nào ngờ nổi, giờ cái thằng nhóc này đã cao gần bằng nó rồi mà nó vẫn không hay biết tí ti ông cụ nào. Có phải thời gian đã trôi qua một cách quá vô tình chăng?

“Cái thằng chỉ cao tới nách của chị mày mà muốn lên mặt với chị à? Đi ra để chị vào trong xem thế nào”, Quỳnh Như dù biết là cái ngưỡng nách của nó thằng Cường đã cán mốc từ hai năm trước nhưng nó không từ thủ đoạn nào để lên mặt.

Đúng lúc đó, con Ngân chạy từ trong nhà ra gật đầu xác nhận với thằng Cường siêu quậy. Thế là thằng Cường siêu quậy lập tức tránh đường nhưng thay vào đó là thằng Cường siêu quậy cùng với con bé Ngân thịt nạc lập tức dính như keo dính ruồi lên người Quỳnh Như.

“Nếu bà già không nói cho chúng em biết hôm qua chị Ngọc đi đâu thì chúng em không buông ra đâu”, hai đứa uy hiếp Quỳnh Như một cách thiếu sáng tạo nhưng đã thay đổi cách xưng hô từ bà già với tôi thành bà già với chúng em.

“Chúng mày thích thì cứ bằm lấy tao, tao không để bụng đâu”, Quỳnh Như ghét cay đắng hai cái đứa này, sao chúng nó có thể phân biệt đối xử như thế, sao hai đứa này không thể nâng địa vị của nó thành chị mà cứ gọi là bà già?

Chính vào cái lúc ba ánh mắt chém giết không khí thì cô Hoa đi ra chứng kiến cảnh tượng đó sùng sốt:

“Ôi thiên chúa! Hôm nay sao ba đứa thân thiết đột suất thế?”, cô Hoa dù không theo đạo nhưng vì có đứa con gái suốt ngày nói câu đó nên giờ cô Hoa dù không muốn thì cũng chẳng thể bỏ được giống như thói quen, không xác định được là nó đã ngấm vào máu từ bao giờ.

Con Ngân thịt nạc quay ra vì tranh chấp bản quyền sở hữu trí tuệ của mình:

“Mẹ, câu đó là của con, của con đấy, mẹ không được nói”, con Ngân giãy dụa như một đứa nhóc đòi kẹo dù cái thườ ấy cũng hơi xa so với nó rồi.

Cô Hoa hiền từ nhìn con bé Ngân tham ăn:

“Tôi biết rồi thưa tiểu thư, câu nói ngắn tí có ba từ cũng phải của con với của chị hàng xóm, gớm quá”, lời của cô Hoa khiến cho con bé Ngân càng tức còn Quỳnh Như đứng bên cạnh cười ngặt nghẽo, thằng Cường siêu quậy cũng không nhịn được cười thầm.

Thấy tất cả mọi người đều cười mình, Ngân thịt nạc mệnh danh tham ăn tức giận đi vào nhà trong lấy có dọn cơm.

“Thằng Cường, mày không đi dọn cơm chung với em mày đi à, nó mà làm vỡ cái bát nào thì mày chết với mẹ mày đấy nghe chưa”, thấy Cường siêu quậy vẫn đứng một bên, cô Hoa liền giao việc cho nó rồi bảo là sẽ vào đánh thức Minh Ngọc dậy ăn cơm.

Thế nhưng dù đã nhận lệnh thì thằng Cường siêu quậy vẫn đứng ì một chỗ ra trong phạm vi chỉ cách Quỳnh Như chưa tới nửa mét. Thằng Cường nhất quyết sẽ không để từ bỏ như cái con bé tham ăn là em nó, chỉ số tò mò của nó từ thườ bé đã luôn luôn cao rồi.

“Ồ cái thằng này, mày chưa nghe mẹ mày nói cái gì à?”, thấy vẫn có một hình khối đứng bên cạnh mình, Quỳnh Như lên tiếng.

“Nếu như bà già không nói cho em biết sự thể ngày hôm qua thì em không đi đâu hết, em sẽ cứ làm phiền bà già tới khi nào bà già chịu nói thì thôi”, thằng Cường siêu quậy khẳng định chắc như đinh đóng cột với Quỳnh Như.

“Thôi lạy hồn, hồn tha cho cái mạng nhỏ bé của con, đừng ám con nữa, hồn hôm nay ngu đột xuất à? Sao không đi hỏi mẹ của hồn ấy, mẹ hồn cũng biết mà sao hồn cứ quẩn lấy con muốn nghẹt thở thế này”, từ chị mày đây Quỳnh Như chuyển cách xưng hô thành con và gọi Cường siêu quậy thành hồn để biểu thị sự bất lực bó tay dù không gãy tay của nó.

“Thật sao, bà già đừng lừa em nhé”, Cường siêu quậy buông lỏng cảnh giác nhưng chưa tin ngay lời của Quỳnh Như.

“Tao lừa mày thì đúng là trước mắt tao có lợi nhưng hại sau này, thế mày nghĩ chị mày là người như thế nào hả?”, Quỳnh Như thấy hôm nay thằng Cường siêu quậy ngoan hơn mọi bữa nên nó cũng bớt ác khẩu hơn mọi bữa.

Quỳnh Như là loại người như thế nào ư? Bà già đó chính là cái loại không thích bị chịu thiệt, chỉ làm những điều có lợi ích và rất biết suy tính thiệt hơn, Cường siêu quậy nghĩ trong đầu rồi cũng thấy có lí thì mới chịu tin lời Quỳnh Như.

“Vây chốc nữa em sẽ hỏi mẹ, không phải thì bà già chết với em, em đi dọn cơm, bà già làm ơn đi vào trong kia đi ngồi chờ cơm bung đến tận miệng đi, đừng có đứng đây trăn thủ cản lối đi lại”, Cường siêu quậy nói với Quỳnh Như tuy không hách dịch như mọi hôm nhưng sắc mặt ra dáng chủ khách đến muốn diên tiết mà đập cho nó một trận.

“Cái gì mà trần thủ cần lối chứ hả thằng ranh? Thật muốn cho ăn đòn mà”, Quỳnh Như lau bầu muốn cho thằng quý nhỏ ăn đòn dù trong lòng biết rõ hiện tại thì thằng ranh ấy cũng không dễ bắt nạt như xưa nữa, rồi cũng đi chuyển người đi vào bên trong chờ com bung nước rót tận miệng nhưng nghĩ thế nào nó vẫn dặn thằng Cương siêu quậy đang chuẩn bị bước vào bếp thế thay thế trở thành người dọn com thay cho con bé Ngân tham ăn chắc, chắc giờ này đang ngồi khóc ru rú trong đấy và không có ý định ngừng lại nếu không có ai dỗ.

“Mày có hỏi mẹ mày rồi biết cái gì thì đừng có mà bép xép với bà nghe chưa, dặn cả con Ngân nữa đấy, chuyện con Ngọc hôm qua không về nhà đừng để bà nó biết nghe chưa?”

Thằng Cương siêu quậy nghe tiếng gọi với của Quỳnh Như thì cũng quay lại, xét cho cùng thì cái bà già Quỳnh Như này cũng luôn nghĩ cho chị Ngọc của nó, nó vênh vào nói với Quỳnh Như:

“Chị làm như em còn bé lắm ý, em biết suy nghĩ rồi đấy mà em cũng đâu phải cái loại lắm mồm như ai kia mà chuyện gì cũng buồn được, buồn nhiều thì sẽ lờ nặng, em đâu có ngu gì? Chị nghĩ em là loại người nào cơ chứ? Em sẽ không giờ làm gì khiến cho chị Ngọc phải buồn đâu”, Cương siêu quậy nói một mạch không để Quỳnh Như xen ngang rồi đi thẳng vào chỗ bếp.

Quỳnh Như mơ hồ nghi ngờ đôi tai của bản thân mình. Nó không thể tin được là những lúc chả có ai, thậm chí là không có Minh Ngọc thì nó vẫn được thằng Cương siêu quậy gọi một tiếng là chị, sau bao nhiêu thời gian, nó cuối cùng cũng được làm chị chứ không phải là bà già nữa. Nó vui mừng cười ngốc dưới giàn mướp ropy bóng xanh mát rồi sốt ruột muốn kể chuyện này cho Minh Ngọc nghe, sao cô Hoa đi gọi Minh Ngọc lâu thế nhỉ? Phải ngay lập tức chia sẻ niềm vui này cho Minh Ngọc mới được, Minh Ngọc phải được biết chuyện này vì cô chính là người bạn thân nhất, nỗi khổ từ lúc nhỏ của nó. Nó lập tức đi mà như bay khi đến phòng của con bé Ngân thịt nạc để gặp Minh Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Bạn bè là vốn dĩ có chuyện gì cũng sẽ tâm sự với nhau”

Quỳnh Như chạy xộc vào phòng con Ngân thịt nạc thì thấy Minh Ngọc đang gấp chăn, nó rón rén lại gần cô rồi vỗ bốp một cái lên mông của cô.

“Gọn gàng quá ta ơi”, đến cả trong giọng nói cũng thể hiện niềm vui của Quỳnh Như.

Minh Ngọc bị giật mình bắn cơ thể lệch về một bên mấy centimet nhìn Quỳnh Như, cô giả bộ ôm tim để người tung ta hứng hòa nhập vào vai diễn với nó như mọi bữa. Có thể là cô đã hoàn toàn hồi phục sau trận ốm tưởng chết ngày hôm qua nên hiện tại tinh thần khá tốt.

Quỳnh Như thấy Minh Ngọc diễn xuất ngày càng đạt yêu cầu, nó không nề hà gì khuyến khích Minh Ngọc bằng mấy cái vỗ vai. Nhưng nó cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó, nó nhìn Minh Ngọc rồi nghĩ người ra, quên cả lí do vì sao mình xuất hiện ở đây.

Minh Ngọc đâu phải người ngu đần, cô rất thông minh, đương nhiên là cô biết tại sao tự dưng đưa bạn của mình lại gây người ngó xung quanh về nghĩ ngợi mà nghĩ mãi chẳng ra nó đang tìm cái gì, cô giật giật tay áo nó nói khẩu hình:

“Mày không cần tìm, lúc này vào đây gọi tao đây, cô Hoa đột nhiên bảo thấy chóng mặt rồi cô đi nghỉ rồi, cô bảo bọn mình cùng thằng Cương siêu quậy với con Ngân thịt nạc cứ ăn trước, để phần đồ ăn chốc cô ăn sau”, nói xong một hồi, Minh Ngọc đứng dậy khoác tay Quỳnh Như lôi nó hướng đến nơi để tiếp thêm năng lượng.

Phản ứng của Quỳnh Như chưa bao giờ chậm tới thế, cho tới lúc cái mông của mình đã được đặt toàn phần lên cái ghế trước bàn ăn nó mới phản ứng kháng cự Minh Ngọc, hu hu, nó muốn kể chuyện vui của nó cho Minh Ngọc nghe, nó muốn Minh Ngọc san sẻ niềm vui này với nó, nó không muốn ăn nữa, hu hu. Thế nhưng đúng lúc nó định mở miệng thì bị cắt ngang vì thằng Cương siêu quậy sau một khoảng thời gian trường kì chiến đấu tư tưởng với con Ngân thịt nạc, hết đồ dành đến dọn nạt cuối cùng cũng đi tới thẳng lại đó là kéo được con Ngân thịt nạc ra khỏi bếp.

Thằng Cương siêu quậy ném con Ngân lên cái ghế ăn rồi ngồi xuống chỗ bình thường nó hay ngồi mới phát hiện ra người ngồi bên cạnh mình là người chị mà nó cực kì yêu quý đã khiến nó lo lắng suốt cả tối ngày hôm qua. Không chần chừ, nó nhào ra ôm lấy Minh Ngọc gọi chị Ngọc ơi.

Minh Ngọc cũng hơi bất ngờ trước hành động của cái thằng nhóc nghịch ngợm nhưng cũng khá là đáng yêu này, cô cũng vòng tay ôm lấy nó, vỗ nhẹ lên cái đầu hơi lỏm chỏm mới cắt của nó.

Còn Ngân thịt nạc dù chậm chân nhưng nó vẫn muốn ôm cái người nó gọi bằng tiếng chị một cái, người chị mà luôn luôn bên vực cho nó khi bị thằng Cương- anh trai của nó trêu chọc hay khi nó bị người lớn mắng, nó khóc rống lên cũng nhào vào lòng Minh Ngọc. Cô cười gượng sử dụng nốt tay còn lại xoa đầu con bé, chưa bao giờ cô thấy hai anh em nhà chúng nó hòa thuận như cái lúc này.

Quỳnh Như nhìn cảnh tượng trước mặt mà cũng muốn khóc theo, sao cứ như trong phim vậy nhỉ? Nó tự hỏi và cũng nhận ra rằng, cái điều mà nó từng đánh giá về anh em thằng Cương trong quá khứ hơi quá sai lầm, chúng nó đối với Minh Ngọc không chỉ giống như tình cảm chị em bình thường mà có

khi còn hơn cả chị em ruột, đến chị em ruột cũng không bằng ấy chứ? Rồi nó chợt nhớ tới ông anh của nó, chẳng biết đã bao lâu nó không gặp anh nó rồi nhỉ?

Mới chìm đắm có một chút mà khi thoát ra khỏi thế giới độc thoại nội tâm nó đã thấy thằng Cường siêu quậy và con Ngân thịt nạc hạnh học nhau từ miếng thịt cho tới miếng rau từ thuở nào, còn Minh Ngọc thì đang cười nhìn bọn nó và giờ thì ánh mắt của Minh Ngọc đang nhìn chính diện vào nó. Minh Ngọc nói khẩu hình:

“Mày còn thần người ra đấy à? Không ăn nhanh là chúng nó xoi hết cả mâm bây giờ”, Minh Ngọc hiềm khi mở lời trêu chọc người khác lên tiếng.

“Ừm, chị Ngọc nói đúng đấy, chị mà không mau ăn là em xoi hết toàn bộ cho chị gặm xương đấy”, thằng Cường siêu quậy không bỏ sót bất cứ chữ nào trong lời nói của Minh Ngọc, nó để thêm vào hưởng ứng.

“Tao không phải là chó mà thích ăn xương”, Quỳnh Như hần học nhìn hai tên kẻ tung ta hứng công kích nó.

“Thế cứ phải là chó mới thích ăn xương hả chị?”, Ngân thịt nạc đang gặm một miếng xương sườn ngon lành thì tự dưng bị chỉ trích, nó phản bác rồi ném luôn cái miếng xương vừa gặm hết vào cái bát vẫn trống trơn sạch sẽ trước mặt Quỳnh Như.

Minh Ngọc thấy thế ôm bụng cười lắc lè, đôi đũa của cô chưa kịp nhấc lên đã phải đặt xuống mấy lần, từ nãy tới giờ cô chỉ toàn thấy buồn cười chứ chẳng thấy đối là mấy.

Quỳnh Như trở thành tâm điểm bị công kích thì ức chế cực độ, nó phải nghĩ ra cách phá vỡ cái cục diện quái gở này thì mới có thể thỏa mãn mà xoi com. Thế là, nó trả đũa từ Minh Ngọc:

“Lúc này mày kéo tao ra đây nhanh thế chắc mày đói lắm để tao lấy com cho mày, đưa bát cho tao, mày phải ăn nhiều vào thì mới có sức chứ, chiều này vẫn còn phải đi học đấy, không đùa được đâu”

Thấy Quỳnh Như nhắc thì Minh Ngọc mới nhớ là chiều nay cô phải đến trường, mới nội trong hai ba ngày thôi mà lăm chuyện xảy đến làm cô quên hết mọi thứ trên trời dưới đất. Vậy là Minh Ngọc dù biết mình bị đưa vào tròng nhưng vẫn tự nguyện nhảy vào để Quỳnh Như xoi com rồi ngồi ăn một cách nhanh nhất có thể.

Minh Ngọc không tham gia làm tiên phong công kích Quỳnh Như, thằng Cường siêu quậy lại thấy chán chán rồi nó nhớ ra bàn ăn từ nãy vẫn bỏ trống ghế của mẹ nó, nó hỏi Minh Ngọc:

“Chị Ngọc, mẹ của em đâu rồi? Mẹ không ăn com à?”

“Cô Hoa nói thấy hơi chóng mặt nên đã đi nghỉ rồi, chắc là do cô làm việc quá sức nên thấy mệt đó thôi. Chị thấy mày lớn ngần này rồi cũng nên đỡ đần cô Hoa đi chứ, cứ kệ cô Hoa thế có ngày cô ốm rồi thì mày sẽ biết”, Minh Ngọc vừa đầm vừa xoa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2

Thằng Cường siêu quậy gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Minh Ngọc, rồi nó đáp lời:

“Em biết rồi, sau này em sẽ giúp đỡ mẹ em nhiều hơn”, lời khẳng định chắc chắn của một đứa mày râu tương lai thoát ra từ miệng của thằng Cường siêu quậy nghe cũng đáng để thử tin một lần vì từ trước tới nay nó vẫn luôn nghe lời Minh Ngọc như thế và chưa bao giờ dám làm sai.

Minh Ngọc cười hiền hòa bảo nó ăn com tiếp đi còn bản thân cũng vội vã ăn nốt phần com trong bát mình.

“Đúng rồi, ăn đi rồi còn vào xem cô Hoa ốm đau thế nào, mày làm con mà không biết chăm lo cho mẹ mày thế thì sau này còn biết chăm cho ai, phải học dần cho nó quen đi chứ hả ông tướng”, chớp lấy thời cơ thích hợp, Quỳnh Như tranh thủ dạy đời lại Cường siêu quậy.

Mặc dù biết là bị chơi lại nhưng thằng Cường siêu quậy dù không tình cũng không nguyện mà vẫn phải cố gắng ăn nốt phần com của mình rồi vào xem mẹ mình thế nào như lời mà Quỳnh Như nói vì dù sao nó cũng có thể để Quỳnh Như tha hồ phách lối với nó trước mặt chị Ngọc của nó nhưng đằng sau lưng thì đừng có hòng. Đời còn rất dài, không ai biết trước được tương lai, sẽ không thiếu cơ hội trả miếng lại.

Sau khi Cường siêu quậy dời khỏi bàn chiến thì đối thủ duy nhất của Quỳnh Như hiện tại là con Ngân thịt nạc, con bé hồi hận vô cùng vì vừa nãy đã vứt xương vào bát của Quỳnh Như vì giờ này có thể Quỳnh Như sẽ để nó chết không toàn thây. Con bé Ngân thịt nạc nuốt nước bọt thả vào bát Quỳnh Như một miếng xương sườn trông rất ngon thế chỗ cho miếng xương đã gặm hết vẫn chính ỉnh nằm giữa cái bát không của Quỳnh Như.

Quỳnh Như cười cười nhìn nó, trở lại với đề tài lập luận giữa chó và xương cách đây chưa lâu lắm.

“Chị không thích ăn xương sườn, răng của chị không sắc nhọn như chó nên chị chả thể nào mà nhai nổi”, Quỳnh Như gắp từng miếng một bên tai Ngân thịt nạc rồi gắp lại miếng xương vừa được gắp ra với Ngân thịt nạc.

Con bé xới vội bát cơm, chan thêm nước canh và gắp tảo bạo thêm vài miếng xương mấy miếng thịt với những món khác trên bàn sau đó ho mấy tiếng nói rằng nó sẽ mang com vào trong ăn nhân tiện xem mẹ nó thế nào, nó cũng hơi lo cho người đã mang thai chín tháng mười ngày sau đó sinh ra nó- người nó gọi bằng hai tiếng mẹ yêu.

Nghe con bé Ngân thịt nạc gọi mẹ nó bằng hai tiếng mẹ yêu như thể sắp khóc mà Minh Ngọc không nhìn cười được, bỏ cái bát đã nhấc đáy lên bàn rồi bò ra cười, mãi mới di chuyển được đôi đũa một cách run run gắp miếng xương sườn này chỉ còn xương ra khỏi bát của Quỳnh Như, nói khẩu hình cũng hụt hơi:

“Hôm nay tao cười nhiều quá, chắc tao không chịu nổi nữa rồi, mày lớn già đầu mà vẫn đi chấp nhặt với hai đứa trẻ con đây à Như?”, Minh Ngọc phải ôm bụng và cố gắng lắm mới nói được một câu ra hình.

“Thế thì sao nào?” Quỳnh Như lườm Minh Ngọc một cái.

Minh Ngọc lắc đầu giục Quỳnh Như:

“Thôi nào, thôi nào, mày ăn đi để còn rửa bát đi học, chính mày nhắc tao là chiều nay đi học đấy, đừng bảo là mày quên rồi đấy nhé!”, Minh Ngọc lòi cái bẫy ra để bẫy Quỳnh Như.

Liệu trên đời có ai tự dẫm vào hố của mình? Quỳnh Như đương nhiên không quá thông minh nhưng cũng chẳng đến nỗi đàn độn, nó húi đầu vào ăn với cái suy nghĩ thả đường nói gì cả vì giây phút này rất quan trọng, chỉ cần xảy chân là cá sẽ chết lưới sẽ rách.

Minh Ngọc cũng mỉm cười vì đứa bạn lúc nào cũng vỗ ngực nói là bạn thân nhất nhất nhất,... không thể đếm có bao nhiêu chữ nhất Trái Đất của cô rồi nhìn nó nghiêm túc.

Quỳnh Như thấy đột nhiên Minh Ngọc đang đùa cười rất vui vẻ tự nhiên trở về trạng thái nghiêm túc đến phát sợ làm nó cũng chẳng dám không nghiêm túc. Nó cũng nhìn lại cô:

“Mày có thể nói bất cứ điều gì. Mày có thể đòi tao cả sao Thổ nhưng xin mày đừng có làm cái mặt nghiêm túc thấy ghê như thế”, Quỳnh Như nói như thể bộ dạng của Minh Ngọc ghê rợn lắm trong khi nhìn cô vẫn rất ôn hòa, nho nhã.

Minh Ngọc lại bắt cười, trợn cười này còn lớn hơn, nồ hơn trợn cười trước, Minh Ngọc cười như không thể dừng lại được, buồn cười quá mà, Quỳnh Như tin sái cổ luôn.

Biết bị lừa, Quỳnh Như tức lắm, nó quay mặt đi nhất quyết không chịu nhìn Minh Ngọc nữa dù cô có cộc cộc xuống bàn không biết bao lần.

Thế rồi Minh Ngọc lại trở về trạng thái ngoan ngoãn kéo ghế của mình lại gần Quỳnh Như mặc nó quay mặt đi vẫn dõ dằn, lời kéo.

Trước sự dõ dằn không thể chống lại của Minh Ngọc, Quỳnh Như quay lại “face to face” với Minh Ngọc.

“Cái gì, lại có trò gì muốn chọc tao nữa à?”, nó nói bằng cái giọng tiết chế kèm theo hăm dọa cảnh cáo.

Minh Ngọc lắc đầu cười tươi với nó:

“Không, tao chỉ muốn hỏi mày có phải trước lúc ăn com mày có chuyện gì muốn nói với tao đúng không? Chuyện ý là gì thế? Kể đi, tao đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe mày kể đây”, Minh Ngọc làm bộ mặt ngây thơ vô số tội lỗi chống tay lên bàn nhìn Quỳnh Như.

Quỳnh Như rõ ràng tính kể cho Minh Ngọc nghe mà từ nãy mãi miết đầu đá với cái lũ tiểu quý lại quên bồng đi mất truyện hệ trọng nay Minh Ngọc tự nhiên nhắc lại nó mới nhớ ra. Thế nhưng bây giờ vấn đề là không biết cái tin vui nó tính nói với Minh Ngọc có thật không nữa, giờ nó lại nghi tại nó bị lằng lăm hoặc giả nó ảo tưởng thì lại xấu hổ nên hiện tại nó không biết có nên kể nữa không. Tất cả là tại thằng Cường siêu quậy, nó cứ tỉnh bơ như không làm cho Quỳnh Như bị rối trí nghiêm trọng.

“Mày làm rồi, tao đâu có chuyện gì muốn nói với mày đâu, thôi tao ăn xong rồi, để tự tao dọn, lúc này mày dọn rồi giờ tao dọn cho”, Quỳnh Như nói rồi một lèo bê hết cả đồng nào mâm nào bát nào đũa nào đĩa đi rửa. Thấy Minh Ngọc định đi theo, nó lập tức cảnh cáo:

“Đồng này tao sẽ tự xử lý, cấm mày đi theo tao nghe chưa”, vừa nó vừa trung bộ mặt cực kì hình sự ra để biểu thị cái uy của lời nói bản thân.

Minh Ngọc thầm cầu mong cho đồng bát đũa đầy được bình yên vô sự nhưng không thể nào mà cô quan sát nhằm được, cái bộ mặt hơn hờ lúc ở trong phòng con Ngân thịt nạc là chắc chắn có chuyện muốn nói, không lí nào mà lại không có chuyện gì. Hay là vì biết cô cô tình lơ đi biểu cảm của nó nên nó dỗi không nói? Hay là... Hay là... Minh Ngọc đã đặt ra không biết bao nhiêu câu hay là rồi đi đến kết luận là nên tìm người hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-3

Nhưng chưa kịp đứng dậy để kiểm người hỏi thì Quỳnh Như đã chinh ình xuất hiện chắn ngang trước mắt cô. Nó chống tay vào hông tạo dáng y như bà tướng:

“Ồ cái con này mày có tính đi học không? Sao từ nãy tới giờ mày vẫn còn ngồi ở đây ngơ ngẩn thế hả? Mày có biết nhìn mày như thế người ta không biết lại tưởng mày bị tự kỉ đấy”

Minh Ngọc nghi hoặc nhìn Quỳnh Như, không biết có phải do cảm giác của cô không nhưng mà từ nãy cùng lắm cô mới ngồi suy nghĩ có một hai phút gì đấy mà Quỳnh Như đã rửa bát sạch rồi đi ra đây ư?

“Như này... mày nói thật cho tao đi, phải nói thật đấy nhé! Có phải mày đập hết bát đĩa rồi không?”

Quỳnh Như không ngờ Minh Ngọc lại hỏi vậy, nó thật sự không thể nào tin được cô có thể nghĩ nó phá hoại tới mức đó. Nó cười gượng rồi la ông ông:

“Ngọc à, tao không thể nào tưởng tượng được sao mày có thể nghĩ ra cái ý nghĩ táo bạo như thế? Sao mày không bảo tao là tao phá sập cái nhà này chưa đi, hừ hừ”

Thấy Quỳnh Như nói thế Minh Ngọc cũng yên tâm hơn về số bát đĩa nhưng làm thế nào mà Quỳnh Như có thể rửa hết sạch chỗ bát đĩa ấy khi chưa đầy ba phút? Cô thật sự không thể lí giải nổi.

Quỳnh Như đang lừa giận dưng dưng, tổn thương đầy mình mà tự nhiên lại thấy Minh Ngọc suy nghĩ gì đấy đến thần người, nó hét toáng lên:

“Này, tao đang giận mày vì mày nghĩ xấu về tao đấy, mày không quan tâm tao à, tao ứ thềm chơi với mày nữa bây giờ”

Minh Ngọc quay ra nhìn chăm chú vào Quỳnh Như theo kiểu ông nói gà bà nói vịt làm Quỳnh Như đã tức lại thêm ức:

“Thế chỗ bát đĩa ấy đâu rồi?”

Tại sao trên thế gian lại có thể tồn tại con người chỉ lo cho vật chứ không lo về người thế này? Quỳnh Như tưởng chừng mình đang mắc một con cá rô phi ngang họng mà chưa thể lấy ra, nó rặn từng chữ một:

“Giờ... mày... có... đi... học... không?”

“Tao có đi”. Minh Ngọc hồn nhiên trả lời.

“Nhưng...”, chưa kịp nói hết mệnh đề ở về sau thì Minh Ngọc đã bị Quỳnh Như lôi đi xềnh xệch không thương tiếc.

Mặc kệ mình bị lôi đi nhích từng xen ti mét một, Minh Ngọc vẫn muốn hoàn thành câu mà mình đang nói dở:

“Nhưng chỗ bát đĩa ấy đâu rồi?”

Quỳnh Như nhìn cô rồi nhả tay ra thở phì phò, nó chịu hết nổi rồi, người kéo người cứ ỉ ra kiểu này thì có đến mùa quýt của năm sau cũng chẳng thể đi học nổi, nó nổi khùng lên:

“Được rồi, Ngọc, mày nghe cho thủng vào, bát đĩa tao không rửa, thằng Cương siêu quậy nó rửa, mày yên tâm được chưa?”

Nghe tới đây thì Minh Ngọc lập tức thở phào nhẹ nhõm làm Quỳnh Như muốn học máu, nó bực bội vô cùng. Thế là hóa ra Minh Ngọc còn không tin tưởng nó bằng một thằng ranh nghịch phá như Cương siêu quậy.

“À, Như, thế sao tự dưng thằng Cương nó lại rửa bát, tưởng nó phải ở bên cạnh chăm sóc cô Hoa chứ nhỉ?”. Minh Ngọc vẫn còn có một vấn đề thắc mắc cần được giải đáp.

Quỳnh Như muốn bó nốt cái chân vào với đứa bạn của mình. Nó thật sự chẳng hiểu nổi, lúc học thì cô thông minh không ai bằng nhưng sống thì cô khờ cũng chẳng bằng ai. Nó không buồn đáp lại để chuốc thêm bực mình, dù sao cũng thở xong rồi, nó lại gồng mình lên để lôi cô đi. Hai người xê dịch vừa qua được cái bàn để điện thoại ở đại sảnh tiệm may thì nó đồ chuông dừ dội.

Chưa để Minh Ngọc nhắc thì Quỳnh Như đã hét gọi cô Hoa nhưng mãi không thấy cô Hoa ra, Minh Ngọc tự nhiên thấy nóng ruột giống như bản thân đang ngồi trên đồng lửa, mồ hôi của cô chảy ra nhiều hơn bình thường.

Tiếng chuông tắt ngúm rồi lại rung lên dừ dội làm tim Minh Ngọc đập mạnh hơn, cô không chờ cô Hoa nữa mà run rẩy lại gần nghe điện thoại, cô có một cảm giác không lành, bà tới bây giờ vẫn chưa về đây, có khi nào bà xảy ra chuyện gì không? Cái suy nghĩ thoáng qua này khiến cho cô càng sợ hãi hơn, cái cảm giác hoang mang này như một tảng đá lớn đè nặng lên dây thần kinh của cô. Cô đã mất đi bố, mẹ, bà nội và đứa em chưa ra đời từ khi còn nhỏ, nếu bây giờ cô cũng mất nốt bà ngoại thì cô sống vì ai nữa đây?

Cô run rẩy áp ống nghe vào tai mình, trong đó là giọng của một người đàn ông nghe thì có vẻ xa lạ nhưng không ai khác chính là bác Vinh, hàng xóm bên cạnh nhà bà ngoại của cô:

“A lô, ai đây?”

“Bác Vinh là cháu đây, Minh Ngọc đây”, cô run rẩy trả lời.

“Ngọc à, nhà bà cháu cháy to lắm, cháu mau về đi”

Chiếc ống nghe bất giác tuột khỏi tay của cô, khi nghe cái chữ “cháy”, tim của cô hình như dừng lại mất mấy giây, là cháy ư? Nhà bà ngoại của cô bị cháy ư? Hiện giờ bà đang ở đâu? Nỗi sợ hãi bao trùm dần lấy thân hình nhỏ bé của cô, nếu như bà ở trong đó... Cô không còn dám nghĩ tiếp nữa mà không trằn trọc lao thẳng về nhà, cô phải về nhà ngay bây giờ.

Cảm nhận được Minh Ngọc đang sợ hãi, Quỳnh Như tính lại gần an ủi để cô lấy lại tinh thần nhưng khi thấy chiếc ống nghe tuột khỏi tay Minh Ngọc rồi Minh Ngọc chạy đi trong trạng thái hoảng hốt, sợ hãi, Quỳnh Như cũng không khỏi sợ hãi theo, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nó áp ống nghe vẫn còn lơng thong vào tai:

“Alo, cháu phải lập tức về ngay đây Ngọc”, thật may là người gọi điện chưa tắt máy nhưng sao nó nghe giọng ông ta khản chưa hoảng hốt thế này?

“Cháu là bạn của Ngọc, sao bác lại bảo Ngọc phải về nhà ngay thế ạ?”, giọng của Quỳnh Như cũng tự nhiên mà trở nên khản trương.

“Nhà bà của con Ngọc đang bốc cháy rất dữ dội”. Nghe tới đây, Quỳnh Như cũng không thể nghe tiếp được nữa, nó bỏ ống nghe lại, chạy đi, tội nghiệp con bạn thân của nó, không biết điều gì lại đến với con bạn thân của nó nữa đây? Trong mắt của nó, nó chưa thấy ai khổ như Minh Ngọc, nó thương Minh Ngọc nhiều lắm, bạn của nó lại phải sắp sửa đối mặt với một nỗi đau vô bờ bến, ít nhất nó cũng phải ở bên cạnh bạn nó.

Còn về phía Minh Ngọc, cô đang chạy như muốn tắt thở. Từ đằng xa, cô đã nhìn thấy màu đỏ như máu của ngọn lửa đang bao trùm lấy ngôi nhà ẩm áp của bà ngoại, nơi mà bà đã nuôi cô trưởng thành với biết bao kỉ niệm. Cô bật khóc rồi tiếp tục chạy, cô chạy thật nhanh, nhanh tới mức chỉ muốn ngã khuỵu và rồi ngôi nhà đang hùng hực cháy ý cuối cùng cũng đối diện với cô.

[]: Sau chương này, sẽ có biến đổi lớn à nha, mệnh hơi bị nóng ruột muốn cho truyện được hoàn cơ mà thấy vẫn còn xa quá :(

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1

"Duyên phận đã định, sớm muộn gì rồi cũng sẽ gặp nhau"

Không một giây chần chừ, Minh Ngọc bây giờ chỉ có một ý nguyện duy nhất là xông thẳng vào đó nhưng bác Vinh và mọi người đã xúm lại lôi cô ra xa.

“Ngọc à, cháu đừng có như vậy, cháu không thể vào đó đâu, hãy chờ lính cứu hỏa tới đi cháu”

Hiện tại cô có một cảm giác mãnh liệt rằng bà cô đang ở trong ngọn lửa thiêu đốt kia, bà đang càng ngày càng xa rời cô mà bất cô phải chờ ư? Cô chờ cái gì bây giờ, chờ bà cô chỉ còn là một bộ hài cốt, chờ để bản thân mất đi người thân cuối cùng trên thế gian này sao?

Minh Ngọc vùng vẫy muốn thoát khỏi sự cầm chân ngăn cản của mọi người, để cho hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má đẹp của mình. Thế rồi chỉ chờ một phút lơ đãng của mọi người trước hai hàng nước mắt của cô, cô lập tức xông thẳng vào ngọn lửa mà không cần thêm bất cứ phút giây thừa thãi nào để suy nghĩ và phân tích nên làm sao mới là tốt nhất.

Vừa vịn giây phút đó, Quỳnh Như cũng chạy đến lao vào theo chân Minh Ngọc nhưng nó không hề có bất cứ cơ hội nào để làm như thế vì mọi người đã lập tường rào ngăn cách nó với ngọn lửa sắc đỏ ngày một đậm hơn. Nó chỉ biết ôm mặt mà quỳ xuống khóc, nó cầu xin tất cả mọi người hãy cho nó vào trong, cầu xin mọi người ai đó hãy vào cứu bạn của nó nhưng tất cả mọi người chỉ khuyên răn nó nên chờ xe cứu hỏa đến. Nó không thể chờ, Minh Ngọc bạn nó càng không thể chờ, nó nhất định phải liều cái mạng của nó, dù không cứu được bạn nó thì nó cũng có thể chết chung với bạn nó, giờ nó chả suy nghĩ được cái gì hơn thế nữa. Nó lấy hết sức bình sinh tính phá vòng vây của mọi người chung quanh thì đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người con trai, người ấy mặc chiếc sơ mi trắng ướt đẫm, trên tay cầm theo bộ vest gió nước hòa vào với ngọn lửa.

Ở trong nhà.

Giây đầu tiên khi mới xông vào trong ngôi nhà, Minh Ngọc đã bắt gặp một trận ho sặc sụa vì khí CO2 xông thẳng lên não bộ. Nhưng cũng vì lần trước

cũng từng trải qua thời gian hiếm nghèo trong nhà kho bốc cháy nên lần này Minh Ngọc đã có kinh nghiệm hơn nhưng có vẻ đề kháng của cô còn yếu do vừa mới ốm dậy nên đôi với cái loại khí không dành cho sự sống này, cô tự biết bản thân yếu thế hơn. Minh Ngọc dơ tay lên che mũi chạy đi tìm bà, lòng cô vô cùng sốt ruột, còn nóng hơn cả nhiệt độ của ngọn lửa này, nếu có thể hoán đổi linh hồn thì chắc chắn ngọn lửa sẽ thua cô về sức mạnh.

Tìm hết các phòng ở nhà dưới, cô vẫn chưa tìm thấy bà, cô bắt đầu hoảng loạn hơn chạy lên tầng hai, cánh cửa đã bị cháy đen. Cô đẩy cửa nhưng bất thành vì hình như cửa đã bị khóa trái từ bên trong. Nhịp tim của cô bắt đầu nhanh hơn, cô sợ hãi gắng sức phá tung cánh cửa, cả căn phòng hầu như chỉ có toàn khí CO2 bịt lấp hô hấp tức tẩn công thẳng vào cô, nếu không nhầm thì chính nơi này là nơi bắt nguồn của đám cháy vì xung quanh hầu như đã cháy hết. Minh Ngọc không thể chống đỡ được thì khụy người xuống ho dữ dội. Sau khi “hung khí” gây chết người tăn vào cùng với đồng bọn xung quanh, cô có thể thấy rõ bà cô đang nằm bất tỉnh dưới đất, xung quanh bà bao trùm là màu đỏ của lửa, nó đang tiến lại gần bà cô. Cô cố đứng dậy, bắt chập xông vào giữa đám lửa, đến bên bà và cố gắng nâng bà dậy, cô phải đưa bà thoát khỏi đây bằng mọi giá. Minh Ngọc cời áo khoác ngoài của mình trùm lên hai người rồi gắng sức đỡ bà mặc kệ ngọn lửa đang điên cuồng giận dữ khiến cho tay chân của cô phỏng nặng nhưng cô nhất quyết không để nó đụng đến bà mình. Cô sẽ bảo vệ bà như những năm qua bà dành tình cảm cho cô, bảo vệ cô.

Nhưng thật không may cho số phận của cô, khi đang diu bà đi xuống nhờ vào chiếc cầu thang bằng gỗ đang bốc cháy thì chiếc cầu thang ấy vì không thể chịu nổi trọng lượng của hai người mà tách ra làm đôi, Minh Ngọc vội đẩy bà vào nửa bên trong còn mình thì theo nửa bên ngoài rơi xuống.

Cảm giác va đập với đất lúc bấy giờ chỉ còn là một từ “đau”, cảm giác ấy khiến cho hệ thần kinh của Minh Ngọc phải ngưng lại một lúc, lúc ấy cô gần như muốn buông xuôi tất cả nhưng cô vẫn gắng gượng vì cô biết bản thân mình vẫn còn có việc phải làm đó là cứu bà, cô không thể để bà ở đây cùng cô, cô không thể yếu đuối để bà phải đặt đầu chấm hết cho cuộc đời của mình ở đâu, cô nợ bà, nợ cái sinh mạng của mình, nợ cả cuộc sống.

Vậy mà dù biết như thế, bây giờ cô chẳng thể làm gì cả, đến cả sức di chuyển cũng không có, thể xác của cô chỉ còn cảm giác tê liệt, cô chỉ có thể chăm chăm nhìn bà từ khi nào đã xuất hiện ở trước mặt cô.

Minh Ngọc thấy bà khóc, cô lại ho một trận, cô vẫn cảm giác được cơ thể mình nẩy lên từng hồi. Cô không khóc, biết đó là ảo ảnh, bà vẫn đang ngồi ở trên cầu thang thì làm sao có thể xuất hiện trước mặt cô cơ chứ?

Đúng thời điểm ấy, một bóng người xuất hiện, cô nghe tiếng bước chạy lên cầu thang, thật may vì đã có người cứu bà cô rồi, cô có thể an tâm mà rời khỏi thế giới này mà không vương bận bất cứ điều gì cả, ngay lúc này, ngọn lửa có mang cô đi về thế giới vĩnh hằng cô cũng mãn nguyện.

Nhưng rồi cô lại nghe có tiếng nói chuyện nhỏ, là bà đang nói, bà nói gì với cái người kia thế? Cô không nghe được gì cả. Mà sao cô lại nghe bước chân xoay chuyển tiến về phía cô, vì sao lại thế, người đó không cứu bà của cô sao? Mau quay trở lại cứu bà của cô đi! Làm ơn đấy!

Cô tuôn trào nước mắt cầu xin nhưng cô biết rằng người đó không thể nghe được cô nói, người ấy chắc cũng không biết đọc khẩu hình rồi người đó nhắc bông cô lên, bước đi. Cô không muốn thế, nếu không cứu bà cô thì hãy bỏ cô ở lại đây cùng bà, cô không muốn sống mà không có bà.

Minh Ngọc gãy dạ muốn để mình ngã ra khỏi vòng tay của người ấy nhưng cô không thể gãy dạ vì bản thân không còn bất cứ sức lực nào, cô chỉ có thể cứ vậy mà khóc, dúc vào lòng người ấy khóc bởi vì cô biết, sau hôm nay cô chẳng còn người thân nào cả, người thân duy nhất trên đời này của cô cũng sắp sửa bỏ cô mà đi rồi.

Thấy cô có phải ứng, vòng tay ấy siết chặt hơn, vững trãi như là muốn cho cô biết người đó sẽ bảo vệ cô an toàn ra ngoài, cô không cần phải lo lắng hay sợ hãi gì hết.

“À”, Minh Ngọc la trong vô thanh, hình như đã có một điều đó xảy ra, có vẻ như người đó đã bị thương rồi nhưng vẫn không buông cô ra mà bỏ đi, người ấy vẫn ôm chặt cô trong lòng như tấm kiềng vững trãi để cô phải sợ hãi bất cứ thứ gì xảy đến trên đời, như thể chỉ cần người đó còn ở đây thì cô chẳng cần lo lắng hay sợ hãi điều gì cả và rồi người đó tiếp tục siết chặt cô trong vòng tay bước đi vững vàng.

Thế nhưng người ấy có biết rằng sau này anh lại là nỗi đau khắc sâu trong tim mà không một tấm khiên chắn nào có thể bảo vệ cho cô khỏi bị thương...

[/]: Cuối cùng cũng gặp được nhau rồi, đúng là hack não mình, câu chuyện bây giờ mới thực sự bắt đầu đây ha ha ha >:)

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ấy Không Phải Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.